

**Verselő
Antológia
2021**

Művészeti „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2021

Verselő Antológia 2021

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2021
Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Séd Nyomda, Szekszárd

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

**...tizennegyedik éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Ambrus József	10. oldal
Áfra Piroska	16. oldal
Bajzikné Panni	20. oldal
Baranyi Imre	27. oldal
Benik András	31. oldal
Bihary Zsoltné	38. oldal
Blazekné Benik Mária	42. oldal
Borsos Irén	52. oldal
Dóka Gábor	62. oldal
Erdődi Attila	71. oldal
Fejes Ibolya	83. oldal

Fodor Györgyi	120. oldal
Joó Brigitta	148. oldal
Kajári Bettina	153. oldal
Kisgyörgy Ágnes	159. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	187. oldal
Komáromi Bogdán	196. oldal
Komáromi János	202. oldal
Kovács Katalin	229. oldal
M. Jósvai Éva	243. oldal
Soós Katalin	250. oldal
Szabó Becherer Irén	255. oldal
Szécsi Károly	275. oldal
Telkes Csilla	289. oldal
Tóth János Janus	294. oldal
Vilcsek Adrienne	302. oldal

Tizennégy év!

Tizennégy éves korára egy gyermek már eljut a nyolcadik osztályba. (Az én gyermekkoromban már akár be is fejezte...) Ez azt jelenti, hogy hamarosan iskolát válthat és középiskolásként már ott toporog a felnőtté válás küszöbén.

Bizony régen volt, amikor 2008-ban a korábbi elképzelések megvalósulásaként megszületett az első verselő antológia kötet. Sorozatnak terveztem és íme azzá vált! Igazán örülök, hogy ilyen sok éven keresztül tudott megjelenni.

Az évek folyamán természetesen volt nagyon vastag és volt karcsú is a kötet. A legvaskosabb 2009-ben, több, mint 460 oldal, a legvékonyabb a megjelenés első évében 2008-ban. Akkor 200 oldal lett a terjedelem. Azóta e két oldal-szám között alakul az olvasni, nézni való tartalom. Büszke vagyok rá, hogy sok-sok szerző tisztelt már meg azzal minket, hogy elküldte alkotásait. Ez a szám bizony már eléri a 300-at. Nagyon sok a visszatérő szerző és mindig akad néhány új név is a listán.

Továbbra is az az elvem, hogy elsősorban ne a szerkesztő döntse el, hogy egyes alkotások színvonalasak-e, hiszen csak szubjektív döntéseket hozhatna. A megmérettetést az olvasóra kell bízni. Természetesen szűrő azért van. Ebben elsősorban az őszinteség, az alkotói szándék a meghatározó, de – a fentieknek talán kicsit ellentmondva – az alkotások minősége is fontos. Az évek során azonban megtanultam, hogy az én ízlésem csak egy és nem lehetek megfellebbezhetetlen ítéző. Hiszen sok remekművel találkoztam, amely nekem nem igazán nyerte el a tetszésemet és rengeteg olyan alkotással is, amelyekért rajongtam, de az olvasók között mérsékelt sikereket ért csak el. A szűrőt tehát nem az én ízlésemhez állítottam. Mégis azt kell mondanom, hogy minden, a kötetbe került alkotást szeretek.

A világnak mindig szüksége van a művészetekre. A magas művészetre is, de véleményem szerint az amatőr művészetre különösképpen! Hiszen az egyes embereken nagyon sokat segít ha olyan gondolatokról olvashat, amelyeket a sajátjának érez, amelyek választ adnak a saját kérdéseire, kétségeire és egyáltalán nem biztos, hogy ehhez elvont művészi alkotásokon keresztül vezet az út. Gyakran elég egy-egy őszinte szó, vers, történet, kép, amit egyszerű eszközökkel írtak, alkottak... és hatni tud, segíteni tud, hozzá tud tenni a befogadó életéhez.

...és szerintem ez az alkotás egyik feladata.

A másik? Nos, a másik az az alkotás folyamán valósul meg. Mindenki aki verset, prózát ír, fotókat, grafikákat, festményeket készít foglalkozik önmaga lelkével, a problémáival, a gondjaival, fájdalmaival, örömeivel... és mivel ezeket az alkotáson keresztül megfogalmazza, így már segített is magán feldolgozni amit kell, helyére tenni amit kell... tehát segített önmagán. Az önmegvalósítás az egyik legfontosabb és leghatásosabb út önmagunk segítésében.

...és ha ezeket az alkotásokat megmutatjuk másoknak is, akkor lehetőséget adunk arra, hogy ne csak önmagunknak segítsünk, de mások számára is tudjunk adni valamit. ...és ez az érzés semmihez sem hasonlítható!

Mindehhez a Verselő antológia 14. éve biztosít teret!

Reméljük, hogy még sok-sok éven keresztül tehetjük meg mindezt és sok-sok éven keresztül tiszteltek meg bennünket alkotásaitokkal!

...és az antológia beteljesíti célját. Jelentésének megfelelően (antológia = virággyűjtemény) kívánjuk, hogy minden olvasó találja meg azokat az alkotói-virágokat, amelyek díszei lesznek a saját olvasói-csokrának!

Szeretettel: Komáromi János

Ambrus József

Székelyföldön, Gyergyószentmiklóson születtem. Katolikus pap akartam lenni, de egy latin vizsga miatt nem lehettem, – de két évet töltöttem a szemináriumban. Végül a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészkarán diplomáztam, mint bölcész.

Tizenhat éves voltam, amikor első versem megjelent Kolozsváron az Utunk c. folyóiratban. Ennek hatására lendültem bele a versírásba. Első kötetem házilag tákolt, A/4-es, 70 vers, piros vászonnal bekötött maszek kiadvány. Úgy nézett ki mint egy „jóllakott pártkönyv”... Azóta több irodalmi csoporttal állok kapcsolatban. Több tucat újság közölte verseim, és több tucat internetes online oldalnak tagja vagyok. Ez évtől, tagja vagyok a Magyar PEN Clubnak. Hét verseskötetem jelent meg: Férfiének, Kifosztott szépség, Golgotavirág, Az élet bolondja, Egy marék szerenád, Törékeny tekintet és Egyedül Európában 2020-ban, ami Dugonics András Irodalmi díjat kapott.

Komáromi Jánossal (Komával) közel tíz éve állok kapcsolatban, és remélem, hogy még tíz évünk lesz...

Az irodalom egy nagy családi asztal,
versekkel kínál, piszkosul marasztal!

(Ambrus József részlet)

kék poézis

lelkem háborús övére akasztott
fél marék köznapi bizalmat –
elfelejtett kékje füledbe vágott
ezernyi üvöltést mennydörgő nyugalmat
amit felolvas a komponista békén
– hamuban ülve mintha gyászol
a tömény balsors végtelen küszöbén
de lelkem a szentségtörésben jár jól
és kipiroslik ajkam mint rubint mécses
vagy a lótusz szíve vonzóbb néha
– mikor tájképet fest az illetékes
Pygmalion király harcos ivadéka

és nyakkendős remények szárnyas elvek
– a távolban elfelejtett tornyok –
elcsépett imái sokszor megkergettek
s mi szaladtunk bátrak – bolondok
mert nem bírtak szóra a hatalmak
hiába nyavalyák korszaka jött el
gordonka lelkem mesterien hallgat
mert hangszerem a sors hangolta fel

csak bús lelkemnek van ily zenéje
mely sokszor fájdalomra kondul –
sötét falak mögül kitörhetsz a fényre
ahol sír a poézis – de bolondul

Látványkrónikás

Pár krónikásvers született érted,
a rím mindig rabszolgám marad,
pusztulást leírni nem mindig képes,
de éjfélkor vágyra gyújt, elsirat.
Halotti lepelben is parázslík,
életemnek konokság a vége,
friss főzeted ellenem virágzik,
de ezernyi virág nyílt szemébe,

mely táplált, látványitka vonzott,
magammal a versben szembesülök,
mert szellemed magzatvize oldott,
és vendégeim a beteg ösztönök,
– mely nélküled ürességgel teli,
krónikás szándékom megelőzheti.

Hangod szomjúsága versbe hajszol,
a vörös pólusokat nem találja, -
mert a magaslat mindent palástol,
tíz körömmel a krónikás javára.

Dobhártyaszakadások

Új szavakhoz csak a szemed köthet,
ami adhat új irányt, kedvet, kasztot,
ahol a tudásunk ferdén düböröghet,
mely felébreszti az alvó parasztot,
– aki vasalt ruhát ölt magára, –
és ösztönös erőnk formálja egészre,
csak vigyázz, mert életed az ára,
de ne félj, – Isten megáldana érte,
még akkor is ha túl pogány a lelked,
és templom tornyára ritka napján nézel,
ahol már a hívek imádkozni gyűlnek,
bölc hallgatással, jól megírt beszéddel,

és paraszt arcán a néma rándulások,
vézna zörgések a szívedig érnek, –
bölc fülekben a dobhártyaszakadások,
– jelet adnak a savanyú vérnek.
Szívem komoly, de sokszor keserű,
hallgassátok a szabad ellenérvet,
csak panaszom van, fogytán a derű,
mert a jelleme is félreléptek,

és új pórázon kínálják a kedvet,
– de mielőtt felizzik az ajkad,
a bú kárörömmel szövetkezett,
s a lélekvihar végigsöpört rajtad.

Kiáltás a vérnek

Önmagammal vakon szembesülök,
a hamis érzelmek inspirálnak, –
beterítem a földet, kiáltványt küldök,
– lassítom lüktetését a nyárnak.
Érzem kiáltásod a véren keresztül,
bennem élnek az elrabolt vágyak,
a végtelen üres, vesztetre rezdül,
és üzenek embernek, világnak,

hogy forog a Föld, a versben megáll,
mert vad szíve a súlyt nem bírja el,
viharok elnémulnak, hogy leszállj –
amíg sorsom a vérben térdepel,
– és testmelegen port virágozik,
homokbuckák között az elmúlásig.

Önmagammal mégsem szembesülök,
a Föld nekem már jót nem adhat, –
a bimbók ölébe száraz rózsák, bűnök
csak címeres gyökérzete maradhat.

Fejes Ibolya: Bitva parti sétaut

Áfra Piroska

Áfra Piroska vagyok, végzettségem szerint: pedagógus. Hajdúnánáson élek a családommal. 2014 óta foglalkozok írással. Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Legkiemelkedőbb díjaim: Lírai-Díj, Aranyokleveles költői-Díj, Ihász-Kovács Éva költői emlék-díj, Pályázati Nagydíj.

Számomra az alkotás a szabadságot, az önkifejezést jelenti. Leginkább szabad verseket írok, változatos témában. Szeretem a természet szépségeit, az emberi érzelmeket megörökíteni vers formájában.

Két önálló kötetem jelent meg eddig: A Csillagok között és egy gyermekverses, a: Gesztenyevirágok. A 3. kötetem címe (ami még kiadásra vár) Pillangólét lesz. Számtalan antológiában és folyóiratban publikálok. Öröm és boldogság számomra alkotni és gyönyörködtetni.

Búcsú

A táj vörös és sárga színbe öltözött.
A sok színes levél, mind a földre költözött.
Bágyadt fejét a Nap a Földre hajtja,
zizzen az avarban mind a száraz ág.
Szédülten fekszik aranyhaját kibontva,
a nyár elmúlásából született világ.

Mintha valaki búcsúzna, s nem hallanánk szavát,
hangtalan sóhajt a szél ölébe hullva
ezernyi haldokló virág.
A hideg éjben lázadó remények,
izzanak, mint milliányi apró parázs.
Elcsitulnak esőcseppek hátán, kihűlnek
mint fehér szobában, fénylő gyertyaláng.

Szétperegnek hát az emlékek?!
Kiket szerettem, elfelejtetek?!
Annyi dal volt, mi szép volt,
legyen mindenért köszönet!
Valaki itt sétál az éjben,
kezeből elhull egy virág,
elszállt a nyár, másé az álom,
és egy üzenet: Ne várj, soha már!

A táj vörös és sárga színbe öltözött.
A sok színes levél, mind a földre költözött.
Bágyadt fejét a Nap a Földre hajtja,
zizzen az avarban mind a száraz ág.
Szédülten fekszik aranyhaját kibontva,
a nyár elmúlásából született világ.

Nem tudtál...

Száz pillanat, mit elviszek belőled,
A múltba nézek kéklő felhőkön át.
Csak ring lelkem, ring szerényen,
Mint fehér habokon úszó cseresznyevirág.
Nincs bennem harag vagy félelem már,
Sem szerelem, csak hosszú hervadás...
Nem tudtál eleget adni magadból
S csak siratlak, mint bús elégiát.

Szépségedről mesél a csend most,
Tavaszi záporok halk zenéje szól,
Csillagmohos fák kabátja zöldül,
ahogy a liliumok szirma az arcomra hull.
Esz mosta emléket óvok kezemben,
Lelkem palástjával körbefogom,
Egyetlen szív nem elég a szerelemhez,
Sem csengő költemény, tudom...

Köszönöm az érzést, amit hoztál,
Hogy általad bennem új fény ragyoghatott,
Mikor szemed rajtam felejtetted,
Azért is hálás vagyok...
De nem tudtál eleget adni magadból,
Csillagunk a tenger mélyére hullt,
s már ott marad fénytelen örökre,
mint igazgyöngyök: némán, mozdulatlanul...

Örökké...

Alkony szó az est fölé csillag fátylat,
sárga gyepszőnyegen réti virágok tanyáznak.
Pipacsból és búzavirágból őszi csokrot köt a Nap,
fénylő aranypor hull a tájra,
puha selyme lágyan simogat.
Új útra készül a világ most,
a nyár emléke csak futó gondolat.
Lenyugvó Hold ezüstje pihen,
a kék bársonyú baldachin ég alatt.
A hervadó, bíbor ősz viharában,
valahogy minden ember még jobban szeret,
és igen, én is így érzem,
a szeptemberi hűvös éjben,
megőriztem szívemet neked.
Kell a mosoly, mely melegséget áraszt,
az álom, hogy érdemes hinni még!
Kell a szó, mit tettek követnek,
s kell a hideg napokra az édes szenvedély.
Elringani kéklő, szép szemedben,
ragyogni, mint csillám a kék Dunán,
lobogni szerelem tüzével,
mint gyertyafény, az ünnep hajnalán.
S bár a múltó évek vissza sose térnek,
minden emlék egy égő tűzvirág,
mely égi réteken tündököelve lángol,
tűnő, végtelen időkön át,
hogy el ne borítsa felejtésnek árnya,
éljen örökké titkon, kőbe zárva,
mint pillanat ékessége, a csendes némaságban!

Bajziczné Panni

„Aranykorúként”, az élet kifürkészhetetlen útját előre nem látva, a magam számára is megfejthetetlenül és meglepő módon, elsöprő erejű készítményt érzek ihletett sugallat segítségével meglátásaimat, érzéseimet és véleményemet versben elmondani.

Közel húsz év áttekintésének mérlege: tizenkét kötet, hat versbemutató és ötvenöt antológia!

Minden alkotó szeretné megosztani leírt gondolatait, s azt minél szélesebb körű érdeklődőnek megmutatni! Erre törekszem én is, remélve az elfogadó tetszést.

A természet nagy művész

Ahogy színpadtól a függöny,
csendben válik el az erdő
szurok sötétje kelet égboltjától.

A hajnalpír rózsája
újra pompába vonja
a környezet százszorszépségét.
Gyenge szél fuvallatától a falevelek
lengé táncba kezdenek.

A rengeteg étellel telik.
Vörösbarna mókus lazítja izmait,
rejtett bozótban félénk őz nyújtózik.
Éjszakai portyájáról csendben baktat
egy sün, magányos róka surran,
iszkol vacca biztonságába.
A tisztáson virágharmat
gyémántját szippantja
a melegedő fény, csillog gyöngyén.
Színpompás színjáték az erdő rejtekén.
A természet nagy művész.

Énekes papagáj

Énekes papagáj
tágas kalitkája
legfelső rúdján
trillázik.

Úgy tudja, ez a széles világ,
mi körül veszi,
és nem sejtí,

kevés a mindennapi friss élelem,
víz és tiszta alom.

Tollas teste csupa bizalom.

Gazdája szereti, benne örömét leli,
ennyi elég neki.

Volt párja,

kicsi lelke hamar a túlvilágra
jutott,

és hogy ne unatkozzon
kapott egy tükröt,
azzal csevegjen,
vidáman beszéljen,
nevének megfeleljen.

Ha dalra fakad, zeng a ház.

Erős, éles hangja
elégedettségét harsogja.
Boldogsága nem hamis,
neki a minden ennyi,
mert csak ezt ismeri.

Kinek kutyája van

Én nem mondhatom,
a kutya se vár rám,
mert hűséges négylábú állatkám
ezt megteszi.

Csodával határos az az ösztön,
mellyel gazdáját meglepi, jövök rögtön!

Pedig messze még a kapu,
hogymint átlépjem,
a kulcsot a zárba illesszem.

Sugallat, intuíció,
mit kis teste megérez és jelzi,
gazdaasszonya haza érkezik.
Minden porcikája beleremeg,
mert nem hiába várta jöttömet.

A pamacs farkinca táncol,
az apró eb nyüszít, ugrál, viháncol.

Házőrzőnk öröme szertelen,
hiszi, a biztonság megérkezett!
Kinek négylábú társa van, tudja ezt!

Egy napra tél lett!

Az éjjel fagyott és reggel havazott.
Végre, végre hullt a hó!
Puha pamatok ültek a csonttá szikkadt fákra,
szárazan zörgő ágakra.
A hó súlya alatt meghajoltak a bokrok,
a hecsedli élénk pirosa kirítt a nagy fehér csomókból.
Vékony tükör feszülön fedte
a márványos-zölden elterülő sima vizet,
a zimankós szél
végtelen, vékony jégkérget csiszolt felületére.
Egy napra tél lett!
Visongva örült gyermek,
felnőtt a hideg fényességnek.
Gyúrták, dobálták a havat,
pici hóemberek álltak sorba a kerítés alatt.
Hihetetlen, milyen örömet adott
a pár centis, fagyos takaró.
Ma már csak emlék a térdig érő hó,
csikorgó, fogvacogtató,
szánkó, havon sikló!
Volt? Volt!
Ahogy a mese mondja; öreganyám idejében,
hol volt, hol nem volt, de
volt hó!
A múltat idézem és visszavágyom
a szép gyermekkort!

Baranyi Imre

Makón születtem 1956-ban.

1965-ben írtam le első versem, amit negyedszázadon át megannyi követett. Imitt-amott helyi lapokban néhány meg is jelent.

Aztán 20 év csend...

... majd így a nyugdíjhoz közel ismét nekibátorodtam.

Szeretem az egyszerű, tiszta nyelven írt, rímes verseket.

Három legkedvesebb költőm Arany János, József Attila és Pilinszky János.

Nyár fátyla

Még idelátszik a nyárnak a fátyla,
tűnik a hegy peremén kecsesen,
ám közeledve az ősz suhogása
hallik a kertek alatt jegesen.

Fagy recsegése fogódzik az éjbe,
hajnali ködlepel omlik alatt,
búsul a rímfaragónak a verse,
könnybe bicsaklik alatta a lant.

Szélsusogásban a fák kopaszodnak,
erdei útra telepszik a csend,
kémeleli, várja, mit is hoz a holnap,
még a fülében a nyár dala cseng.

Már odalett vele nyárnak a fátyla,
ömlik az ősz, belefárad a szív,
néha kihagy, de tovább zakatolva,
régidők ütemén vele vív.

Hangafű

A hangafű a délutáni fényben
ragyogva ég szemembe, andalít,
körötte szállnak zümmögőn a méhek,
bebólintják lilás virágait.

Miként szerelmem repdes így körötted,
begyűjti minden édes nedvedet,
akár a méh, kegyedben úgy fürödhet
remegve lelke, éri lelkedet.

Örökre szól az alkonyat varázsa,
amint az éjbe fut velünk hamar,
s ölekezésünk hangafű-románca
a hűs mezőben langy szelet kavár.

De jaj, ha szárnyaink finom csapása
hajnalra vad vihart borít a tájra.

Csendes a tó...

Csendes a tó, láncakon
csónakokat ringat a szél,
messzire száll gondolatom,
régi nyarak kertjeinél.

Nincs kegyelem, indul a nyár,
mennie kell, itt van az ősz,
lépte ropog rőt avarán,
pár napon át még elidőz.

Majd tovaszáll, lángsugarát
rejt a Hold háta mögé,
ősz ködök fátylain át
halkul a fény, ördögöké.

Nyárszerelem porlik a lét
malmainak görbe kövén,
csendes a tó, fancsali szél
hinti a port szürke vizén.

Benik András

1915. január 18. – 1971. május 14.

Tornalján (Szlovákiában) született és ott is halt meg.

1950-ben vadászati és erdőőri vizsgát tett és az erdészetnél dolgozott mint erdész. Katonaként szolgált a II. világháborúban. Szerette a verseket az irodalmat és ő maga is sok verseket írt.

Életéről és verseiről 2021 évben jelent meg egy dokumentumokkal színesített verseskötet Viharok között címmel. (Szerkesztő: Komáromi János, kiadó: Info-Szponzor Kft.)

Honlapja elérhető itt:
<https://sites.google.com/view/benikandras/főoldal>

Május hó

Megjött a hónapok királynéja
Ezernyi virággal május hava
Zeng a madár, virág van millió
Üdvözöllek csodaszép május hó

Köszönt a természet nagy temploma
Köszönt az emberek millioma
Köszöntlek én is a természettel
Üdvözöllek szívvel és lélekkel

Köszönt a kis méh a sok virágért
Várt a kis madár a szép tavaszért
Én is régen várlak fájo szívvel
Óh csak Te soha ne múllanál el!

Édes jó Istenem tekints le rám
Egy szép boldog tavaszt adjál reánk
Mely aztán boldogít mindnyájunkat
Ezért küldjük Hozzád imáinkat

Lévárt 1937. II. 12.

Emlékül Margónak

Szép a piros rózsa, még szebb a nefelejts
Aranyos Margókám soha el ne felejts –
Én sem feledlek el soha az életben
Be van írva Neved szívem közepébe

Oda van beírva lángoló betűkkel
Meg van koszorúzva, sok-sok szép emlékkal
És ez a koszorú nem hervad el soha
Legyen bár az éltém kietlen, mostoha

Bármennyit szenvedek, bármily rossz lesz sorsom
Ez emlék koszorút örökké ápolom
Ápolom a sírig és vele szívedet
Hejj pedig hiába mert enyém nem lehet

1937. VII. 20.

Leszáll az éj

Lement a nap jó az alkony
Meggzólal a kisharang
Oh mi kedves andalító
Földöntúli ez a hang

Bejárja kis határunkat
Csengő, bongó szép szava
Fáradt népek hazafelé
Ballagnak imádkozva

Egyre lejjebb száll az alkony
Elnémul a természet
Csupán még egy kis madárka
Zeng utoljára egyet

Esti imát, szép háladalt
Küld az egek Urához
Aztán ő is odasimul
Szerető hű párjához

Leszállt az éj, és fönt a Hold
Ezüst színben tündöklük
Idelent a fáradt ember
Boldogságról álmodik

Álmai közt boldogságban
Száll a magas Egekig
A sok csillag, mint angyal-szem
Úgy vigyáz ránk reggelig

Lévárt 1937. augusztus 29., vasárnap

Estharangszó után

Nincs szebb a világon mint a szerelem
Titkon csókolózni Veled édesem
Estharangszó után, künn a kapuban
Boldogan borulunk egymás nyakába,

A Hold is az égen szép lassan megáll
Az Úr tekintete, meg reánk talál
Hosszan szemlélé két boldog gyermekét
Kitárja fölöttünk áldó két kezét

Lévárt 1937. augusztus 19.

A fecskéhez

Megjöttél hát újra, édes kis madárkám!
Messze idegenből visszajöttél hozzám?
Nem felejtéd még el, a mi kis házunkat?
Nefelejts virágos, kicsi udvarunkat?

Bizony nem felejtéd, újra ránk találtál
Kicsike fészkedbe, mily örömmel szálltál
Egy tavaszi reggel, vígan csicseregve
Érkeztél meg hozzánk, köszöntő dalt zengve

És mióta itt vagy, kedves fecskemadár
Hangos lett a házunk, hangos lett a határ
Mindenütt hallani, kedves énekedet
Ezért szeretlek én, kis fecském tégedet

Ne is menj el innen, maradj itt mivelünk!
Reggel este mindig, énekelj mi nekünk!
Otthonod lesz neked a mi házunk tája!
Dalolj tehát vígan Isten madárkája

Lévárt 1938. március 22., kedd Bérc

Margó

Minek láttam én meg ha enyém nem lehet?
Minek mosolyog rám ha szívből nem szeret?
Ne kínozzon tovább! Legyen édes párom
Boldogok leszünk mi! Ketten e világon!!!

Egy fénykép

Egy fénykép van nálam, szívem fölött hordom
Százszor előveszem, százszor megcsókolom
Órákig elnézem, gyönyörködöm benne
Nála nélkül éltem, de szomorú lenne!!!

Bihary Zsoltné

Kedves Alkotótársak,
Leendő Olvasók!

12 év folyamatos jelenlét és a tavalyi kihagyása után a Verselő antológiában, úgy döntöttem, idén is szívesen részese lennék a kiadványnak.

Újat mondani magamról már nem tudok. Ezért bemutatkozás helyett ajánlom egy orgonakoncert hatása alatt született haiku csokromat és az elmúlás megkerülhetetlenül küszöbömön kopogtató jelenlétéről írt versemet.

Száll úszik felém
Zenének szentelt napon
Születésnapon

Orgonazúgás
Tengerén habzik felém
Közel nyolcvan év

Csúcsról zuhanó
Lavina morajaként
Zúg az orgona

Gyümölcs a magját
Óvja így és kínálja
Harsány burokban

Gondolataim
Tehetetlen vergődnek
Ez a bezártság

Másfél óra már
Ami eddig csak fél volt
Ez az időskor

Gross Glockner

Margit-szigeti Duna-part

Cím nélkül

(Eleonóra Művészszalonja „Medárd” témájára)

Jeges esőcseppek verik lelkemet...
Visszhangzik bennem
Lelketlen örület rendetlen zaja
Kora nyári vihar ordas villáma

Bánatszürke égbolt ködös hegygerinc
Hívogatva int
Indulnék, de remeg fölöttem az ég
Nyúlósan csatakos előttem a rét

Letört faágakon botladozik szemem
Félelmem nyelem
Permetez szerte egy borongós dallam
Földanya sóhaja: maradj ott ahol vagy!

Nézd csak ember lánya mi lett belőlem
Útjaim átszötte
Gaz, szemét, benzingőz – Medárd feje fő
Mert hull vadul zuhog a savas eső

Csatornaszenny önt el utcát, tereket
Pedig üzenek
Mondhatni naponta búval bajokkal
Földanya van aki figyel a jajodra?

SÁTRÁT AZ ÉG

S átrát az ég még kéken kínálja

Z ümmög alatta pár bódult bogár

E lmém a múlás útjait járja

P irosba öltözik a búcsúzó nyár

T ünődöm hosszan a Sziget fái alatt

E mber-éveimből vajh még mennyi maradt

M ikor kapcsolja ki a végső áram-szünet

B írkozó testemből inaló lelkemet

E lröppen itt marad mi marad hol marad

R einkarnál avagy kereszt – útján halad

I smerős kérdések inkább mint félelmek

Ő rtűz-féle vonzza ösködök homálya

S átrát az ég még kéken kínálja

Z ümmög alatta pár gondolat-bogár

Blažekné Benik Mária

Tornalján, Szlovákiában születtem. Rozsnyón lakom. A vers szeretetét és a versírást szüleimtől és nagymamámtól örököltem, amit gimnáziumi osztályfőnököm (Bódi bácsi, aki a magyar nyelv és irodalmat tanította) tovább erősített.

A hit, a szeretet és a versek segítettek átvészelni az élet nehézségeit is. Átaluuk tudom kifejezni gondolataimat, érzéseimet, örömeimet, bánatomat. A papír és a ceruza mindig az útitársaim voltak. Mindig igyekszem saját megélt élményt, tapasztalatot leírni.

Mottóm:

Mert nem az a fontos amit lát az ember.
Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van,
de az Úr azt nézi ami a szívekben van.

1. Sámuel 16.7

Remény és bizalom

Kivirított a hajnal
Átölelte őt a fény
Lehajolt hozzá szelíden
Azt súgta ne félj
Itt leszek veled
Fogom a kezed
Kitárt szárnyaimmal
Betakarlak, megvédelek
S ha majd újból
Eljön a sötét éj, letörlöm
Fájón hulló könnyeid
S a remény összetört romjain
Virágba borulnak majd
Elveszett álmaid

Szunnyad a nyár

Csillog a fán
Arany csalogány
Szunnyad a nyár
Őrzi a múltat
Fáradt remények
Arany őszi fényben
Szelíden úsznak az égen
De a messzi távolból
A suhanó szél
Már hozza a tél üzenetét.

A reménynek romjain

A hervadó természet
A nyár álmait már elúzta
Romjain keserű
A termőföld íze
Az élet bús nyugalomra tér
Temeti a mulandóság varázsát
Lassan semmivé válik a jelen
S az élet peremén
Lenyugvóban már a szelíd fény
Könnyezni kezd a múltó idő
Sietve fut a megrémült remény
Zokogva kialszik a tűz
Elnémul a kóborgó szenvedély
Elsötétült a világ
S átölel a csöndes magány

Repül a szél

Repül a szél
Aranyat ringat
A fák tetején
Szikrázó fények
Arany kis pénzek
Elfeledett
Csillogó remények
Sárgán, ragyogón
Remegnek a fán
S lehullnak a porba
A csillagok útján

Te voltál

Megcsókolt a bánat
Kezet nyújtott felém
Átölelt és hozzám simult könnyedén
Leszállt az est, a sötét éjben
Egy arc jött lassan felém
Rám talált az álmok tengerén
Te voltál ki megmentettél
Visszaadtad a reményt
Te voltál ki elringattál
Az idő végtelen tenyerén

Sosem mondom el

Mikor a valóság az álommal találkozik
Mikor a szív még újból álmodik
Mikor egy madár az ágon búsán énekel
Hogy nélküled mily nehéz, sose mondom el
Mikor a hegedű felsír egy éjjelen
Hogy érted égek, sose mondom el
Mikor a fákról a levelek hullni kezdenek
Úgy sír a lelkem, mint a haldokló természet
Ne halld meg szívem dobbanását
Ne tudd meg, hogy még mindig várok Rád
Sose mondom el, sose mondom el
Hisz nincsenek már csodák.

Hajnalodik

Fény csillan, suhan a tájon
Az alkony remegő szárnyán
Még pihen az édes álom
Még a Hold szendereg
Egy nyíló orgonán
De a messzi domb felett
Pirosak már a fellegek
A csöndből észrevétlen
A harmatos mindenségben
Kinyílik egy tűzvirág
Lassan felébred egy újvilág

Ne bántsuk egymást emberek

Miért emlékezem még a múltra?

Mit ér az álom, ha véget ért?

A sors, a múlt vajon mit takar?

A jövőnk szebb lesz-e?

S a remény mit akar,

Lesz-e még igaz hitünk?

Lesz-e még, kit szeret a szívünk?

Sodor a szél engem is, Téged is!!!

Ne bántsuk egymást Emberek!!!

Az élet egyszer véget ér!!!

Neked is, nekem is!!!

Búcsúzik az ősz

Repül a por az avaron
Benne kering egy kis levél
Felkapja, forgatja
Viszi őt a szél
Sárga mosollyal
Harcol a létért
Táncol a porban
Egy csillogó tünemény
Az utolsó arany falevél

Egy száraz falevél

Egy száraz falevél, vajon miről mesél
A szélben lassan pörögve földet ér
Búcsúzik a nyártól, minden véget ért
Pedig oly szép volt ott fenn a fán
Itt lenn a földön százak tapossák
Rohan az idő, közelít a tél
Halni készül e kis levél
Lassan eltűnik, mint egy színes álom
Színes kavalkád e múltó földi világon

Egy megsárgult falevél

Csupaszodnak a lombok
Lassan, pörögve földet ért
Egy megsárgult kis levél
Meseszép szőnyegét teríti a tájra
Az őszi lomb zizzenő titokzatos varázsa
A száraz falevél vajon miről mesél
Búcsúzik a nyártól, minden véget ért
Néha még felkapja egy remegő szél
Majd lomhán, elterülve megpihenni tér
E kis levélben nyugszik a kezdet és a vég
Győz az idő, a végtelen naplemente
Meghal a kis levél az ősz utolsó szerelme

Fejes Ibolya: Terített asztal

Borsos Irén és Borsos János

Borsos Irén: Nyugdíjasan kezdtem írni. Nem jártam be dolgozni, nem jártam a rokonok nyakára, nem akaszkodtam a gyermekeimre, és nem segítettem senkinek sem másokat utálni... Isten Pásztorra vezetett és tollat adott a kezembe... Másfél évtized alatt hét önálló kötetem szü-

letett és több mint kilencven antológiában olvashatók írásaim.

Borsos János (1901-1985): Mindig nagy öröm töltött el, ha a borítékon megláttam Apám írását, az ismerős, kacskaringókkal díszített betűket. Ezek a levelek élvezetes beszámolók voltak a mindennapokról, meg a régmúlt időkről. Történelmi visszaemlékezései különösen kedvesek voltak számomra, de nekem küldte el legújabb verseit is. Születésnapomra című költeménye (1971) versbe szőtt önéletrészlet. Sajnos már sok éve nem kapok tőle leveleket...

Borsos Irén: Gondolatok ünnep előtt

Tegnap óta már hó borítja a tájat. A terasz korlátton széncinege álldogál. Tavaly volt itt ennivaló! Hol vannak a faggyúpogácsák? Gyorsan ablakot vágak a műanyag flakonra, és megtöltöm kukoricadarával. Széncinegék sokan érkeztek. A faágakra kötött madáretető életkérdés!

Összeszorult szívvel látom, hogy kint az úton egy fiatal feketerigó a jeges havat kopogtatja... Felszáll a fára, azután visszamegy többször is, mindhiába.

– Gyere be mihozzánk! – mondom, – Angyalok segítsetek neki! – És mit látnak szemeim? A kis feketerigó megtalálta a kerti etetőt! Jól van, most már nem lesz semmi baj. Ilyenkor az örökzöld növények szépsége egyedülálló! A keleti tuják, és a boróka földig hajol a hótömeg alatt, a kisebbek, a babérmeggy, a tűztövis és a mahónia csak épphogy kikandikál a hóból...

A hétköznapi életben ritkán találkozunk hihetetlen jóssággal, megmagyarázhatatlan szeretet-áradással... Már annyira rozsdásak az antennáink, hogy azt hisszük, ilyen nem is létezik. Bele kell botlanunk, szinte át kell esni rajta, hogy lelki szemeink kinyíljanak.

Gondoltam, megnézem a karácsonyi vásárt én is, a város közepén. A főút szépen letakarítva, dicséret illeti a munkásokat. Kerékpárom egy jégbordán mégis kifarol... és már repülök is... egy autó elé...

Az aszfalhoz csapódom, mint egy béka... Egy hűtőrács a szemem előtt. Az autó nem hajt át az ujjaimon, már áll a kerék.

Fiatalember kipattan, felállít engem, az ősz hajú öreget, meg a biciklit is, a szatyraimat összeszedi.

– Jól van? Biztos, hogy jól van? – Megnyugtatom, nincs semmi baj, semmim nem tört el.

– Köszönöm, hogy segített! – Mosolyogva búcsúzunk egymástól.

Esetemben az autó vezetője egy álruhás angyal volt... egy Örangyal! Hála neked Istenem!

Nyakunkon a karácsony. Ezt a magasztos eseményt, a Megváltó megszületésének ünnepét kufár szellemiségű emberek napjainkban fogyasztási örülletté süllyesztették.

Vásárlási lázban tobzódó emberek, álljatok meg és gondolkozzatok el a Karácsony üzenetén! Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való, mert az égi világosság az Atyától jön alá... – mondja a Biblia.

Jómagam ajándékok helyett képeslapon, és íméiben tudatom jó kívánságaimat szerettemmel, barátaimmal, kedves ismerőseimmel – szem előtt tartva azt a fontos szempontot, hogy a decemberi, januári gázszámlát is ki tudjuk majd fizetni, és még ennivalóra is maradjon a nyugdíjból.

Elképzelek egy békésebb világot, erőszak nélkül... elképzelem, hogy az egész bolygó a szeretet fényével van átítatva. A Megváltó születése hozzon lelki békét, megbocsátást, elfogadást mindannyiunk számára! Boldog karácsonyt!

Borsos Irén: Öröklött butaságok...

Nem árt néha átgondolni, minek van értelme, és minek nincsen. Kinek jó az, jó e egyáltalán valakinek, amihez körömszakadtáig ragaszkodunk. Sok értelmetlen dologgal keserítjük meg életünket, gyermekeinkét, és további generációkét is.

Egy kedves ismerős írásában olvastam, hogy „Samu bácsi mindig levette a szekrény tetejéről a következő rohadt almát, a rosszat kikanyarította belőle, a többit megette”. Szegény Samu bácsi nem evett soha egy jó, egészséges almát. Apjától, nagypapjától látva ez a génjeibe ivódott?

Az előző nemzedékek sok ostobaságot, sok rigolyás, kényszeres béklyót igyekeztek ránk rakni. Az ember még elméletileg sem érezheti magát szabadnak? Vajon mi a szabadság, és mihez képest? Elgondolkodtató...

Gyermekkoromban hazahoztuk a friss kenyeret, amely ropogós és illatos volt, illatára elfogott az öröm, és a „megkóstolhatnám”.

– Abból aztán nem! – mondták a felnőttek. – Amíg a másiktól van, ezt meg nem kezdjük! – Így aztán mindig száraz kenyeret ettünk, mert a friss is száraz lett, mire amaz elfogyott. Három, négy éves gyermekként már láttam, hogy ennek semmi értelme, a friss után a szárazabbat is megettük volna, ha más nincsen...

Mi fosztottuk meg magunkat a friss kenyér örömétől! Ez pedig elég nagy ostobaság!

Kedves kolléganőm örömmel újságolta ősszel, hogy milyen sok krumplit vett, és milyen olcsón..! Tavasszal nem győzte csíráltatni. Már az egész ország az új krumplit ette, ő még mindig a régi megpuhult, gusztustalan példányokat csíráltatotta és ette. Végül egy része a szemébe is került. Így az olcsó krumpli lett a drága.

A rokon házaspárt nálunk Borcsa néninek és Károly bácsinak hívták... ők is a szekrény tetején tartották az almákat.

Károly bácsi több lyukas fazéknyi rozsdás, görbe szöveget gyűjtött és őrizgetett; „majd jó lesz valamire” felkiáltással.

Az ősöktől származó „ünneplő ruha” fogalom; annyit jelentett, hogy a vőlegényruhájában temették kilencven éves korában.

A mi nemzedékünk már nem ismeri ezt a szót. Használt ruha van tonna számra... a ruháink túlélnek minket, az utódok meg csak kidobálják, hiszen nincs rá szükségük. Ami rossz, ami szemétté való muszáj is kidobálnunk, különben nekünk nem marad hely a házban...

Minap egy okos öregúr a Rádióban, számokkal alátámasztva bizonyította, hogy sokkal kevesebbe kerül megvenni azt a néhány szem, vagy néhány kiló zöldséget, gyümölcsöt, mint megtermelni saját kertben... mert ugye; vetőmag, földmunka, kapálás, permetezés forintosítva, s hozzáadva a tetemes öszszegű vízdíjat! Beláttam, hogy igaza van a bácsinak. Ezért fűvel vetettük be a kertet; kutyák, állatok, madarak legnagyobb örömére, meg a sajátunkra is!

Visszatérve a szabadságra; nagyon jó dolog, ha a tudatunk, meg a lelkünk szabad marad, s nem erőltetjük magunkra Borcsa néni, és Károly bácsi butaságait, sem a szüleinkét, hanem felnőttként döntünk; akarjuk e, vagy nem, jó az nekünk egyáltalán, vagy sem?

Felnőttként tudunk dönteni, akarjuk e a vallást, s ha igen melyiket? Vagy elfogadjuk a ránk erőltetett vaskalapos nézeteket, saját gondolatok nélkül?

Én már gyermekkoromban lázadtam. Álltam Anyámmal szemben, amint vágta a csirke nyakát, a csirke pedig vergődött. A forrázott toll szagától meg hányingerem lett...

Három évesen már tudtam, hogy soha, soha életemben nem fogok állatot ölni! Láttam, mint szenvednek az állatok, a libák a tömés miatt, a malacok az orrukba tett dróttól.

A szüleim a beszolgáltatási kötelezettségtől szenvedtek, én meg attól szenvedtem, hogy vékonyan kenték a kenyeret, és ritkán laktam jól...

Mivel nőnek születtem, egész életemben dupla igát húztam! Íme, öregem, szeretném tudni, mi is a szabadság, és azt hol árulják? Egész életemben mindenki csak az elvárásait fogalmazta meg felém, és sulykolta; szülők, tanárok, iskola, óvoda, a munkahely, a főnök, a férj, a gyerekek, még a szomszéd is! A sorból ki nem hagyhatom; anyósom, testvérem, sógornőm, és a gyermekeim házastársait... Én persze görcsösen igyekeztem minden elvárásnak megfelelni ahelyett, hogy szelektáltam volna!

Mindenki a nőket szipolyozza. A megaláztatás és kiszipolyozás ellen a házasság és a gyermek nem vállalásával tiltakoztak eddig... A fiatal hölgynek nem is kellett mást tennie, csak megfigyelni a saját anyja sorsát...!

S akkor még a családon belüli erőszakról nem is beszéltünk.

Mi is az a szabadság, és hol árulják?

Elmennék megnézni, hogy legalább messziről lássam!

Borsos János: Születésnapomra

Hetven éve annak, hogy én megszülettem,
Gyerekkorom óta sok mindent megértem.
Fűzfa sípot fújva vígan lovagoltam,
Nyári fürdés közben majdnem vízbe fúltam.

Új volt nekem minden, szép volt, öröm az élet,
Gyorsan elröppentek a drága gyermekévek,
Lassan cseperedtem, de hirtelen felnőttem,
Kitört a világháború arra ébredtem.

Volt is dolgom mindig, nem unatkozhattam,
Apám, s két nagybátyám helyett is dolgoztam!
Mindannyian háborúba, katonának mentek,
Marad-e valaki otthon, azzal nem törődtek.

Voltam malacpásztor, szántó-vető és arató,
Kaszálásra oktattott az anyai nagyapó.
Nehéz volt a kasza, de sokat szenvedtem!
Kiváltképp, ha két-három kaszát megvertem...

Kilencszáztizenkilencben annyira megnőttem,
Tanácsköztársaság katonája lettem.
Voltam háborúban, csak dióhéjban említem,
Amit negyvennégyben kellett ismételnem!

Tizenkilenc után lettem kovács és lakatos,
Nem cseréltem volna munkát, bármivel azonos,
Munkakönyvet kaptam, előttem az élet!
Kevés a gyakorlat; nem kellek még se...

Katonakoromban a Tiszán fürödve úsztam,
Kis híja volt, hogy majdnem a tutaj alá csúsztam.
Fürdést félbehagyva a Tiszából kijöttem,
Felöltöztem, – azóta én ott nem fürödtem!

Közvetlen közlőről puskacső rám szegeződött,
Sistergő vonatkerék, mint fergeteg közelgett.
Vonatfüttyentésre fejem odakaptam,
Magamat előre nyomban ki is dobtam,

A vonat az állomáson sívítva megállott,
A sok utas velem együtt, azonnal felszállott.
Nyár volt, jó idő, de azért én fáztam,
Mint a nyárfalevél úgy citeráztam...

Munka közben az áram megütött kétszer,
Az ijedségen kívül két karom zsibbadt el,
Azóta sokkal vakmerőbb és bátrabb vagyok,
Villanyvonalakhoz már soha nem nyúlok!

Villamosnál a járdaszigetről leléptem,
Amikor a villamos még mozgott, elterültem.
Háború óta az életem csak ajándék,
Mert bizony sok jó bajtársam meghalt a hazáért.

Hogy még mindig élek, csak véletlen lenne?
Nem távozott mellőlem soha a szerencse.
Most magam előtt leveszem a kalapot,
Hiszen az ördög nyolcszor majdnem elkapott!

A helyemet mindenkor, mindég megálltam,
Közbiztonság őreként húsz évet szolgáltam.
Nyugdíj-alapot harminc évig fizettem,
Azért járt el az idő annyira felettem.

A becsülettel kísértésben sose voltam,
Fiatalkoromban főtörzsőrmester voltam.
Törvényt, rendet, szabályt soha át nem hágtam,
Potyapénz szerzésre soha nem is vágytam.

Míg erővel bírtam, dolgoztam, kerestem,
Törvény szerint három nyugdíjat szereztem.
Már nem töröm magam, csak a készet várom,
Mintha csak kívülről látnám a világot.

Most már csak élvezem szorgalmam gyümölcsét,
Nem mondom soha, senkinek „Volt szerencsém!”
Csak figyelem a többi tisztas távolságból,
Nekem már elég volt a színes zajongásból.

Dóka Gábor

Egy felvidéki városból, Zselízről származom. Többek közt érdekel a történelem és olyan dolgok, melyekre nincs magyarázat – ez alól a halál utáni lét témája sem kivétel. Ezt írásaim is tükrözik.

Egy ateista emlékei

– Szemet gyönyörködtető fény tárult elém. – így emlékezik vissza Péter, aki azóta sem tudja feldolgozni az élményét.

Azon a sorsdöntő napon éppen hazafelé tartott munkából, amikor autója megcsúszott a jeges úton.

– Sosem érdekelték engem a misztikus, ezoterikus maszlagok. Istenfélő sem voltam soha, nem is törődtem a hittel. – fűzi hozzá.

– Nem is éltem példás életet. Bár van jól fizető állásom, de a családi életem nem a legjobb. És az emberekkel sem voltam túl tisztességes.

A baleset, szinte derült égből villámcsapásként ért. Idóm sem volt felfogni a történeteket: oly gyorsan történt az egész, hogy szinte hihetetlen volt.

Valóban meghaltam-e?

Olyan felfoghatatlan nyugalom érzése hatott át, amire szavak nincsenek. Aztán a fény. Nem tudom jellemezni, nem földi módon kommunikáltunk. Ez egészen „más” létállapot.

„Készen állsz a halálra, mit tettél életedben?” kérdezte.

– Végignézttem addigi életemet, melyre nem voltam éppen büszke. Mindazt a jót, de a még több rosszat, melyet okoztam, mindent átéreztem. Mindezek ellenére a fényből elfogadás, szeretet, békesség

áradt. Egyáltalán nem érdekelte, mit hiszek, milyen a vallási felfogásom. Inkább azon volt a hangsúly, milyenek az emberi kapcsolatok, mennyire voltam szerető, elfogadó ember.

Elmondhatom, egyáltalán nem vágytam vissza a mi világunkba. De muszáj volt, mivel dolgom van az életben.

– Hogy tudná jellemezni az élményét?

– Leginkább úgy, hogy úgy érzem, a halállal kezdődik csak az igazi élet.

És mivel eddig ateista voltam, az élmény rávilágított még egy dologra: bár továbbra sem vagyok egyik felekezetnek sem tagja, az egészen biztos, hogy akit a hívők Istennek neveznek, mindenkinek megbocsát, mindenkit elfogad és szeret.

A világon nincs fontosabb megbocsátásnál, szeretetnél.

A búcsúzás margójára

Veszteség, halál, elmúlás – a téma nem lehetne aktuálisabb, mint amikor eltávozott szeretteinkre emlékezünk.

Ősidőktől kezdve, vallások, tudósok, orvosok és egyszerű emberek teszik fel, illetve kutatják a kérdést: mivé lesz az ember akkor, amikor eltávozik. Mindennek a vége, vagy talán mégis van tovább?

Az idők során rengeteg elmélet, magyarázat született, mégis 1975-ig kellett várni, amikor Dr. Moody megalkotta a halálközeli élmény fogalmát, mellyel nagyon úgy tűnt, máris megvan a válasz a mégis van tovább kérdésére.

Alagút, földöntúli béke, találkozás már eltávozott szeretteinkkel – ilyen és ehhez hasonló tapasztalatokat osztanak meg, akik visszatértek – ugyan a reményhez kell ennél több? Nem. Mégis, sokszor a remény helyett a mély kétségbeesést, fájdalmat és az ezzel járó tanácstalanságot tapasztaljuk – nem ritkán évekig.

Itt jegyezzük meg, hogy a búcsúztató szertartások, melyek a reményt hivatottak szolgálni, jobbik esetben kimerülnek egy majdani feltámadás ígéretével, ami, valljuk meg, nem nyújt kellő vigaszt. Találónan jegyzem meg, egy korty vízzel aligha oltunk szomjúságot. Olyannyira nem, hogy emlékezéskor fájó szívvel emlékezünk, a bánatunk lassan enyhül, az „ő már nincs többé” érzése a remény szikráját a fájdalom sötétje burkolja be.

Nem kellene azonban, hogy így legyen: eltávozott szeretteinkre emlékezve, az örömteli emlékek, és főleg a remény lángja hatná át szívünket.

Az a tény, hogy fizikailag már nincs, de a túlpárt, ahová érkezett, anyagi világunkat bőven felülmúlja.

Mert az élet örök. Az élet, akárcsak az idő, soha nem áll le. Egy pillanatra sem.

Segíts magadon

„Segíts magadon és az Isten is megsegít” – ha ez a frázis működne, az élet túl egyszerű lenne.

Vajon mi van akkor, ha egy embernek egyszerűen nincs elég lelki ereje változtatni, hogy sikerrel vegye az élet problémáit? Az ilyen ember gyakran az ivásba és/vagy más függőségbe menekülhet.

A következőkben egy ilyen ember viselkedésmintáját próbáljuk megérteni.

Tamás halála váratlan volt, senki sem számított rá, pedig tudvalevő volt, hogy élete romokban hevert. Szüleit korán elvesztette, felesége elhagyta és egy jó ideje munkahelye sem volt.

A sors szinte kíméletlenül osztotta számára a megpróbáltatásokat. Így aztán nem is csoda, hogy tipikus „alkoholba fojtott” bánatú ember benyomását keltette.

A tanácsok, hogyan tegye rendbe életét, csak ideig-óráig nyújtottak neki segítséget. Bármilyen gondja akadt, csak az alkohol nyújtott számára menedéket.

Tudta ő persze, hogy gondjai ezzel csak még jobban elmélyülnek. Igazság szerint már nem is akarta megoldani őket.

Vagy túl gyenge volt ahhoz, hogy változtasson, vagy már belefáradt az életnek nevezett játékba.

Azon a végzetes napon, amikor kocsijával neki-hajtott egy fának, csak az érdekelhette, hogy legyen vége – dehogyan akart ő már tovább küzdeni.

Értelmét nem látta az egésznek.

Ha meg szeretnénk érteni, elsősorban le kell szögezni, nem minden ember hozzáállása egyforma. Utólag persze könnyű okosnak lenni, hogy mit kellett volna tennie. Hisz társat is még találhatott volna, munkát nemkülönben.

Mégis, ami minden egyes embernél más, az a megküzdési stratégia: hányszor tapasztaljuk, hogy valaki néhány kudarc után feladja az egészséget. Aztán „gyávaságból“ vagy valami függőségbe menekül, vagy akár az életet dobja el magától.

Igen, a kereszt, melyet életünkön keresztül cipelünk, nem egyforma és néha elviselhetetlenül nehéz. Ilyenkor az olyan „fájdalomcsillapítók”, mint pszichológusok, motivációs anyagok, rosszabb esetben alkohol, végképp nem segítenek.

Ha nincs meg az a bizonyos lelki erő, az akarat-ami belülről fakad, hogy lehet máshogy is, akkor csak a szó szerint kisiklott élet marad.

Ne engedd el a kötelet...

„Ne engedd el a kötelet!” – kéri a hozzátartozók a haldokló férjet és apát, (akit nevezünk Ferencnek) bár tudják, hogy nincs sok hátra. Néhány óra, esetleg pár nap.

Hiába, egyszer mindannyian elérkezünk a végállomáshoz. Alig egy héttel később, Ferencnek érkezett az ideje.

Elméje néhány órára kitisztult, régen elhunyt szüleit emlegette. Utolsó lélegzetvételekor, amikor végleg elengedte magát, arcán nyugalom, elégedett boldogság sugárzott. Minden gondját, baját, betegségét, egyszóval mindent itt hagyott. Itt hagyta feleségét, gyermekét.

Elengedte a kötelet. Már nem fáj semmije. Már boldog, boldogabb, mint életében.

A hozzátartozóiról persze nem mondható el mindez: alig tudnak érzelmeiken úrrá lenni. Görcösen kapaszkodnak még abba a kötélbe, melyet Ferenc elengedett.

Vajon megfejtethő-e valaha az élet egyik nagy titkára és egyben legnagyobb fájdalmára a válasz?

A túlparton lévő Ferenc vajon hogy vélekedne? Milyen vigaszt nyújtana?

Érdeemes monológját meghallgatni:

**Boldogan mentem át,
itt hagyva minden gondomat.
Kérlek titeket, ne sírjatok,
amit öleltek, csókolgattok,
amire földet hánytok, az nem én vagyok.
Nincs betegség, nincs fájdalom,
minden csupa energia, örök nyugalom.
Kérlek titeket, engedjeteK,
hisz nem vagyok rossz helyen,
lélekben örökké itt lesztek veletek.
Csupán örömmel emlékezzetek!**

Fejes Ibolya: Sziesztázó gerlék

Erdődi Attila

A verseimben megpróbálom leírni gondolataimat, érzéseimet, élményeimet, életről, természetről, valamint a megtapasztalt és látott világról.

2004-ben jelent meg első verses kötetem, mely az Info-Szponzor kiadásában készült el és **Verssekbe írt világom** címen a Magyar Elektronikus Könyvtárban olvasható.

A kiadó különböző antológiáiban jelentek meg írásaim.

A Pieris oldalon Etele néven találkozhatnak alkotásaimmal.

A szerelem

Ezer csók és ezer éj,
Szerelem jó, ami szép.
Szívünk lángja tüze ég,
Te boldogság maradj még.
Ez életünk öröme,
Testünk-lelkünk ötvözze.
Önzetlenül szeretve,
Együttlétünk szépítse.
Élményeink építse,
Boldog órák emléke.
Égjen testünk bőrébe,
A szívünk börtönébe.
Ennek ne fájjon vétke,
Mindig boldogság érje.
Ne haljon meg reménye,
Ne legyen sosem vége.
Szerelemben az a jó,
A vágyakat ringató.
Hűségben, a szeretetben,
Lehetne örök és kitartó.

Az Arany Kard Hőse

Szilágyi Áron az arany kard hőse,
Olimpiák háromszori győztese.
London, Rió, Tokió, akik látták,
Győzelmeit bízom szívükbe zárták.
Emberi tette példát mutató,
Lelke, a szíve sportért rajongó.
Vasas klubnak boldog családtagja,
Magyar szívét szeretettel adja.
Bátor, ügyes a vívó-tudása,
Kitartóan nagy küzdő, elragad hatása.
Ő a modernkori kardforgató,
Üteme, ritmusa fel sem fogható.
De sok szép tust vitt be a páston,
Dicsőségére lett arany három.
Köszönjük a hős tettetét Áron,
Példád jó követőkre találjon.

2021. 08. 14. Balatonföldvár

Balatoni nyár

Balatoni körkép remény,
Emlékeimben ami él.
Napfény, a nyári kalandok,
Látni élni kell, ott vagyok.
Balatonföldvár déli part,
Strandjáról látni szép Tihanyt.
Szelíd hullámokban úszok,
Felejték is minden gondot.
Katikáék gomba-házát,
Nyaralók szívesen látják.
Három pultjánál rendelnek,
Hőgutától ők szenvednek.
Törzsvendégek sokan vagyunk,
Sörért, fröccsért sorba állunk.
Ott ülnek az asztaloknál,
Ernyők alatt árnyékolás.
Ultiztam a barátokkal,
Bajom lett a lapjárással.
Veszítettem néhány partit,
Kifosztják a pénzből papit.
Így ütöttük az időt ott,
Nedűből liter számra folyt.
Voltunk mi kicsit részegek,
Néha süllők meg keszegek.
Nyárnak sajnos már vége lett,
Halmoztuk az élményeket.
Szomorúan köszöntünk el,
Mert elszaladt a nyár, bíz el.

Egy lány emléke

Jó hangulatban mentem és lazán.
Lámpa fénye világított utcán.
Későre járt, hallottam lépésem,
Szívdobbanásomat vitte ütem.
Nekem a séta hazáig jót tett,
Tisztult fejemben zaj, örült este.
Emlékszem egy lány csókjára,
Hoztam érzéssel boldogan emlékebe.
Felnéztem a holdra, csillagokra,
Fényes szőttesként terült az égboltra.
Csend ülte a nyugvó környéket,
Tücsök zenéje szólt, mi ébresztett.
Nekem a séta hazáig jót tett,
Tisztult fejemben zaj, örült este.
Emlékszem egy lány csókjára,
Hoztam érzéssel boldogan, emlékebe.
Benne voltam a nagy buliba.
Kerültem vidám hangulatba.
Enyhe fáradtsággal tértem haza,
Szívemben már az éjszaka hangja.
Nekem a séta hazáig jót tett.
Tisztult fejemben zaj, örült este.
Emlékszem egy lány csókjára,
Hoztam érzéssel boldogan, emlékebe.

Találkoznék én a lánnyal, vele,
Ő gyönyörű volt és szép az este.
Tánc közben a keze ölelt engem,
Rájöttem a lányt nagyon szeretem.
Nekem a séta hazáig jót tett,
Tisztult fejemben zaj, örült este.
Emlékszem egy lány csókjára,
Boldogan adta, megtartom emlékbe.

Leestem a lóról

Lestem a lóról kedvesem,
Eltörött mind a két kezem.
Két karomat gipszbe rakták,
Nem tudlak megölelni, lásd.
Lovamat most terád bízom,
Ápoljad és szépen gondozd.
Tudjam én, hogy szeretsz így is,
Nagy bajomban ezért segíts.

Mikor meggyógyul két kezem,
Lovagolni gyere velem.
Vigyázz rám és figyelmeztess,
Ne úzzem őt oly hevesen.

Azért történt, mert megbotlott,
Éreztem jól fut, nagyon gyors.
Száguldás öröme tetszett,
Ezért aztán ez megesett.
Többé őt már nem siettetem,
Hosszú kötőszárra engedem.
Vele együtt csak poroszkálnék,
Nem örülnék, ha megint pórul járnék.

Mikor meggyógyul két kezem,
Lovagolni gyere velem.
Vigyázz rám és figyelmeztess,
Ne űzzem őt oly hevesen.

Kedves rózsám jössz-e lovagolni,
Hogy tudjak én tőled csókot lopni?
Addig hosszú szárra engedem,
Közben ő friss füvet legeljen.
Majd gyógyult kezemmel megölellek,
Tudd: én többé el sem engedlek.
Lovam hátán viszlek esküvőnkre,
Frigyünket veled megpecsételve.

Kérem a Napot

Ébred vágyam, a gondolatom,
Útra rátérve gondolkodom.
El is mondanám vallomásom,
Szívemet érő boldogságom.
Majd amikor én hozzád érek,
Már őszintén bevallom neked.
S néhány szót szólni merjek.
Megfoghassam a két kezed.

Kérem a Napot, szépen ragyogjon,
Kísérjen hozzád, szívem ne várjon.

Elmondom majd séta közben,
Neked valódi kérésem.
Azt hogy nagyon szeretlek,
S feléd én mit érzek.
Szívem erősen dobban lüktet,
Kibírjam, míg hozzátok érek.
Szerelem repít, hisz érzem,
Nagyobb az bennem, mint hittem.

Kérem a Napot, szépen ragyogjon,
Kísérjen hozzád, szívem ne várjon.

De Te nekem majd csillapítod,
Hogy szívem végre megnyugodjon.
Szerelmet én kérek, ha kapok,
Örömben égbe kiálltok.
Várom a találkozást, akarom,
Szeretném, hogy velem legyél boldog.
S elmondhassam neked őszintén,
Hogy szeretlek, igazán és nagyon.

Kérem a Napot, szépen ragyogjon,
Kísérjen hozzád, szívem ne várjon.

Felszabadultan

Emberek ti mire vártok?!
Én lefagytam, azért állok.
Gondolat visz, a szó elfogyott,
Székre ülök gyorsan, lerogyok.

Nézek bámulok és ámulok,
Lehet, hogy még most is álmodok.
Bekapcsoltam a rádiót,
Halljak néhány szót a világról.

Elkeserítenek a hírek,
Nem értem, mit hallok, mit értek.
Csúnya dolgokról beszélnek,
Még az emberek is félnek.

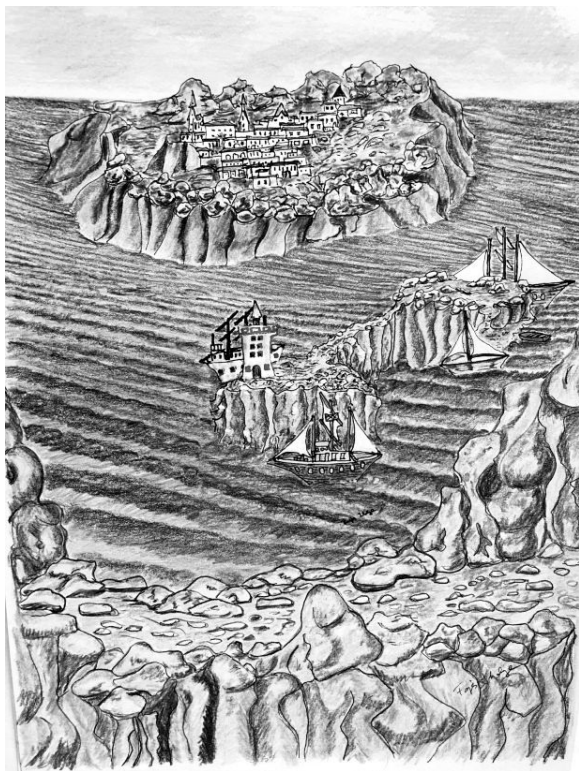
Elszomorít úgy ma az élet,
Tanácsot már kitől kérjek.
Egy tudálékos művelt agy,
Hangja szólt: nyugi, te maradj.

Ember vagyok néma csendben,
Hallgatok, szájmazsk is rendben.
Ha felszabadultan élhetnék,
Ezekre rá sem gondolnék.

Utaznék, a világot járnám,
Sok csodát megint úgy látnám.
Tudom vidámabban élnék,
Az élet egyetlen szép földjén.

Kereslek

Elindultam megkeresni téged,
Szeretnék megtalálni végre.
Nem hagy nyugodni sok szép emlék,
Szívemre nagy hatással vagy még.
Lüktet vérem, a forró tüze,
Szerelem vágya, mi hajt kérve.
Boldogságomat nyeli a bánat,
Indulj hozzám gyere, hisz várlak.
Hozzd magaddal a közös képünk,
Találkozzon megint érdekünk.
Kereslek, hogy megtaláljalak,
Fáj szívem, egyedül hagytalak.
Megállt az idő körülöttem,
Rád gondolva sokszor könnyezem.
Nem találtam még nálad jobbat,
Élettől sem várhatok sokat.
Kereslek ezért, érts meg engem,
Többé ne hagyd fájni a szívem.
Tőled még egyszer azt szeretném,
Ne legyél másé, csak az enyém.

Fejes Ibolya: Parti jelzőtorony Görögországban

Fejes Ibolya

45 évig a Fővárosban éltem.
Mindig írtam, rajzoltam.
Ma már, visszatérve szülőhelyemre,
ez tölti ki napjaimat.

Fejes Ibolya további képei a kötetben:
15. oldal, 51. oldal, 70. oldal, 82. oldal, 119. oldal, 152. oldal,
186. oldal, 195. oldal, 228. oldal, 274. oldal, 309. oldal.

Vers a lépcsősorhoz

A tavasz felment a lépcsősoron
friss szellővel, pattanó rügyekkel.
Nyár elejére száz virága kinyílt
illata repült a lépcsőn fel...

Dús terméssel a gesztenyesorok
s a tölgy levele lassan lehull
s a kopott lépcsősor fáradtan áll
míg a szél, lassan hűvös szelet fúj...

Újra elmúlt egy év a sétányon.
Sokan koptatták a régi fokokat!
Szaladva, sétálva, óvatosan lépve,
bicegve, fel vagy lementek oly sokat.
Színes levelek táncolnak a szélben
beterítve, lengve, lassan szállnak.
Eltűnnek a lépcső idő-tépte sebei
s ő boldogan nyújtja élményét a világnak...

Tőle megy haza a fáradt este.
Rajta szalad fel a felkelő nap.
Kézen fogja azt, ki segítségre vágyik,
mások érdekében vár reá a holnap...
Több-száz éven át az eső mosta!
A téli vihar csiszolta sűvítve.
A puha hólepel ártatlanná tette,
a langyos tavasz virágfüzérrel kísérte!

A tavaszi olvadás erjesztette a takarót
mit az ősz oly szívesen s színesen rárakott.
A dús vízcsurgás lehordta a szennyet,
míg az első virágeseő tiszta helyre lebegett!
Szerelmes suttogásokat hallgattak az esték,
a reggelt sietős, kopogó hangok ébresztették.
Délelőtt a napsugár kisgyermek-kacajt hozott,
a szieszta csendjében ő is csendben álmodott...

Őrzi az első randevú emlékét!
Hallja még a csókok finom reszketését!
Látja a csalódott lassú lépkedését
s az erős fájdalom karfája ölelését...
Látszik néha előtte gyors, sietős múltja.
Szerelmesen ölelkezők lábának ritmusa.
Vidám gyermeksereg gyors le-tipegése
Babát tartó kocsi halk leengedése...

Látja maga előtt az évszakok múlását!
Téli hóviharban kapaszkodók raját...
Tavaszi lágy-fény csókja élvezőjét.
Nyári pillangók derűs kergetését...
Érzi még a gyenge, reszkető lépését,
kinek ősz fürtjeit, szellő zilálta szét!
Hallja a vigasz lágy hangjait:
ne szomorkodj, hidd el az idő segít!

S valóban! Őt is de sokszor befedte
esős évek alatt a gaz burjánzó tömege.
Az orkán dühösen rátörte a fákat
melyek a domboldalon összevissza álltak,
de jött a tavasz! Az Ember kedvelte,
útvját újra, sokszor járhatóvá tette!
Dacolva az idővel mindig ő győzött
s feküdt, méltósággal az évszakok között!

Évszázadok teltek, fák haltak mellette
de ő, dacosan, kő-szívét feszítve
állta az évszakok kemény támadását.
Új világok, új korszakok koptatták járdáját...
Ma is arra jártam, megálltam, csodálva.
Tövénél egy mives emlékőrző tábla:
Négyszáz éve segít a fel és le menőknek,
ma is úgy, mint hajdan! Emléke éltet...

Van még mi őrzy a régmúlt időket,
van mi most is szolgálja az erre jövőket!
Szeretettel nézem sok, csorba, kő-sebét,
végigsimogatom karfája sok rücskét!
Élő Ő, bár alkotás! Egy lépcső és nem más,
mégis csodás érzés rajta a sétálás,
elképzelve múltját, sokat látott éveit,
kis fantáziával: csodás, színes képeit!

Maradj még közöttünk összeköttetésképpen
az alsó házsort s a csúcst, szépen
segítsd elérni egy árnyas sétával!
S Én megénekellek emléked múltjával.

Fejes Ibolya: Dal a lépcsőről

A vér tánca

Spanyol zene lágy, ringató,
a lány áll. Karja száll, lebeg.
Sarka lassú ütemet ver.
Vörös fodrai lebegnek...

Gyorsul a zene, megpördül,
míg lába gyors ritmust kopog!
Vörös ruhája égő láz,
karjától kígyóként forog.

Szédületes, forgó ritmus
betölti a színpad fényét!
A zene gyors taktust verve
megbénít! Nézem szépségét...

Lábam, kezem ütemre ver!
Szemem fogva, csodát látva!
Mikor szívritmusom ugrál
elhal a hang... A hölgy állva!

Báránfelhős nyár

Báránfelhők ezres csapata
összegyűlt a kék égen,
tétován, a földet csodálva
rajzanak, súgnak éppen...
Hangjuk a szél susogással
viszi! Ide is hallik!
Terelve, egymás fogásával
halk sóhajként hangzik...

Túl forró nyár! Az est nem vár
hideget az éjtől!
Hisz csak a langyos szellő ébred
éjjeli pihenésről,
és fújja a forró levegőt
fa ágai közt, hűtve.
Kever hozzá még friss harmatot,
patak-párával öntve...

Így jó a hajnal, szivárvánnyal
festve a horizontot!
Báránfelhők kis csapatával
díszítve az égboltot.
A nap játékosan elbújik,
majd kiragyog az égre,
fénnyel és árnyékkal úszik
a földi messzeségre...

Rózsáim

Gyermekkorom egyik emléke felmerül,
ahogy rózsám illata orromba kerül:
Anyám áll a folyosó lépcsőjén és néz!
Nem hisz a szemének, mit lát, hinni nehéz!

Oltott, szemezett, hajatott sokféle növényt.
Egyszer egy ritka rózsát kapott, hát remélt,
elültette üveg alá, míg gyökeret vert!
Aztán beteg lett, távolabb került a kert...

Ha tudta, leste, várta sétái mellett,
hogy megeredjen! Közben fél év eltelt...
Levele lassan bokrosodott, üveg nélkül várt,
s egy kora őszi napon mutatott csodát!

Sötét-bársony szirmok tömött, selymes sorát,
harmat-csillagok közt, kéjes illata szállt...
Bódító varázsa odacsalt száz méhet!
Anyám csak szívta és nézte e-szépséget...

Gyorsan rendbe jött, a rózsák gyógyították.
Köztük jobb kedve volt, feledte a baját!
Azóta már rég az angyalok kertésze...
Kertem legszebb rózsái az Ő emléke!

Fejes Ibolya: Rózsáim

Neked adom

Közel ötven éve gyűjtöm emlékeim,
papírra rögzítve!
Szívembe zárva régi, majd új barátaim
soha nem feledve...

Szülőföldem, mely megőrizte gyermekkorom!
Ifjúságom másutt járt...
Főváros, majd Európa lett világom,
tudás, száz élmény várt.

Halld, zenélő-kút lágyan szálló dallamát.
Japán kert illatát.
A Duna csobogón, kövek közt siklik át...
Vedd ez emlékem át.

Lásd, a Határhegyről közelre és távol
megbújó falvakat.
Mikor a nyár vörös palástja fellángol,
fürdetve a tájat...

Érezd, mily szép az élet, nyitott szívvel élj!
Sok csodát ad neked,
s ha átéled, örökre tied lesz! Mesélj!
Hallom! Vagyok veled...

Szeretem hazám

Gyermekkorom vidéki kis faluban telt.
Sokszor láttam, mikor a ködös hajnal kelt
s a nap tétován nézett, mosolya terült
az akkor ismert, szeretett környékemre ült!

Belaktam ifjún a Fővárost s környékét.
Negyven évig szívtam szmogos levegőjét...
Épp ezért, ha tettem, túrázó csoporttal
jártam az országot. Sokat gyalogoltam!

Szívembe zártam a csodás helyeket:
mesés Dunakanyar, az árnyas ligetek,
a mesés szép erdők, a szakadék árnyai,
az árvalányhaj-tenger, szikla lógó fái,

cseppkövek barlangja, a múlt-őrző falvak,
az erdei szentélyek, gyógyvize pataknak,
barlangi fürdőhely, százvirágú rétek,
szemhatárig puszta, csordája ménesnek!

Sok országban jártam! Mit mondtak, megnéztem!
Külföldön is éltem, szép volt...de emlékszem,
még a nap sem úgy süt, még a szél sem úgy jár,
mint itthon a rózsák közt, kertem hintapadján...

Csak egy emlék Anyuról

Esteledik lassan, bár még felhős az ég.
Az eső is permetezett nem is oly rég.
Bent a kandallóban a rőt lángok tánca
visszarepít engem egy régi világba...

Sparhelt karikája félrelökve, látom
a konyha falán egy vicces árnyék táncol,
ülünk a két padon sorban, mind a négyen
s a karika lángján palacsinta sercen.

Anyám meg-meg rázza a sütő nyelét
majd késsel fordítva süti másik felét.
Az asztalon tányér, hova készen önti,
nyolc kéz nyúl érte! Mind a másikat löki.

Megunja a vitát: csönd legyen! A levest
ha megettétek, utána eszitek ezt.
Míg sül Ő kitalálja mindenki elé
a rántott-rongylevest, gőze száll fel felé.

Fújjuk hát lassan és kóstolgatva esszük,
míg szemünket az üvegen pihentessük
mert az ó-arany baracklekvár oly csodás
a palacsintán, „egy szerelmi vallomás”!

Finom a leves, de kétszer mi nem kérünk
mert a palacsinta ott csillog előttünk,
és a mennyei-íz orrunkból a szánkba
költözött, illatát terítve a konyhába.

Leszedte Anyu az üres tányérokat
majd mindenki egy pucér palacsintát kap
és szórjuk cukros kakaóval, dióval,
és kenjük lekvárral, ragyogó mosollyal!

Mint a sáskák, ettünk s Anyám rendületlen
sütötte, órán át! Talán dúdolt közben...
Boldoggá tette, ha tele volt a hasunk
még úgy is, hogy neki egy felet sem hagytunk!

Oly jó visszanézni ötven-hatvan évet.
Idézni a régmúlt gyermeki emléket.
Anyák napja itt van és Anyu is velem.
Süti a kályhán a palacsintát nekem.

Számban van az íze, szememben a látvány
a falon az árnyék most is éppúgy ugrál...

Ha egyszer hazavágysz Lányomnak

Ilyen sokáig távol a szeretteidtól
hogy bírtad?

A honvág्य könnyei árkot vájtak arcod selymébe
míg elsírtad.

Amíg a szívedben őrzött emlékeket, minden
álmodban előszeded.

Mindig veled vannak! Lehunyt
szemed előtt állnak!

A szél hangján hallod, ahogy beszélgetnek
szólnak neked.

A szirmokon a szellő játéka utánoz egy
simogató kezet.

Az illat körülengve, eléd tárja a vágyott környezet
fizikai valóságát,

S azon kapod magad sokszor, visszasírod
e merülés furcsa varázsát!

A Skypon, mint látványt és hangot eléd vetítve
meg is tapasztalhatod, láthatja bárki,
de az érzéseket, az illatokat, mely odaát van,
semmiképp sem tudod vizionálni.

Ahhoz haza kell jönnöd! Nem elég, ha lelked
rendszeresen hazajár.
Tested is hozd utána, hogy szíved kitárva tudd
fogadni az otthont, s mi vele jár!
Ha hajnalban a fenyőfán lakó rigó rád fütyül.
A kert legszebb rózsája szemed sarkára ül.
Majd téged ringat a diófán a hinta,
s körülleg az otthon ismerős illata.
Itt puhán simul talpad alá a föld.
Lelked vígan szárnyal, boldogság mi eltölt.
A tó tükrén a fények neked táncolnak.
Nyisd ki a szemed! Vége az álmodnak!
Ha kezed kezembe csúsztatod,
megérkeztél! Itthon vagy. Ez az otthonod!
Tárd ki a szíved. Szép itt a világ.
Töltekezz fel dúsan, s indulj tovább!
Éld az életed, mit magadnak építettél
de soha ne felejtse hol születted, honnét jöttél!
Mert lehet bárhol, bármilyen aranyéleted,
kacsalábú palotád,
itt van az eltépett gyökered, mely sajogva fáj,
s mindig visszavár!

Töltsd meg a kosarad

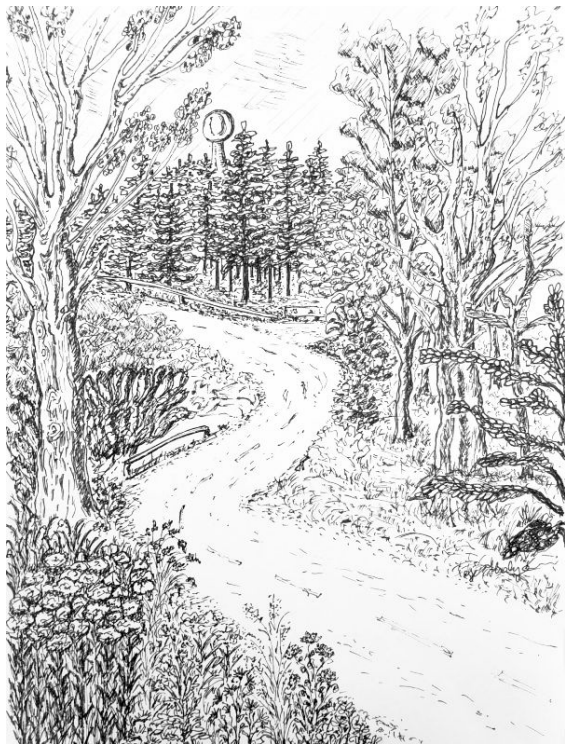
Van a világon sok-sok szép dolog,
mit hallunk, látunk életünk során.
De van olyan ajtó, mi nem nyílik...
Nem az a kijelölt utunk talán?

Egy kosárban az élet dolgai,
s örök törekedéssel, csak várunk...
Nem vesszük észre a szépségeket,
ha örökké mást kérünk, mást kívánunk!

Ezért töltsd az életed kosarát
reális, elérhető célokkal...
Tégy meg mindent a szépségért, a jóért,
s csak álmodban repülj az álmaiddal!

Inkább élj a madarakhoz közel
mint azt várd, hogy kinőjön a szárnyad!
Túrd el az esőt, ha azt szeretnéd,
hogy lásd a hétszínű szivárványod...

Élvezd a pillanat örömeit.
Szeresd önmagad, így más is szeret,
barátoddá lesz az egész világ,
ki felér hozzád, az lesz ott veled!

Fejes Ibolya: Hazajárat

Szép kis mákvirág

Biciklivel a környéket járva
láttam egy kertben mélykék-mákvirágot!
Színe mint a bársonyos nyári éj,
tenyérszi virága a szélben táncolt.
Minden szála karcsú, magas
s a napsugárra fekvő szirmokkal
olyan csodás látványt nyújtott!
Becsengettem, nem bírtam magammal.

Idős nénike jött ki mosolyogva:
– Gondoltam kedves, őket csodálja!
– mondta mielőtt szólhattam volna,
s kezével rámutatott a virágra!
– Fiam küldte Kanadából,
néhány szem mákszerű magot.
Elültettem s ez lett belőle.
Képzelteti mekkora meglepetést okozott!

– Van néhány magocskám, adhatok
pár szemet, de vigyázzon, ha elülteti
jelölje meg a helyét neki,
mert soká bújjik, s a gaz betemeti! –
Vittem boldogan az öt szem mákot
papír-zsepibe bugyolálva,
s már előre örültem a látványnak.
Kertem újabb színfoltját látva!

Kikelt, fejlődött, gazoltam, öntöztem,
ahogy nyúlt mellé karókat is tettem,
óva a szélről, a vízcseppek súlyától.
Úgy dédelgettem mint féltett ritkaságot!
Elmúlt az április, bimbók lógtak rajta
felül nagy, és alul ezer kisebb hajtva!
Végül egyik reggel ahogy kitekintek,
mellé nyeltem a kávé megkeletés végét!

Az Én gyönyörű szép mélykék-mákvirágom
égő, tüzes, piros, pipacs színben lángolt.
Tán kisebb virággal, de olyan kövéren,
s gazdagon, meseszép pipacs tengerével
meghódította a szívem, valóban tetszett!
De hogy hogyan történt, nem érthettem meg.
Hát így lett a kertem különös virága
egyszerű, réti pipacsba plántálva!

Szeretem, hogy reggel fázósan, csukva
szirmait csavarva szorosan becsukja,
s mikor a kelő fény végigsimít rajta
virágát széttárja mint tányért, a napra!
Meseszép színe a szemnek varázslat!
Mit nekem mákvirág! Szebb dísz a háznak
ez a tüzes, vörös, ez a piros vad mák!
Mint forró láva-folyam. Mások is csodálják!

Szülőfalum emléke Nagygyimóti gyermekkor

Tizenöt évesen eljöttem onnét,
elhagyva örökre gyermekkorom,
Budán laktam, tanultam
de minden éjszaka otthon járt az álmom.

Nyugat felé lankás dombok, sűrű nyárfaligetek,
akácerdő és a közeli faluk templomtornya integet.
Mint kisgyermek libákat őriztem
a Páskom bársony, zöld fűvén
s mint fehér, illatos akácvirág,
a tollpihe szállt a szellő ölén.
Az akácerdő szétvált, a távolban kopott grófi kúria állt,
lepusztult fala, régi büszkesége
csak a fürkészőnek mutatja magát.
Munkás lakásnak alakítva kifúrták minden ablakát
s szűk lyukakat alakítva több családnak adták át.

Észak felé a Csóti-dombok
megművelt halmai köszöntik a napot
és a Gerence jéghideg vizének tükrében,
a Szalma-hídról magamat láthatom.
A határ homokos hátán kukoricalevél leng,
a mák és sárgarépa-táblán reggel ezüstös szín dereng.

Diófák büszke sora kíséri a csóti és bébi kiutat.
Ez jelentette ifjú éveimben a vasárnapi sétákat!
Volt itt szép vasútállomás, az épülete lakott,
sok rózsza, gyümölcsfa, veteményes
és a környék gondozott.
Most már csak a romok állnak itt-ott düledezve,
hatalmas gazban az út eltűnt s a sínek is temetve!

Kelet felé az út a faluból szőlőhegyre vezetett,
kapuval, szembe telkek, körbe gondosan kerített!
Kapun belül Sósék telkén kis ház, ott élt Sós mama.
Arra-jártunkkor mindig akadt pár sütiye, málnája.
Ő mutatta, kóstoltatta meg velem az első fügém,
s nem felejttem őszibarack formára festett süteményét!

Hegyre az út fel, majd mélyen egyenesen vezetett
s a legvégén az Andor-háznál a kerítésnek nekiment.
Azon túl az ugodi domb volt a Szénégető-hát.
Kis paradicsom a Tsz.-föld közepén, kis szőlő parcellák!
Tavasztól őszig oda ballagtunk, majd mikor a must forrt,
a szőlő közét még végig ásva eltelt az éves gond...

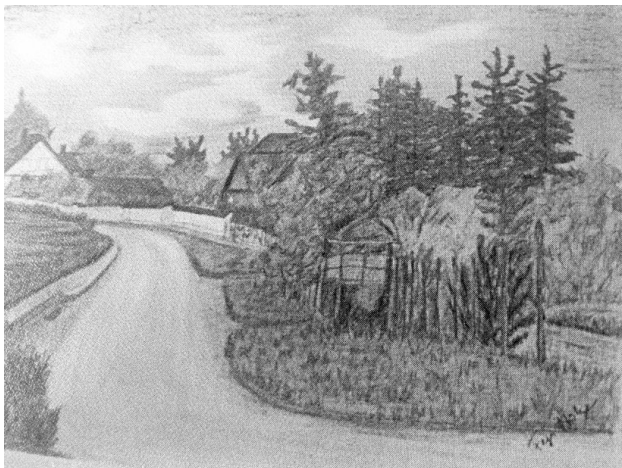
A szőlő-hegy kerítésén kívül a másik oldalon,
hatalmas dimbes-dombos rét s a Séd kanyargón
körüljárta, majd átszelve a legtávolabbi csúcsán
egy fákkal benőtt, ligetes, szép szigetet ölelt át.

Egy helyen, hol keskeny volt a meder átugrottunk és a hatvan négyzetméternyi terület volt a mi birtokunk. Úttörő-szigetnek hívtuk! Hetente többször, időt szánva elmentünk s ott tanyáztunk csoportosan, vagy egyedül járva.

Délre ment a pápai út jó nagy forgalmával, falun kívül, két oldalán büszke nyárfa sorával nekiszaladt a Sávoly-hegynek hol az út átvágva eltűnt, fenn magasságával a kilátást lezárva! Ott volt a Tsz-major. Arra is sokat jártam én, megkeresve pajtásommal apját, pár marék szotyji magért. Nézni a fácáncsirkéket, miket később ott neveltek, szemmel tartani a sok facsemetét mit csapatunk ültetett!

Bármerre nézek, mindenütt rendezett táblák, árkok, kertek, messzebb a Bakony lankás oldalán a Nap jön és megy. Becsült, gondozott volt a határ, érték volt a föld. Kerti vénám onnét kaptam! Szeretetem mély és örök!

Most is virul az a környék, bár ritkák az utak. A főúton löcsös-kocsit az ökrök néha húznak. A kocsis, ha szántani megy iszákja tele kenyér, kolbász, bicska, hagyma s butykosa vele, jóféle borral mit maga termelt hozzáértő kézzel! S a temetőben pár hant is vár „tulajdonosi reménnyel”!

Fejes Ibolya: Pápa város széle

Elmúlt a nyár, itt a szüret

Elmúlt a meleg nyár! Friss, ködös a reggel.
Az itt maradt kismadár remegve, csendben kel.
Nem csipog, csivitel, nem énekel hajnalban,
néma, hűvös a táj. A nap is lassabban,
laposabban kúszik reggel fel a tájra,
köd-köpönyegét a szemére rántva!
A falú határában nagy a sürgés-forgás!
Minden szőlőtáblán lengedez a bábú odaszúrt kalapja,
az öltöztetett kereszt, madarat riogatva,
mert az érett illat messziről odacsalja!
Ahogy a nap feljön, nagy zörgéssel, sorban,
elindulnak a gazdák a mosott hordókkal.
A kocsi nyikorog, olaj híján sír-rí!
Hepehupás úton kell a lónak felhúzni.
A szőlő már messziről, színes mint egy vásár.
A falu apraja-nagyja a sorok közt járkál.
Nagy kacagás, beszéd, itt-ott ének hangzik,
a víg szüretelők kedve már hajnalban virágzik!
A Nap is kíváncsi! Megkéri a szellőt,
fújja el a ködöt ezt, a rossz tekerget,
hadd gyönyörködjön ma e-vidám munkába',
hisz az ősz lassan már ráül a világra.
Felszárítja a harmatot a szellő, s a Napnak
helyet, utat csinál, így kedvére mulathat!
Csillog is vidáman minden szőlőszemen,
minden olló élén, mely fűrt alá megyen.
Fürdeti a fényét hordó ezüstjében,
bukfencet vet a puttony szőlő-púp zöldjében.

Ráragyog a lovak csillogó hámjára,
s a lányok lengő, fényes, font hajára!
Meglesi a legényt s megcsillan szemében,
amint titkon kacsint rejtett szerelmére,
s a Nap pirosra festi azt az arcot,
ahol e pillantás célba érve, startolt!
A lovak vizébe fröcskölve beugrik,
s a telő hordókban zöld-vörösben játszik.
Lassan dél! A tábla végére ér a sereg...
Megteltek a hordók! Pár kocsi már el is ment,
hogy terhét, a présházhoz vontatva,
az illatos szőlőt a daráló megkapja!
S a folyó mustnak induló üteme,
az érlelőkádat színültig megtöltse!
Jönnek a gyermekek a mustot kóstolni,
kacagó lányok a legényeket fricskázni,
s a válaszok humorán, nagyokat kacagni!
Itt a falu népe. Idejött mindenki!
Vége a szüretnek! A présház dolgozik.
A többség hazamegy, mert este kezdődik
a szüreti multság, s előkerülnek a
szekrényből a legcsinosabb ruhák!
Lányok és asszonyok, szépekre öltöznek.
Fiúk és férfiak tiszta ruhát vesznek,
s a présház udvarán hangol a zenekar.
Hangszereiken még, pár percig táncol a Nap
s boldog pírral nyugatra tér!
Ez a nap néki is sokat megér!
A szellőre bízva, hogy vigyázza az eget.
A dolgos, őszi multság éjjele
tisztá, csillagos, langyos legyen.

A zenekar rázendít! Száll az üteme,
dobogó lábak és lágy ölelések szövik át
a zene szárnyán áttáncolt éjszakát!
Leáldozott a Nap! Az éjszakai fények,
A Hold és a csillagok fátyolosan néznek.
Pihenni készül a természet, a szüret volt az ősz vége,
már a szél, a dér, a köd utat készít a télnek...
De ma még száll a nóta! Ma még vidám az élet.
Szüreti mulatságon még a nyári hév feléled,
egy éjszakára még az elmúlás nem léphet!
Hát érezd jól magad. Ez ma a te éjed!

Gondolat

Sokszor eszembe jutsz, úgy fáj a szívem!
Mintha most is velem lennél, drága gyermekem!
Elmentél Te messze, lett egy új hazád.
Állok sokszor az ajtóban s gondolok reád.
Sorsod útja elvitt, kinyílt a világ.
Jó pár nyelvet megtanultál. Büszke vagyok rád!
Esténként a függönyt ha leengedem,
fotóidat a gépre szép sorban felteszem.
Az őszi tájban mosolyogsz itt újra
tóparton, hozzám bújva, majd ismét búcsúzva!
Álmaimban nincs béklyó, nincs határ,
lepke-szárnyon hozzád szállok minden éjszakán!

Minden megy a maga útján

Ez régi bölcsesség a nap alatt:
„A kutya ugat a karaván halad.”
Múlt ígéretét tartani nehéz
írás nélkül, ha becsület kevés!

„A kimondott szó a múltban marad”
bár a fejlődés változást arat.
Lehet bármilyen szép is az álmod,
ha a realitást nem találod.

Keresheted az élet értelmét
ha jég szorítja szíved félelmét
s közönyös, fáradt, fénymentes napok
megölnék minden szép pillanatot!

Mondják az élet nem diadalút!
Az, ki mondja nem csak kicsihez jut.
Jóllakva, meleg szobából könnyű
papolni, hogy az élet gyönyörű!

Hiába vágysz a más vagyonára.
Tenni kell érte, így nem lesz fáma,
s még így sem biztos a kívánt siker!
Valakiknek alul is lenni kell!

Mondhatsz bármit, az élet azt adja,
mi a Sors könyvében meg van írva.
„A kimondott szó a múltban marad,
a kutya ugat a karaván halad!”

Stenbauer Mária Magdolna idézetét használtam.

Ablakban a múlt

Alkonyba fordult az őszi este.
Nagyanyó a konyhában merengve
nézelődik. Vajon mit kereshet?
Itt van, de szíve távol repked...

Kinyitja halkán a kis ablakot,
úgy hallotta, valaki kopogott.
Az utcán egy alak állt, feketén,
kalapja árnyékot vet a bőrén.

Felemeli fejét, arca fénylik,
könnypatak csíkja szántja végig,
remegő hangja még fülébe cseng...
„Behívtak! Mennem kell!” szél hangja leng....

„Nincs másom, ígérem vissza jövök!
Szerelmed véd! Legyőzi a röögöt
mellyel a halál ad örök békét...
Várj rám! Tudom megérem a végét.”

De az est mily véres, végtelen,
oly fájó a szívben a félelem!
Nem jött több hír róla, elmúlt sok év!
Emlékszik! Ősz haján játszik a szél....

Amnézia

Üdvözöl a magány,
rám ül a szobában,
hol emlékfüggönyt lenget
a tegnap magában.
Sikít a sötétség, fejemben
üt, csapkod a lét ijedten.
Hajam színét festi
elfelejtett múltam,
ifjúságom gyászol mint
szírom, lehulltan.

Színtelen napjaim
gondolattal festem,
s a holnap, múlt nélkül
kapaszkodik, ijedten,
a józan ész dadog.
A sarokban szorult baj
ül, zabál és hízik,
az álmélő nappal,
s én magam keresem,
az összetört tegnapban.

Szomorú valóság

Egy nagy bányász-város Mészkö telepén
kezdte egy ifjú pár közös életét.
Jó érv! Egy kis lakást is kaptak,
hát betegen is bányásznak álltak...

Az ifjú asszony boldogsága nagy volt:
férj, lakás, munka és unokatesók
körülette. Város, nem paraszti lét!
Teljesülni látja álma meséjét...

Ő főz, mos és varr, s szerelmesen várja
beteg, fáradt párját bő vacsorára...
De, a fulladás, a köhögés és a láz
egy éven belül kíván változtatást...

Életet ígér a hazai tájék!
A paraszti élet keserve vár rég.
Nem maradt az álomból semmi sem már
bár, a ház a kúttal, néha vissza jár.

Vettek egy kis lyukat vályogtéglából.
Hófehér fallal, udvarán virágok,
s a kút lefedve, pumpálás, éppúgy
mint ott, a városi lakás előtt volt.

Így az álom része tovább tud élni.
Gyarapodó család, meg lehet nézni.
Apró lábak topognak a folyosón,
ha víz kell, a kút csikorog-kacagón...

Őszi sziromeső

Már rozsdás a nádon a levél,
a tó fénye gyöngy-színűvé vált.
A hajnali ködös levegő
harmatcseppel élesíti a tájt...

Hűvös szél rohan át zizegve
az őszirózsák szintengerén,
sziromesőt csap fel a légbe
és hullását borítja fény!

Csodás pörgő-repülő szirmok.
Mögötte sziluettként a Nap
vörös lángtengerből épp felnéz,
s mosolya szikrázva szétszalad!

A köd szétfoszló ezüst fátyla
eltűnik és láttatja a tájat,
hol az ősz szivárvány módjára
átfesti a nyáron zöld fákat.

Még ezer színben virít a rét,
csodás színekkel búcsúzva int.
Még simogat a lágy napsugár
s halni készül színesen a nyár.

Veszteség tán gyérül

Diófámról

Nyár van, a hajnal harcol a hűvössel.
Az éjszakai pára itt viháncol reggel,
szellő nincs hát ráér itt időzni.
Kedvét bárányfelhők serege segíti.
Nem mozdul a levél, madár sem szól,
valami készül, a szemhatár forr.
Keleten vörösen ég az ég alja,
narancs, lila, citrom, itt-ott kék szabdalja
s az ezüstös pára csokorba köti,
s felbukó napot ezzel köszönti!

Már látszik álmos szeme, szétnéz merengve
a tegnapi melegből nem talál semmit se,
az ősz itt-ott már jelöli lábnyomát.
Színesedik a világ. Új évszak köszönt ránk!
Feljött már egészen a napkorong az égre.
Ujjongva nyújtóznak az orchideák a fénybe
s a madarak is lassan beszédbe elegyednek,
míg a szőlő illata betölti a kertet.
A szellő a diófám könnyeit szárítja,
a napsugár sebeit selymesen csókolja

s az őszi hűvösség tán heget varr rája
hogy a tavasz étellel s új rügyekkel áldja!
Reggel lett! A világ csillog a harmattól.

A gerlék bűgása szívemig elhatol,
ott ülnek szegények a lefűrészelt csonkokon
veszteségük siratják, fészüket a lombokon!
A fakopács-család is sokszor vissza-vissza tér,
várva a csodát hogy „üreg-váruk” újra él!
Csalódottan repülnek és leszállnak a tóra,
onnét nézik a fát, álmaik csalója!

A cinkék és verebek is oly messze repültek,
ijedtükben, otthont veszve, csak inni jönnek meg!
Változik a környék, de remélem újra szép lesz.
Az ijedt menekülők újra visszatérnek
s találnak, építenek új otthont a kertemben,
hisz fából mi alkalmas, ötvenet is ültettem!
Felhúzom a redőnyt, a cikázó fecskék
reggel köszöntöttek tegnap is még!
Ma egyet sem látok, nem szállnak a tóra
hogy a korty víz a bogarat lenyomja.

Csak veréb és cinke beszélget boldogan.
Fecskéim kísérje az erő útjukban,
jó szelük legyen s táplálék bőven akadjon.
Szeretném majd látni őket újra tavaszon,
addig fészüket rombolni nem hagyom!
Hát nézem az ősz jöttét és várom a csodát,
az ősz dús asztalát s a téli magos-varázst!
Tán a tavasz ismét madárfütytyösen jön,
a sok tollas itt fészkel, nem csak beköszön....

Mese a diófámról

Talán, közel száz éves volt!
Látta a környéket, kiskorától.
Öreg akácost mit kivágtak,
mert kellett a hely új utcának.
Ő mint zsenge gyermekfácska
kapaszkodott az udvar közepén.
Ifjú gazda ki értékét érezte,
karót vert mellé, hogy így védje!
Majd a ház felépült, a boldog
család vagy hatvan évig lakta.
Ő minden napjukat kísérte,
minden évüket, dúsán megrakva.

Majd a ház ura maga maradt.
A család kirepült, asszony halott
s egyedül üldögélt esténként alatta
munkája végeztén, pipázgatva.
Múltak az évek, a sok kis fa
mit mellé, köré ültettek, megöregedett!
Ő és egy Tuja éltek túl a
száguldó idő-fergeteget!
Néha össze-össze beszéltek, zúgva
ha a szellő segített még integettek is!
Fájón látták az idő múlását
s a kert büszkén mutatta Öregjeit!

A gazda is egyre nehezebben mozgott.
Csak néha-néha nézett ki belülről,
s Ő leeresztette a termő lombot
kínálva, szedje, ettől megerősül!
Egyik nap emberek gyűltek sorban
az udvaron, sírva egy ládát vittek,
s a bezárt kapun hosszú évekig
senki nem nyitotta meg a kilincset.
A két fa búskomoran állt, némán.
A Tuja vihartört ága évekig fent himbált!
A Dió kétévnyi csodája dús lakomát kínált,
a bejáró vadaknak a lyukas kerítésen át!

Ember nem nagyon tért be a termésért,
mert a dzsungel elrejtette a fát.
A bodzabokrok és ecetfák garmadája
elfoglalta a néhai kerti csodát.
Aztán jöttem irtással, szántással,
füvesítéssel, rózsatő- és virágültetéssel.
Tóépítéssel és kertészással,
a Dió és Tuja környéke szabadításával.
Eltűntek a száraz koloncok,
a földről futó fojtások megszűntek.
A Dió csillogó hintát is kapott
s unoka mászókat „napi” szeretettel!

Adott is érte bőven, finom termést.
Nyáron hűs árnyéka paradicsomi bolt..
Télen a varjak és baglyok pihenője.
A tavasz a gerle és cinke palotája volt.
Fakopács lakott egy kivájt lyukban nyáron,

figyelte mikor a kicsik kirepültek
és ügyesek lettek, Ő recés bőrét
megemelve kínálta kukacait, egyék meg!
Csodás élete teljes volt! – A múlt hétig...
Már kapott az idén zord fenyegetést,
de komolyan nem vette. Most ez bejött!
Egy orkán gonosz játéka hozta a meglepetést!

Leszaggatta, tépte, szétzilálta
a csodás terméssel telt falombot.
Porcelán törik ily riadt reccsenéssel,
az égbe nyúló ágak nem látnak több napot!
Repedésein a fűrész egyengetett, s mint
egy letérdelt óriás, úgy zokogott!
Fájón nézem bölcs egyszerűségét,
tán a földig hajolt ágak szerényen
megérlelik a roskadó gyümölcsöt
úgy is, hogy felső testrészük eltűnt?

Így múlik el a kerti élet.
Előbb a meggy, körte és szilvák
jutottak hasonló sorsra, sorban.
Az élet velük sem tréfált!
Most a Dió mit e változás elért!
Tán a tavasz hozhat még reményt.
Könnyezem, ha rápillantok!
Csodaszép a közös múltunk
s hogy nincs vége, remélni akarnám!
Gyógyuljanak a fájó sebek.
Szeretettel marasztalnám!

Fejes Ibolya: Telehold az Urálban

Fodor Györgyi

1951 telén Sopronban születtem. Erős érzelmi, lelki beállítottságom korán kifejezésre jutott. Mostanra közel 70 éves vagyok, mint nyugdíjas óvónő. Öt nagyszerű gyermek édesanyja. Négy idősebbtől (2 fiú, 2 lány) 11 unokával büszkélkedhetem. Az ötödik, legfiatalabb lányom még tanul. Dunaújvárosban élek.

Apám és férjem halála, majd rá fél évre az agyinfarktus óta tevékenykedem, mióta rokkant-nyugdíjas lettem. Mozaikképeim mellett rézdrótra fűzött gyöngyökből kavicsokra állítva Szeretet-fákat készítek.

2011-től KEK tag vagyok (Keresztény alkotók Közössége). Előtte AKIOSZ-hoz tartoztam, míg meg nem szűnt. „Glória” antológiában jelentek meg eddig verseim és az Almanach-Újjászületés albumban voltak olvashatók korábban az Apám könnye (verscseppek) összeállításomból munkáim.

Ezekon az oldalakon, hol verseim olvashatók, megismerhetsz belőlük. A költészet, a vers egy nagy „Lelki sztriptíz” – hallottam egy igazi nagy költőtől. S valóban az.

Szeretettel köszöntelek olvasó.

Ajtóm – Ajtód

Rég szépsége:
Ajtóm voltál. Fényed
csalogatott, nyitottalak,
csuktalak. Hozzád
léptem és azok voltunk,
akik csak lehettünk.

Mára várom:
Ajtód legyek. Átléphess
küszöbömön, irányt mutass.
Sarkig tárom önmagam.
Átlátsz rajtam, mégis
kopogtatsz. Szavak
csikordulnak bennem.
Szél simogat, érintésedre
csendesedek.

Alkony

Surran az alkony, itt ólalkodik.
Festegetni kezdi vérző színeit:
Sápadtsárgát, fénylőbarnát, kéket,
Hamvaslilát, rőtvrööst, fehéret,
Vérnarancsot, halványrózsaszínt.
S selyemfénnel önti le mind
Ezen színeit.
Majd fáradt olajjal festi át
Puhapirosra az őzbarna fát.
És füvek, bokrok levelét.
Zöldesaranyra a házak tetejét.
Citromfény még villan
Ablakokon.

Lassan, osonva surran az alkony
Bús galambhangon hívja az estét.
Surran és illan, olvadnak a fények
Még egy ecsettel új színt ad az égnek,
Alvó-homályost.
Festene még, de szundi-szürkén belépdél
A szendergő Este.

Annyi mindent

Gondolatban minden oly egyszerű
Ha kimondom, nem biztos, hogy érted.
Annyi mindent szeretnék mondani
Remélem Te is ugyanúgy érzed.

Meghallgassatok, érthető legyen dalom.
Csak arra vágyom – míg élők élek
Velem legyetek kicsit, bízva bízom:
Szerethessem, ahogy csak kifér belőlem!

Annyi mindent szeretnék mondani
Tótágas örömöm, fejtető bánatom.
Örökzöld jókedvvel fületekbe suttogni:
Nyárban, télben élni mennyire jó!

Csend

Hegyes
Heg.
Messze
Mereng.
Kegyes
Kegyelem.
Elveszem
Benne, mert
SZERETET.
Szellem
Velem.

Ellenem nem
Tesz-vesz.
Ellenben
Szeret
Kellemesen
Eszeveszett
Terjedelemben.
Veled-velem
Keveredve
Egyszer
Eltemet.

MAJD.

Éjjel

Körülöttem akkora a csend, szinte hallom ablakon koppanni a holdsugarakat.
Bensőmben született egy ismeretlen hang és valami vágyról énekelt akkordokat –
Ami nem az enyém.
Te üzentél?

Hányszor?

(Dalban a hársfáról)

Hány tavaszt látott már
a sarki hársfánk?
Hányszor döngették derekát
durva viharok?
Hányszor sárgultak meg
élet-zöld lombjai?
Hányszor várta ki
jeges telek végét?
Hányszor rajzolta lelkünkbe
újabb remények
illat-virágszirmait?
Hányszor ittunk virágai
szárított teájából?
Ki tudja?

Barátság

Az igaz barát olyan, mint az esőkabát az előszobában.
Amikor nincs rá szükség, csendesen meglapul a polcon.
De mikor esik – a sötétben is megtalálom, hiszen ott
van!

Hetvenhez közel

Nem voltam csillag –
Talán csak gyertyaláng?
Fényforrás után
Kutattam csupán.

Életem színes volt, tarka
Szürke nem maradt –
A sokszor kőkemény
Hosszú út alatt.

De szép volt mégis.
Küzdéssel teli
Amit őszintén
Be kell vallani.

Kísérőm, a leghűbb
Egész életemen:
JÓ vett körül
Hit és Kegyelem.

Köszönöm Uram, Istenem!

Idősek napja

Szeretlek Titeket
Nyolcvan felettiék!

Szárnnyal repült
Messzeségbe tűnt
Éveitek száma
Veletek vagyunk
Jóban és rosszban.

Tisztellek Titeket
Nyolcvan felettiék!

Tapasztalat, türelem
Emberség és kegyelem
Tudás-adás, győzelem
Már mind-mind a Tiétek.

Becsüllek Titeket
Nyolcvan felettiék!

Szüleim is vagytok Ti
Tanítóim, hőseim
Magasra csapó láng
Fáradt szívetek lángja
Világít!

Lenne még

Lenne még kedvem táncra kelni,
együtt vidám dalt énekelni.
Pengetni lantot, lírát, gitárt.
Felfedezni hazánk sok csodáját.

Jó lenne még szeretgetni
igaz társat. Melengetni.
Lenne még dolgom amíg élek.
A segítettől sosem félek.

Gyere, jöjj felém?
Tegyük szebbé
egymás életét.

Hallgatlak

Csak beszélj hozzám, szívesen hallgatom
Hogy véglegesen megalkothassam a csendet,
Teljességét a szeretetnek.

Ölel az öröm

Átkarol a múlt –
De életre vágyom
Fakó erdőben
Tündérit látok

Velem a remény
És hittel hálok

Ölel az öröm –
Fák közt sétálok
Szeret az élet
Mert már nem félek

Reményt remélve

Remegve reményt rendeltem
Rendeztem ronda, részeg rémeim
Recsegve rikoltnak rám rímeim.
Riadtan rohanó, rengeteg
Rémítőn rend ront rám reggel.
Ritkát remélve, révedezve
Repülnék ráfeledkezve!

Verseink

Olvasom verseidet. Szép, igaz, jó versek.
Megráztak, belém bújtak. Megzavart,
mint szél kavar erdő alján avart.
Így már nagyon kevesen írnak verset.

Ami szép, most mondd: ki érti meg?
Rímeiddel zenél egy régi, szép dal.
Talán ez az, ami úgy megzavart.
Verseinkre, szólj van-e aki figyel?

Hogy írjunk? Senki sohase kéri –
Talán egy szemben sem csillog a könny.
Mégis írunk. Jól tudom, megéri!

Nem volt hiába. Nekem nagy öröm,
ha olvasóból tűnik a közöny.
Rímeimmal lelküket fésülöm.

Nyár volt

Itt járt a nyár,
kigombolt blúzzal állt elő
Akár a fagylalt, csupa jég volt
s forró, mint csalfa szerető.

Álltunk az erdő fái alatt,
sátrat vert ránk az éjszaka
s mert nem volt értelme a szónak,
felzengett apró tücskök hada.

A hallgatás egyre mélyült,
szerető testünk betakarta
egy angyal. Olyan, csupa-jég,
de égető, mint poklok hatalma.

Mikor itt járt a nyár –
közöttünk fázva-forrott a levegő.
Kigombolt blúzban állt,
akár csak, mint csalfa szerető.

Akácfaillatot izzadó,
forró, gőzzel illanó,
fényben piruló...
Emlékezetes NYÁR volt!

Apám könnye

Amikor otthon elbúcsúztam
Könny rezgett az apám szemén
Érzem, nem lennék soha boldog
Ha életemben azt a könnyet
Csak egyszer elfelejteném.
Akárhová taszít az élet
Nem tör meg bánat, fájdalom
Mert elhagyatva én nem állok
Hisz az a könny kísér örökre.
Hisz az a könny az őrangyalom.
Szívemen néha durva lábbal
Áttipornak az emberek.
Száz seb tátong egyszerre benne
De enyhe balzsam-illatával
Az apám könnye ráperreg.
Ó, hogyha akkor, búcsúzásnál
Nem ölelt volna könnyesen
Dehogy járnám most ezt az utat!
Velem az élet iskolái
Elbánnának oly könyörtelen.

Örökre látom azt a könnyet
Csillogni az apám szemén.
Érzem, nem lennék sosem boldog
Ha életemben- hálátlanul –
Csak egyszer elfelejteném.

----- Irgalmatlan élet – elvitte Öt.-----

Csodáink naponta

Oly szép a reggel, mikor a sötét
Széjjelhasad
Tiszta, lágy sugárkévét aranyoz
Szerte a Nap.
Oly vidám dél, mikor lehullnak
Kis tűznyilak –
Oly kedves, ha palástját teríti
Az alkonyat,
s az esti csillag harmatcseppekben
nézi magát –
Sejtelmes-titokzatosan várva
Az éjszakát.
Mily jó a csend, ha éjben megjelent
a fényes Hold.
S az éj után még szebb hajnal lebben
Mint tegnap volt.
Majd újra feljő sugárözönben
a meleg Nap.
Új nap kezdődik, mely oly sok szép
Jót ígér.
Ez a sok szépség, titkos örök rend
Úgy megigéz! –
Hálám Istenhez száll, ki mindent ily
Bölcsen intéz!

Fohász

Minden napra

Ne engedj bénulni, Uram!
Sem testileg, sem lelkileg
Segíts, hogy jót szóljon szavam
Ne legyek teher senkinek.
Igazul – Embernek lenni
örökös harc és küzdelem.
Legyőzni nehéz önmagunkat
Hősi tett, néha – győzelem!
Tisztítanak bár napjaink is
És becsülettel küszködöm.
Ha mégis-mégis botladozom,
Ne hagyj magamra, – K ö s z ö n ö m!

Délutáni kérdés

Tépett, égett, fáradt kis életem
Zászlóvá varrod-e még Istenem?
Zsebemben parányira zsugorodva
Hatvannyolc barna csend van.
Rongyos, foltozott, törött életem
Zászlóvá varrod-e még Istenem?

Hálám

Köszönöm, Istenem!
Mind az ötüket,
gyermekeimet.
Szépet, jót, örömet,
gondot, keservet.
Köszönöm Őket,
a belőlük levőket.
Tiszta szívüket,
fényes lelküket,
láng szellemüket.
Köszönöm, Istenem!
Hogy Ők léteznek.
Hálám minden percért –
sós-édes percekért,
mit együtt nyelünk még.
Hálám feszültségért,
a kék madárért,
dünnyögő szélért.
Együtt munkákért.
Köszönöm!
A még most is hitet –
Köszönöm Neked,
Istenem!

Hitem

Furcsán felemészt
a folytonos fájdalom?
De Veled állom.

Mozdulatomba
erőt adsz, mily vakmerőt.
Bennem van tüzed.

Levertség dől rám?
Csontjaim nem bírnak el?
Lépek. De hogyan?

Hálás köszönöm:
Karló ölelésed
s hitem, Istenem!

Veled, Uram. Csak
Veled, Édes Istenem!
Hiszem Szent Lelked!

Örömmel hiszem
hű szavad, üzeneted.
Várom jöttödet!

Kedvelem őket

NEM szeretem azokat,
akik teli pohár szesz mellett hebegve
politikát, gyűlölködést emlegetve,
lélekölő pártságot habognak.

Kedvelem őket, kik bölcs és nagy múzsák,
igaz-nyitott szentek
hagyatékáról, példairól zengve:
egymást szeretni bízva tanítanak.

Irigylem

Nem irigylem, kinek a jó sors
adott dús földi kincseket.

Nem irigylem, kit a dicsőség
tündökletes szárnyára vett.

Nem irigylem, kinek a legszebb
virág kínálja finom illatát.

Nem irigylem, aki madárként
repül a fodros óceánon át.

Nem irigylem a hatalomban
sütkérező nagy urakat.

Nem irigylem a magvetőt sem,
ki duzzadó termést arat.

Irigylem azt, ki deres fővel,
életének szép alkonyán
egy öregasszonyt átölhet
s így szólíthatja őt: Anyám!

Istenem

Hívlak
Bizalommal, hittel
Akarattal, széppel –
Becéző, dallamos, szerelmes reménnyel

Meglátlak
Hold mögött
Nap fölött
Csillagok közötti incselkedő reménnyel

Talállak
Kútban, szélben
Búban, fényben
Vidám, türelmes, vigasztaló reménnyel

Velem vagy
Dalban, hegedűben
Bajban, keserűben
Megbocsátó, őszinte, imádó reménnyel

Öllek
Védőn, bőrómmal
Féltőn, örömmel
Áldó, mindörökkön biztató reménnyel

Szeretlek
Szívvel, lélekkel
Rímmel, mesével
Örömködő, kurjantó, vidám reménnyel

Hiszlek
Bátran, éberen
Nyárban, kérésben
Biztos, bársonyos, bizalmas reménnyel

Hallak
Barátban, csendben
Családban, rendben
Szikrázó, szabad, szilaj szellők szavában

Sírlak
Harmatozó ággal
Hajladozó vággyal
Szivárvány minden tündöklő színével, pompájával

Áldalak
Énekkal, virággal
Rímekkel, imával
A mindennapi „úgy legyen” végső vigasztalásával.

Ne ítélezz!

Te –
Kérlek
Öleljél
Az embertől?
Ne féljél tőle
Bűnében is szeresd.
Előbb magad bíráljad!
Gondold végig, mit beszélsz
Hisz testvéred ő, vagy gyereked
Eszed segít, hogy ne ítéld társad.
Tévedhetsz te is, már tudhatod.
Nem értheted jól az okokat
Tehát simogass puhán.
A pletykát felejtse!
Inkább attól félj!
Ne hallgass rá!
JÓ legyél?
Kérlek
Én.

Mindennapi kenyér

Lépked a nénike, napi útját járja
Kis kenyérkét ringat kopott kosarában.

Reggel is azt vitte, másnap is azt viszi
Naponta frisset vesz – mindenki azt hiszi.

Pedig a kosárban már rég kopog a cipó
Ropogós héjának a fénye fakuló.

Úgy hordja sétára, mint más az ölebet
Hadd lássa mindenki, hogy ő nem kéreget.

Otthon meg sem szegi, hisz a kés sem járja –
Kicsit nézegeti, ha nincsen vacsorája.

A szerepe díszlet, a cipócska csak talon
Hogy minden nap kenyér legyen az asztalon.

Öregen

Az ember lassan megöregszik
Nagy célokra nem törekszik
Fiatalokkal nem vetekszik
Ővelük legfeljebb veszekszik.

Gondjaira nem lel malasztot
Bánja, mit tenni elmulasztott
Amit tett azt is szánja-bánja
Nincsen nagy lelki harmóniája.

Regényt olvas, kicsit sétálgat
Versel, szedeget tablettákat
Tejet iszik, korán lefekszik
És alvás közben is öregszik.

Vázlat magamról

Csak állok, elszoruló, vágyó szívvel
Kifosztva – gazdagon, – Isten oldalán.
Kezemben semmi, szívemben minden.
Infarktust érlel újra a család-hiány.

Szívemen melengetnélek

Tiszta voltál anyám, tiszta, mint a hó
Ez a fehérség már az emléked.
Ha lennél, bár lennél, drága, Jó
Anyám, szívemen melengetnélek!

Árva, didergő én nem lennék
Ha rám dördülnek a fagyos szelek
Szívednél fölmelegednék
Napunk betöltené a szeretet.

Tiszta voltál anyám, tiszta, mint a hó.
Ez a fehérség már az emléked.
Hullongó hóban és villanó
Télben – egyedülletemben – felidézlek.
Ha nem lennék árva, drága jó
Anyám, szívemen melengetnélek!

Újra este

Sötétülő este van.
Madarak halk dala suhan.
A park fái közt susogva jár a szél
Szívek húrján Isten uja zenél.

Lenn teríti szárnyát az éj.
Fent milliónyi messzi fény
Ragyog, sziporkázik – amint nézem én
A sok kis csillag nő s megindul felém.

A Hold kereken kibújik
Elsétál a ház faláig
Meg-megáll, majd megpihen rajta.
Mögötte reszket a magasság árnya.

De szép az este, ó, de szép!
Édes nyugalom terül szét
Rám omlik lágyan, fátyolként borít be
A föld lassan belefolyik az égbe.

Szívem csordultig megtelik.
Tele szívem érzéseit
Szóval, énekkel ki nem fejezhetem
Csak belelehelem az éjbe: Istenem!

Vádló álom

Vakon áldom
magas lángom
Jégbe zárom
Tantrit álmom
Dobol, hagyom
Forró magom
Ritka nagyom.

Mégse várom
Jó halálom
Föveny ágyon
Hosszú álom
Legyen áldott
Sorsom, károm
Megmosolygom.

Téli ágon
Fagyos fákon
Súlyos démon
Hangját hallom
Szavad várom
Arcod tartom
Hangod falom.

Ajkam lángom
Jó barátom
Tartom karom
Takar dalom
Forró ágyon
Tantrit álmom
Neked lángol.

Minket vádol!

Versikéim

Jóban-rosszban velem voltak,
hogyha „csend” volt, hozzám szóltak,
reggel-este rám köszöntek.
Társként mellém elszegődtek.

Ha örültem – jöttem-mentem,
beköltöztek füzetembe.
Fájdalmamban ők is sírtak,
soraikkal vigasztaltak.

Elkísértek, mellém álltak,
ahogy illik: „jó barátoknak”.
S hogyha egyszer már nem leszek –
Ők őrzik majd emlékemet.

Most gyógyítgatnak még...

Gyertyaláng

Gyertyaláng életem

Már könnyű szélről

Megremeg.

De amit lehet

Megteszek.

Szelíden

Fényesen

Minden új dal

Győzelem.

Ezer gyötrődésem

Gyöngeségem

Gyertyaláng.

Piciny fény.

Önpusztító

Védő, kis láng.

Nem kíván

Semmi mást.

Nem is lehet

Soha

Más –

Kis

Melegítő

Gyertyaláng.

Gyertyaláng.

Csonkig égő

Pusztulás.

Végső percig

Lobbanás

Füst-öröm

Elmúlás.

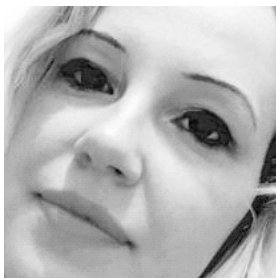
Rövid

Mosolygó

Bizakodó

Gyertyaláng.

Joó Brigitta

A nagyszüleimhez sokat jártam Budapestre. Ő általuk sok élménnyel lettem gazdagabb, amit szeretnék másokkal megosztani. A sorok között mindig megtalálom, mily módon építsem be a bennem elmélyedő, meghitt ábrándokat. Számomra ez az emlék a legkedvesebb. Az olvasó át tudja érezni a szeretet ünnepén az általam átélt bensőséges eseményeket. Úgy vélem, a gyerekkor egy meghatározó tényező a felnőtté válás felé. A családi tradíciókat átadni a többi generációnak. Az „örökségnek” egy kiemelkedően fontos szerepe.

Emlék

Emlékszem, mikor ott álltam az óriási csoda előtt. Néztem a különböző színekben pompázó, csillogó fényeket. Nagyon jól tudtam melyik ehető. Szinte már éreztem a finoman olvadó édesség ízét a számban. Sajnos, magasan volt nem értem el. Felléptem a kis sámlira, így az ujjaim végével éppen el tudtam kapni.

– Ez az, megvagy! – gondoltam.

Olyan erővel húztam rajta egyet, hogy a fával együtt beestem a sarokba. Felsírtam. A túlevelek összeszurkáltak.

A szüleim kétségek közt rohantak be a nappali-ba. Apa levette rólam a karácsonyfát. Anya felkapott és elindult velem a fürdőszobába.

– Nincs semmi baj. – nyugtatott meg.

– Úgy szerettem volna szaloncukrot enni. – meséltem neki szípgova

– Brigikém, veszünk le neked, csak feltettük őket a fenyőre. Minél ékebben díszeleg, annál inkább átjön az ünnep varázsa. A fa pedig meghitt hangulatot áraszt, ahogyan körbejárja a gyanta illata az otthonunkat.

– Nekem most tejföl, mustár, főtt marhahús illatának keveréke csapta meg az orromat. – tettem hozzá mosolyogva.

– Valóban, elkészült az ebéd. Menjünk! Hiszen most harangoztak.

Az asztalnál mindenki ott volt, akit szeretek és éreztem, láttam rajtuk az összetartást. Biztonságban tudtam magam.

Ilyenkor nagyanyám speciális receptje alapján készítette el a vadast, burgonyagombóccal. Desszertnek az általam imádott diós és mákos bejgli hevert a terítéken.

Ez már része volt a családi lakomának.

Természetesen, délután aludnom kellett egy kicsit. Addig rendet tettek, mert a felfordulásban nem fogadhatunk vendéget.

Behunyttal szemmel, izgatottan forgolódtam. Türelmetlenül vártam, mikor nyit be a nagyapám.

Egyszer csak betoppant a papa.

– Jó kislánynak tettettem magam, úgy teszek mintha mély álomból kellene felébreszteni. – gondoltam.

Aztán szorosan magához ölelt. Papuska a legcsendesebb. Mindenki tudta, neki szóljon a tévé, este tudjon „velünk” makaózni vagy ország várost játszani. Számára pont elég volt ennyi, nem is kellett ennél több.

– Mindjárt itt lesz, igaz?

– Igen! – kiabáltam jókedvűen.

– Eljött, a másik szobában van. – lelkesített a helyiségbe lépő apuka. – Gyere, kémleljük az ablakon keresztül a hófehér tájat! Hátha meglátjuk, ahogyan a hatalmas szárnyain tova száll...

– Ott van! – kiáltott fel papa és közben mutatta, az ujjaival merre figyeljek.

Odakaptam a tekintetem, de nem volt ott senki.

– Jó gyors, lekéstél róla. Na, majd jövőre találkozol velem. – szólt biztatóan apa

– Csilingelő hang jött a „szomszédból”. Most már nyugodtan átmehetsz.

Mire átértem meghatódtam. Ott várt anya, mama, a sok ajándék, amit a Jézuska itt hagyott nekem. Ezek szerint idén is jól viselkedtem.

Anya kezében csillagszórót tartott. S míg szórta a szikrákat, azalatt vidáman elénekeltük közösen az örök klasszikust. Ez az idilli pillanat örömteli légkört teremtett. Aztán széttéptem a papír csomagolásokat. Vágyaim teljesültek, megvolt minden, amire akkor és ott egyszerre szükségem volt.

Gondolataimmal elkalandoztam. Feljöttek a gombócok a víz felszínére, leszűröm és tálalom a felséges ízű „örökséget”.

A tanulságot levonva, a különböző töltetű bonbonokat kínálótálba rakom.

A család együtt ül az asztalhoz. A gyerekeim arcán látom azt az érzést, amit én éreztem akkor és ott.

Fejes Ibolya: Spanyol táncosnő

Kajári Bettina

Minden íráshoz kell egy ihlet, amely megadja azokat a plusz érzéseket, amikről azt érezzük, hogy papírra kell vessük, egy múzsa, aki a lelkünket felkavarja. A legkönnyedebb vers is akkor a legigazibb, ha olvasása közben pontosan tudjuk mi zajlott annak a szívében, aki megírta...

Talán akkor is, ha érezni még nem éreztünk mindent, amit ő.

Szeress úgy...

Szeress úgy, ahogy nem szabad,
Nyíljon ki szíveden régóta zárt lakat...

Nézz rám úgy, ahogy nem szabad,
Hadd nézzek vissza, s szemedben lássam önmagam...

Szólj hozzám úgy, ahogy nem szabad,
Perzseljen hamuvá minden szavad...

Érints meg úgy, ahogy nem szabad,
Égjen bőröm forró érintésed alatt...

Ölelj úgy, ahogy nem szabad,
Legyen mienk minden pillanat...

Suttogj úgy, ahogy nem szabad,
S csendre intem lágy, puha ajkadat...

Nyíljon ki szíveden régóta zárt lakat,
S szeress úgy, ahogy nem szabad!

Taníts, hogy taníthassunk!

Hallani, tudni, látni, hogy más vagy,
nem könnyű érzés.
Parázssá perzsel a sok megvető nézés...

Nem kevesebb, nem rosszabb, egyszerűen más...
Hidd el, érted a világ ugyanúgy hálás.

Látjuk, hogy küzdesz, hogy harcolsz...
A saját arcodra zsírkrétával nem mosolyt rajzolsz...

Félve hagyod el szerető szobád,
Pedig mindenhol várnak rád csodák!

Érezd a napot, ahogy felmelegít,
Fogd meg kezünk, és bízz benne, hogy segít!

Vegyél egy nagy levegőt, érezd a szeretet illatát!
Minden jószág, mit adott eddig, most rád visszaszáll.

Felnézünk rád, a legkeményebb harcosra!
Bízz bennünk!
Hadd rajzoljuk együtt újra mosolyt az arcodra!

Szeretnék egy világot...

Szeretnék egy világot,
melyben értesz, s én is értelek,
Egy világot,
melyben nincs rossz, nincs gonosz, se kételyek...

Szeretnék egy világot,
melyben nincsen megvetés,
Egy világot,
melyben mindent félelem nélkül elmesélsz...

Szeretnék egy világot,
melyben nem nézel furcsán,
Egy világot,
melyben ki „más”... az sem bujkál...

Szeretnék egy világot,
melyben bátor lehetek,
Egy világot,
melyben ezért ki nem nevetnek...

Szeretnék egy világot,
melyben szívesen élek,
Egy világot,
melyben nem számít más, csak a lélek...

Szeretnék egy világot,
melyben sosem harcolunk,
Egy világot,
melyben tudjuk, mindnyájan összetartozunk...

Szeretnék egy világot magamnak,
mit megosztanék veled,
Egy világot,
melyben pontosan tudod, mit miért teszek...

Szeretnék egy világot,
melyben senki sincs a többi fölött,
Egy világot,
melyben te is megérted...

Mi van a Test mögött...

Minden más...

Másként van világos, s más a sötét...
más a tavaszi szellő illata, s más a környék...

Másként szól a déli harang,
múlóban a szívet szorító harag...

Másként simítja a szellő az arcokat...
más a versekben minden hasonlat...

Másként hullanak az őszi levelek,
egyre erősebb a hiányzó szeretet...

Másként hullanak sötét éjről a csillagok,
már tudjuk, nem létezik olyan, hogy irgalom...

Másként vet árnyékot a forró, nyári nap,
értelmét veszti minden áhítat...

Másként ropog a hó a talpak alatt,
más a hóember arca is a sipka alatt...

Másként nézek fel az égre,
talán van esély egy újabb, halvány reményre...

Kisgyörgy Ágnes

Baróton láttam meg a napvilágot. Bölönben, Kovászna megyében, Romániában töltöttem szép gyerekkorom.

A szakma elsajátítása végett, 14 évesen Brassóban kellett folytassam tanulmányaim. Ekkor szakadtam el részben a magyar irodalomtól is, mert román nyelven kellett tanulnom, az orvosasszisztens képzőben.

Érettségi után az egészségügyben kezdtem dolgozni, orvosasszisztensként. Gyerekkori álmom volt a betegápolás.

Hobbiként néha kiírtam magamból bánatom. Így születtek sorra irodalmi műveim, esszék, versek, novellák.

Jelenleg Kézdivásárhelyen élek és dolgozom.

Egy vérből vagyunk!

Motiváció, téma:

I. felvonás

A kommunista rezsim idején este vették el a vilányt 5 órától 9-ig.

Sokan hasznosan szerették volna kitölteni ezt az időt, mécses, gyertya, aragázipalack, vagy autós áramfejlesztő mellett, ki-ki a lehetősége szerint.

Guzsalyost szerveztek, ahol a nők mindenféle kézimunkával foglalkoztak, a férfiak borozgattak, kártyáztak, katonaságról, háborúról, régi szokásokról beszéltek. A gyerekek körülöttük kaptak elfoglaltságot, játszottak, de közben hallgatóztak is, hogy mit beszélnek a felnőttek.

Június 4. édesanyám születésnapja. Esős idő volt és újra összeverődött a guzsalyos társaság. Trianonról beszéltek, csendben, mert akkor nem szabadott, és én abban az időben nem is sokat értettem belőle.

II. felvonás

46 éves koromban lehetőséget kaptam egy pályázat eredményeként részt venni egy jutalom-kiránduláson az Európai Parlamentben.

Magyarországról indultunk busszal. A névsorolvasásnál szembesültünk azzal, hogy az elszakadt vidékek térképéről, tájairól vagyunk.

Ott volt lehetőségem élőben találkozni egy-egy délvidéki, felvidéki, erdélyi, magyarországi magyarral.

Az esti sörözésnél döbentem rá: Istenem, mind magyarok vagyunk, egy nyelvet, beszélünk és nem tudunk egymásról. Mit veszítettünk el, mennyivel lettünk szegényebbek.

Szereplők:

I. felvonás

- A ház gazdája: nő, férfi, 1-2 gyermek
- Nagyszülők: idősebb kornak megfelelő jelmezebe öltözött férfi, nő
 - Guzsalyban résztvevők: bármilyen korosztályból, mindennapi ruhába öltözve
 - Gyerekek: különböző korosztályból, kötetlen jelmezben.
 - Lelkész

II. felvonás

- Különböző korosztály 6-8 személy

Díszlet:

I. felvonás

Falusi parasztház, guzsalyosnak beillő kellékekkel: fonószék, körbe elhelyezett székek, asztal. Az asztalon hagyományos sütemény, szilvapálinka, székelyköményes és vörösbor.

A gyerekeknek papírlapok, színes ceruzák rajzolásához, festéshez.

II. felvonás

Konferenciaterem berendezve pulpitussal, svédasztalos büfével.

Felkonferálás

A kommunista rezsim sötét korszakát szeretném önöknek visszaidézni. A sötétség és a tilalom ellenére is talált a székely ember lehetőséget ünnepelni, társalogni, csendben gyászolni.

Kérem fogadják szeretettel, és repüljenek vissza az időben ötven évet.

I. felvonás

Első vendég: Jó estét kívánok e ház gazdájának és nagyon sok születésnapot gazdasszonyának!

Gazda: Jó estét, jó estét! Isten hozott hajlékunkban! Kerüljenek beljebb, foglaljanak helyet!

Második pár vendég: No látom megelőztek, de mi sem késtünk el, csak a gyermek be kellett fejezze a tanulást.

Harmadik vendég: Szép számban összegyűltök, mit ünneplünk ma?

Gazda: Az asszonynak a születésnapját

Harmadik vendég: Jó nevezetes napon született az asszonykád. Neki ünnep, nekünk gyász. Hát ő is magyar, neki is gyász.

A vendégek helyet foglalnak, ki ahol jól érzi magát. A gyerekek a földön törökülésben, az asszonyok közt keresnek helyet maguknak.

Gazda: Kerüljenek beljebb. Sok jó ember kicsi helyen elfér!

A férfiak körbeülik az asztalt.

Gazda: Ne felejtjük el, hogy miért gyűltünk össze. Asszony, tegyél valamit az asztalra!

A háziasszony megteríti az asztalt, rá helyezi az italokat és a süteményeket. A gazda megtölti a poharakat,

Gazda: Igyunk hát az asszony egészségére!

Háznép (Kórusban!): Isten éltesse Bözsike néni sokáig, pénzbe' járjon bokáig!

A nők kézimunkához látnak, ételrecept eszme-cserét folytatnak.

Egyik nő: Hogy sütötted ezt a csörögét, milyen poronyó?

Háziasszony: Ezt még édesanyámtól tanultam. Egy kicsi ez, egy kicsi az. A tojás habját jól felverni, ecetet tenni, egy csipet só, és lisztet amennyit felvesz, Jó vékonyra kisíriteni és forró olajban kisütni.

A hangulat fokozódik, a férfiak zsongása felülmúlja az asszonyokét.

A legidősebb vendég: Milyen napot gyászolunk ma?

Gazda: A békediktátumot, Trianont.

Vendég: Meséljen egy kicsit Tamás bátyám, maga idős ember, hogy is volt akkor?

A legidősebb vendég: Hát a nagyok elvették az országunk javát.

Egy másik vendég: Igen-igen, de az hogy vót? Hogy lehet valakinek a vagyonát csak úgy elsajátítani?

Idősebb vendég: Nem érted, hogy a nagyok, a négy nagy hatalom döntötte el a sorsunkat?!

Egy másik vendég: Tudjátok-e mit, a pap jobban tudja! Ő mindig szokott prédikálni az összetartozásról. Hívjuk meg és meséljen nekünk, mi is történt abban az időben.

Idősebb vendég: Ha nem hiszel nekem, hát hívd fel a papot, ő biztos jobban tudja, okosabb mint én. De hogy hívjuk ide? Mit mondjunk neki?

A gazda tárcsázza a korabeli telefonon a lelkeszi lakást.

Gazda: Bízd rám! Halló tiszteletes úr, itt Bözsi-kééknél meg kellene áldani valamit, lenne-e szíves eljönni?

Lelkesz: Ilyen későn, nem ér rá holnap?

Gazda: Nem tiszteletes úr, nagyon sürgős. Hozza a nagy könyvét is magával.

A tiszteletes megérkezik, egy nagy könyvel a tarisznyájában.

Tiszteletes: Mit ünnepelnek kendék ilyen szép számban összegyűlve?

Gazda: Ünnepeljük az asszonykám születésnapját, és gyászoljuk, amit minden magyar. Hát nem is áldásról vón szó tiszteletes uram, hanem egy kis felvilágosításról ezzel a gyásznappal. Nem tudtunk közös nevezőre jutni és tudtuk, hogy maga okos ember, hát adjon nekünk egy kis útba igazítást.

Lelkesz: Köszönöm a meghívást. Én szívesen mesélek szűk körben, mert a templomban úgysem lehet ilyen alapos történelem órát szolgáltatni.

A lelkesz is bekapcsolódik a hangulatba, töltenek neki is egy pohár konty alá valót.

Lelkesz: Ne is húzzuk sokáig az időt, de nagyon figyeljenek, ne keljen ismételnem, amit mondok.

A lelkesz kinyitotta a nagy könyvet és kezdte mondani:

Lelkesz: Az 1918. november 3-án Padovában – még a Monarchia részeként – majd november 13-án

Belgrádban fegyverszünetet kérő Magyarország elvesztette az első világháborút, így aztán szembe kellett néznie a soknemzetiségű Monarchia korábbi kisebbségeinek követeléseivel, aminek a háború előtti nagyhatalmi helyzetben azok nem tudtak érvényt szerezni. Az ország területén egyre-másra alakultak a nemzetiségi tanácsok, melyek programjában a háború előtti cseh, román, délszláv tervek párosultak az antant ígéreteivel. Ezek a tervek Magyarország területének felosztását helyezték kilátásba. A tervezett békekonferencia jóindulata érdekében az őszirózsás forradalom (1918. október 31.) után népköztársaságot létrehozó Károlyi Mihály és kormánya nem állta útját a Felvidéket, Erdélyt és Délvidéket megszálló szerb, csehszlovák és román hadseregeknek, ez pedig súlyos hibának bizonyult.

Egy másik vendég: De 1920. június 4-én írták alá a versailles-i Nagy-Trianon palotában azt a békediktátumot, mely területe kétharmadával megcsökkentotta a történelmi Magyarországot.

Lelkés: Igen, de ezek a csapatok nem a békeszerződés aláírásáig – tehát pusztán rendfenntartási céllal – szállták meg az ország nagy részét, hanem már a később elcsatolt területeket vették birtokba. Magyarországnak 1918 őszén talán még elegendő ereje lett volna a megszállók megállítására, de miután 1919 februárjára az ország területe a maihoz hasonló méretűre zsugorodott, erre már esély sem maradt. A trianoni határokat elsősorban az erő alapján

szabták meg, és a pacifista politikát választó, hadseregét leszerelő Károlyi-kormányzat éppen ezzel rendelkezett legkevésbé.

Egy másik vendég: Igen, de a trianoni békeszerződés a versailles-i békerendszer részeként született meg.

Lelkész: Ez így igaz, jól tudja bátyám, de a világháború lezárását követően egy másfél éves konferencia készített elő. A győztes antant hatalmak 1919. január 18-án kezdték meg a tanácskozást a Párizs környéki kastélyokban, ahol a „négy nagy” szava dominált. A legyőzöttek képviselői is részt vettek a tárgyalásokon, de tényleges ráhatásuk nem volt az események menetére, csupán az 1919 júliusától születő szerződéseket írták alá. Itt írja olvassa el, ha nem hiszi.

Lelkész: S olvasom tovább:

A Kun Béla vezetésével hatalomra kerülő kommunisták nem voltak szalonképes erő az antant számára, bár Clemenceau a tanácsköztársaság csapatainak visszavonása érdekében megvillantotta előttük a részvétel lehetőségét. 1919 augusztusában, amikor az ország nagy része román megszállás alá került, ez a köztes állapot már terhessé vált a tárgyaló felek számára, de a Nemzeti Hadsereg segítségével új, konzervatív rendszert építő Horthy Miklós már megfelelő partnernek tűnt. Magyarországnak csak ekkor, 1919 végén küldték el a meghívót a békekonferenciára.

A gazda még megtölti a poharakat.

Gazda: Hogy lehettek ilyen kicsi hitűek, hogy engedtek a négy nagynak ezek a magyarok?

Lelkész: A gróf Apponyi Albert által vezetett magyar delegáció hosszas munka után, Teleki Pál „vörös térképével”, etnikai, néprajzi, történelmi munkák és érvek tucatjával érkezett meg 1920 januárjában Párizsba – mindhiába. A magyar küldöttséget a tárgyalások ideje alatt házi őrizetben tartották, szót pedig csak 1920. január 16-án, a béketervezet véglegesítése után adtak Apponyi Albert vezérszónoknak. A konferencián Magyarországnak nem volt lehetősége érveket hozni a csehszlovák, román és délszláv területi követelések, a hamisított etnikai adatok és kérdőívek ellenében, az antantnak lényegében semmi másra nem volt szüksége, mint két megbízottra, akik aláírják majd a kész szerződést. Erre az aktusra végül 1920. június 4-én, a Nagy-Trianon palotában került sor, ahol két teljesen súlytalan politikus, Benárd Ágoston és Drasche-Lázár Alfréd írta alá a trianoni békediktátumot, ezzel szentesítették a történelmi Magyarország szétszakítását.

Egy másik vendég: Akkor a magyarok mivel maradtak?

Lelkész: A trianoni béke pontjai ismertek: Magyarország elveszítette területének és lakosságának mintegy kétharmadát, ennek megfelelően 320 ezer négyzetkilométer területű, húszmilliós középhatalomból 90 ezer négyzetkilométeres, hétmillió lakost

számláló kisállammá vált. Románia megszerezte a Partiumot és Erdélyt, a délszláv állam a Délvidéket, Csehszlovákia pedig a Felvidéket és Kárpátalját.

Mindenki elcsendesedett és figyelt az idős történéésre.

Lelkész: Ebbe bele kell nyugodjunk. A béke minden más szempontból is gúzsba kötötte az országot, miután a háború egyik felelőseként tetemes jóvátételt szabott ki Magyarországra, hadseregét 35 000 főben határozta meg, és számos egyéb gazdasági és katonai kérdés kapcsán sértette a vesztes állam szuverenitását.

Gazda: Igen sajnós el kell fogadjuk, tetszik vagy nem.

Lelkész: A trianoni békéről tehát mindezek alapján elmondható, hogy erőszakos diktátum volt, melyet egyoldalúan kényszerítettek Magyarországra, és amely végül megtagadta mindazon elveket, melyek nevében megszületett. Annak ellenére, hogy a területüket gyarapító országok célja hivatalosan a nemzeti önrendelkezés megvalósítása, önálló nemzetállamok létrehozása volt, a békekonferencián valójában az a cél vezérelte őket, hogy Magyarország területéből minél nagyobb részt szerezhessenek meg.

Vendég: S akkor hány fele is szakadtunk?

Lelkész: Sokfele. Nemzetállamok helyett soknemzetiségű országok jöttek létre.

Gyermek hang: S akkor mi lett a magyarokkal?

Idősebb vendég: Kisebbségbe szorultak és a magyarság a mai sorsára jutott.

Gazda: Hagyjuk a történelmet, inkább gyűjts egy nótára komám, mert gyermekek is vannak.

Lelkész: Legalább énekeljük el a székely himnuszot.

Éneklés

Gazda: Keresd meg asszony azt a zenét, hogy „egy vérből valók vagyunk”.

Háznép: Köszönjük, a magyarázatot tiszteletes úr és azt, hogy idefáradt értünk, mert az iskolában nekünk ezt nem tanították.

Lelkész: Nem tudtam miért kell egy áldáshoz a nagykönyv? Jó, hogy magammal hoztam. Egy vérből vagyunk! Az Isten se nem siet, se nem késik, és egyszer elhozza mindenkinek, amit érdemel!

Zene: Egy vérből valók vagyunk!

A társaság vesz a süteményből, még elkoccintanak egy pohár italt.

Háznép: Ha Isten velünk, ki van ellenünk?! Adjon isten egészséget mindenkinek! Köszönjük a vendéglátást! Isten éltesse a ház asszonyát!

A gyerekek közben rajzoltak az eseménnyel kapcsolatos rajzokat, amiket kivonuláskor egyszerre, feltűznek egy vászonra. Ez a díszlet a következő felvonásban is benn marad.

Felbomlik az asztaltársaság, mindenki egyszerre kivonul a színpadról.

Felkonferálás

Dr. Surján László pályázatot hirdetett, Tudunk-e élni a szabadsággal? – témában. Utolsó nap neveztem be a pályázatra, sok gondolkodás után. Megérte!

A pályázat eredményeként, 46 éves koromban, lehetőséget kaptam részt venni egy jutalom kiránduláson az Európai Parlamentben. Magyarországról indultunk busszal, a Hősök Teréről. Sorra szállingóztak a résztvevők és nagyon hamar egy jó nagy csoportot alkottunk. Az Európai Parlamentbe érve, egy gyűlésterembe tereltek. A többit a következőkben megtudják, olvassák figyelemmel.

II. felvonás

Csoport vezető: Névsort fogok olvasni. Mindenki jelentkezzen, ha a nevét hallja és azt is mondja honnan van:

Kisgyörgy Ágnes – Kézdivásárhely

P. József – Losonc

H. András – Barót

Sz. Izabella – Ukrajna

M. Vologya – Kárpátalja

Sz. Andrea – Magyarország

L. Valentina – Szerbia

B. Pál – Kolozsvár

Kérem mindenki foglalja el a helyét.

Dr. Surján László: Köszöntöm az egybegyűlteket szeretettel. Hogy miért vagyunk ma itt ezen a napon, hamar kiderül.

Nagy öröömre, nagyon sok pályamunka érkezett a felhívásra, és úgy döntöttem, hogy valamenyny nyertese lesz a kiírásnak, mert olyan sokszínű résztvevő társaság verődött össze. Így színesebb lehet az ünnepünk.

Ezután bemutatta az Európai Parlament szerepét életünkben.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 223–234., valamint 314. cikke.

Célkitűzések: A Parlament Európa polgárait képviselő intézményként az Európai Unió demokratikus alapját alkotja. Az Unió maradéktalan demokratikus legitimitásának biztosításához a Parlamentnek teljes mértékben részt kell vennie az európai jogalkotási folyamatban, és a nyilvánosság nevében politikai ellenőrzést kell gyakorolnia a többi uniós intézmény felett.

Alkotmányos jellegű, valamint ratifikálási hatáskörök (1.2.4): Az Egységes Európai Okmány hatálybalépése óta az új tagállamok csatlakozásának megállapításáról szóló valamennyi szerződés és csatlakozási szerződés megkötésének feltétele a Parlament jóváhagyása. Az okmány értelmében az Unió szempontjából fontos költségvetési hatásokkal bíró nemzetközi megállapodások esetében (az 1975-ben létre-

hozott egyeztetési eljárást felváltva) szintén ez az eljárás alkalmazandó.

A Maastrichti Szerződés az eljárást azokra a megállapodásokra is kiterjesztette, amelyek egyedi intézményi keretet hoznak létre, vagy amelyek valamely együtt döntési eljárás keretében elfogadott jogi aktus módosítását eredményezik.

A Parlamentnek (a Maastrichti Szerződés óta) jóváhagyását kell adnia a választási eljárással kapcsolatos jogi aktusokhoz is.

Az Amszterdami Szerződés óta pedig a Parlament jóváhagyása akkor is szükséges, ha a Tanács nyilatkozni kíván arról, hogy egyértelműen fennáll a veszélye annak, hogy egy tagállam súlyosan megsérti az Európai Unió alapelveit. A jóváhagyást még azt megelőzően ki kell kérni, hogy ajánlásokat vagy szankciókat állapítanak meg az érintett tagállam számára.

Az Európai Parlament képviselőinek jogállásáról szóló szabályzat felülvizsgálatához ezzel szemben a Tanács jóváhagyása szükséges.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta a Parlament kezdeményezheti a szerződés felülvizsgálatát, és ő mondja ki a végső szót arról, hogy össze kell-e hívni egy konventet a szerződés módosításának előkészítésére (az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 48. cikkének (2) és (3) bekezdése).

Dr. Surján László: Hozzászólásokat, kérdéseket várok.

Kisgyörgy Ágnes: Az Unió meghatározhatja-e, hogy mire lehet pályázni?

Dr. Surján László: Igen, de nem kérheti számon, nem nadrágozhatja el az adott országot, hogy miért nem írta ki a pályázatot.

P. József: Lesz-e valami rendezvény a mai nap margójára?

Dr. Surján László: Igen, az aulában már folynak a készülődések. Beszédet mond Tőkés László püspök, és még sok fontos személyiség

Sz. Izabella: Vannak-e az uniónak törekvései jobbra tenni a kapcsolatunkat?

Dr. Surján László: Igen. Ha már nincs több kérdés, megkérek mindenkit fáradjon a svédasztalhoz, egy kis beszélgetés folytatására és néhány falat elfogyasztására. Utána kérek mindenkit, hogy ami megfogalmazódott önökben ezen alkalommal, írja fel egy lapra és tűzze a vászonra.

A résztvevők átülnek az asztalhoz.

Elkezdődnek a beszélgetések.

Kisgyörgy Ágnes: Ti mennyire használhatjátok az anyanyelveteket odahaza?

Szlovákia: Van napilapunk, iskolánk, rádióadás 2 óra naponta. Inkább a szlovák iskolával érvényesülünk jobban.

Szerbia: Mi is tanulunk magyart az iskolában. Tudunk magyarul, de otthon szerbül beszélünk.

Kolozsvár: Mi magyarul beszélünk otthon, de a városban már ritkaságba megy a magyar szó.

Barót (székelyes beszéd): Mi székelyek vagyunk. Nálunk csak magyarul beszélünk. Az iskolába beszélünk csak románul, de az érettségire meg kell tanulni.

Kárpátalja: Mi is magyarul beszélünk otthon, de a hivatalban nem.

Koccintgatás a poharakkal. Egy vérből valók vagyunk! Isten áldja a magyart!

Lekonferálás

Eszembe jutnak a gyerekkori emlékeim, amit mondott a tiszteletes úr. Csak most szembesültünk azzal, hogy az elszakadt vidékek térképéről, tájairól vagyunk. Ott volt lehetőségem élőben találkozni egy-egy délvidéki, felvidéki, erdélyi, magyarországi magyarral.

A sörözésnél döbbsentem rá: Istenem mind magyarok vagyunk, egy nyelvet beszélünk, és nem tudunk egymásról. Mit veszítettünk el, mennyivel lettünk szegényebbek.

Az eseményhez kapcsolódó kiállításon vettünk részt, ahol Tőkés László püspök mondott imádságot. Isten Áldja a Magyart! Egy vérből valók vagyunk!

Mindenki egy gondolatot a vászonra tűz és kivonulnak a színpadról.

Zene: Egy vérből valók vagyunk!

Újra vissza vonulnak a két felvonás szereplői elköszönni.

Felkérjük a közönséget tekintsék meg a rajzokat és a papírra rögzített gondolatokat. A konferáló felolvas belőlük, a rendelkezésre álló idő függvényében.

Megszületett hazafele egy gondolat, hogy megszervezzük valamennyi elszakadt terület meglátogatását.

Füstbe ment terv maradt.

Tartom a kapcsolatot a velem egykorú résztvevőkkel, és meg is látogattak.

Zúgjak harangok!

Zúgjak harangok!
Március idusán,
Hívjatok ki mindenkit,
Ünnepelni az utcán.

Hadd lássák!
Hogy vagyunk,
Élünk, és leszünk,
Amíg a Föld forog,
Székely van,
S leszünk!

Ki tudja merre?

Ami eltelt azt tudjuk, de én a következő évekért aggódom, pedig már túl vagyok a felezőn. Az életfelezőn.

Éltünk jót, rosszat. Élünk mint látom egyre rosszabbat. Ha a jövőre gondolok, csak úgy sziporkáznak gondolataim.

A mindennapi élet már lassan nyűg kezd lenni. Sokan inkább a világvégének örültek volna, mint a holnapi napnak.

Nem tudni holnap lesz-e munkahelyem? Nyugdíjam? Gyermekemnek tudok-e jövőt kovácsolni? Gyermekemet tudom-e iskoláztatni? El tudom-e tartani? Ki ne szeretné, hogy gyermeke legyen? Merre indítsam a nagybetűs élet göröngyös útjain? Lesz-e egészségem, vagy felemészti a bizonytalanság?

Ha a magyarság jövőjére gondolok az jut eszembe, vajon az unokám tud-e majd magyarul beszélni? Lassan elfogyunk. Lemorzsolódunk. Vándorbotot fogunk. Beolvadunk. Feladjuk. Megalkuszunk, elődeinkkel ellentétben, akik nem tántorodtak meg a nehézségektől, küszködtek, harcoltak a végsőig.

A templomban azt mondják:

„Az Isten nem azért adja a nehézséget, hogy megfutamodjunk tőle, hanem azért, hogy megbirkózzunk vele. Így leszünk edzettek, erősek!”

„Gondolj a rosszra, s ha jó jön örvendj!”

„Próbálj cselekedni valami jót, s meglátod milyen sokan melléd állnak!”

Járunk-e ma templomba? A kedves olvasóra bízom a választ.

Ha nehézségem akad, a fenti három idézet jut eszembe.

Ha el akarnak tiporni, ha vissza akarnak verni, annál nagyobb lesz az akaraterőm, hogy megvalósítsam eltökélt ötleteimet, amivel a közösséget, a magyarságot, a jövőt igyekszem szolgálni.

Minden jótékonysági akcióban, mindig segítség-
re lettem.

Szolgáltam, helytálltam becsülettel, és meghozta
munkám a gyümölcsét.

Legyünk jobbak! Mennyi mindent megvalósít-
hatnánk az irigységre, a rosszindulatra fordított
energiával. Nem jobb örömet szerezni valakinek,
mint keserűséget?

Mindig bíztam abban, hogy a jónak győzni kell,
mint régen a mesében hallottam.

Végül végrendeletként hagyom:

Hazádat el ne hagyd!
Magyarságod fel ne add!
Anyanyelved ápoljad,
Míg életed tart!
Azelőtt pedig, ne feledd
Utódodnak örökségül hagyni
Ugyanezt!
Így biztosítsd az utánpótlást.

Magyar legyen unokád,
S annak unokája is!
Hogy legyen holnap is!

Kisgyörgy Ágnes, Kézdivásárhely

Édesanyámhoz

Édesanyám bocsássál meg,
Ha néha megbántottalak,
Most már én is anya vagyok,
S tudom, hogy mit jelent.

Aki ma gyermek, holnap idegen,
Aki ma veled, holnap ellened.
Változhat a világ jobbra vagy balra,
Te örökké megmaradsz Édesanyának.

Anyák napi köszöntő

Istenem köszönöm,
Hogy van Édesanyám!
Ki a kezem fogja,
Ha eltántorodnám.

Édesanyám ne engedd el,
Soha a kezemet!
Úgy érzem, egyedül
Örökre elveszek.

Édesanyám

Ha ezt hallom, hogy
Édesanyám,
Szívem megremeg.
Akármilyen távol is vagy,
Erősebb leszek.

Sose tudom megköszönni,
azt, hogy vagy nekem,
Fáradtságos munkádat,
Soha nem feledem.

A sors kegyetlen.
Messzire kerültem.
Hogyha rád gondolok,
Befeleg könnyezem.

Ha néha megbántanak,
Te jutsz az eszembe,
De jó lenne
Ülni az öledben!

Egy van a világon

Egy valaki a világon,
Mindig jót akar.
Mindig betakar,
Óv a széltől és az
Ellenségtől.

Szeretete versenyre
nem kelhet,
Mert legyőzhetetlen.

Édesanyám,
míg vagy nekem,
Én is erős leszek,
Utána, félek
Hogy örökre
Elveszek.
Édesanya

Édesanya – a legszebb szó
A szótárból!
A legjobb lény,
E világon.
Akiből csak
Egy van,
Párját nem
Találom.
Hiába keresem,
Szerte e világon.
Az Édesanyámnak.

Az árva anyák napján

Sose tudd meg! – mit jelent,
Hogy nincs Édesanyád.
Az árvának nagyon mostoha
Ez a világ!

A szél is jobban fúj,
Az eső is jobban ver,
Idegenek közt,
Ha nincs Édesanyád.

Valaki gondol-e
Ma arra
Mit is érezhet
Az ma,
Kinek nincs
Édesanyja?

Éppen ezért becsülje
Mindenki, minden nap,
Azt az asszonyt,
Aki az édesanyja!

Anyák napja

Ha az élet minden perce,
Anyák napja volna,
Úgy sem tudnám meghálálni
Amit tőled kaptam.

Ha beteg voltam, gyógyítottál,
Szomjas voltam, megittattál,
Bánatom volt, vigasztaltál,
Eltévedtem, visszahoztál.

Édesanyám! – hogy is tudnám,
mindezt megköszönni?
Nem elég egy ember élet,
Mindezt meghálálni.

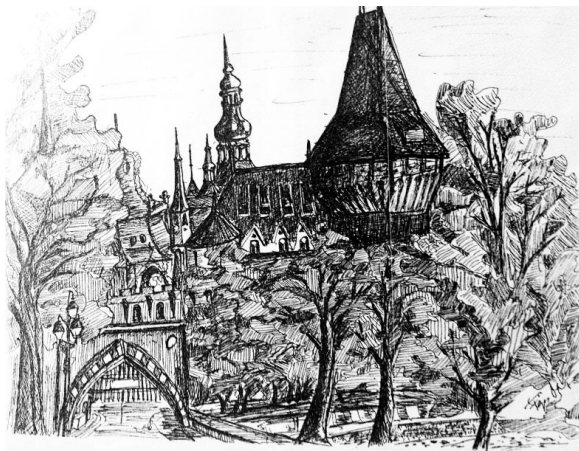
Húsvéti álmom

Álmomban megjelentél,
Húsvét éjjelén.
Azért jöttem, lássalak,
Hogy te élsz-e még?

Rózsavízzel meglocsolak,
Hogy jövőben is láthassalak,
Így őrizzük örökségként,
Húsvéti ünnepünk!

Maradjon meg ez az ünnep,
A barátság záloga,
Nyitva legyen ezért ajtód,
Minden locsoló előtt.

Ne sajnáld a piros tojást,
Se tőlem, se mástól!
Kapsz cserébe rózsavizet,
S örök barátságot.

Fejes Ibolya: Vajdahunyad vára a Városligetben

Kisháziné Vincze Julianna

Nem tudom...

Azt nem tudom, hogy az Isten
szeretett vagy büntetett,
amikor az önzetlenség
asztalához ültetett,
s adott nékem gondolatot,
súlyos kötelesség-terhet,
ézelmekkel teli szívet –
asztán magamra hagyott.

Nagyanyó

Tipeg-topog, tityeg-totyog,
Hallani, hogy botja kopog
Kövön, padlón, halk szőnyegen,
Innen tudni, merre megyen.

A szobából visszafordul,
Közben pedig egyet mordul:
Hogy mért ment be, elfeledte.
Jé, orrán a szemüvege!

Ezt kereste! Megtalálta!
Visszatipeg a konyhába.
Gyógyszerét kell hát bevenni!
Mért tudta ezt elfeledni?

Öreg lett már, ő is tudja,
Elárulja görbebotja.
De jó élni öregen is!
Mosolya még mindig hamis,

Mikor elmeséli múltját,
Visszaidéz sok-sok mókát.
Már csak azokra emlékszik,
A rosszról elfelejtkeznek.

Annak jó, ki így öregszik!
Örömmel foglalkozik.
És ha el kell menni végre,
Álmában jut fel az égbe.

Cila és a kavics

Itt a Cila, ott a Cila!
Szaladgál egyedül.
Azután gondolhat egyet,
Mert egyszer csak leül.
Majd pofozgat egy kavicsot
Puha praclijával,
Ugrik nagyot, nyávog egyet –
Eljátsszik magával.
A kis kavics odébb gurul –
Cila fut utána!
Mint egy gyerek, játszik vele,
Jár a kicsi lába.
Aztán leül a teraszon,
Nyugodtan bámul rám.
Mintha 'mi sem történt volna,
Elnézeget mélán.

Édesapám

Ülök az üres papír előtt,
s apámat látom rajta.
Apróvá zsugorodott,
gyúrt kis alakját, eres kezét,
Amint barackmagból ágon hintázó,
kis majmát faragja,
Vagy füzetébe
szálkás gótbetűket írogat.
S eddig szépnek hitt lelkemben
egyre csak gyűlik a harag,
Amiért nyomorult roncsként
kell befejeznie a földi utat,
S mert nem lehet már
gondolatomban sem a hit,
Hogy bármi esik is meg velem,
mindig mellettem áll.
Torz téveszméi és látomásai
ösvényén már rajta jár,
Amely már csak
a semmi útjára visz.

De benne az ösztön
még mindig az élet után futkos,
Mert öregségtől bomló agyának
már csak önmaga fontos.

Óvd a hazát!

Óvd a hazát!
Hát nem érted?!
Ha magadat és érdekedet
Helyezed elébe,
Olyan, mintha az anyát
Tolnád el magadtól,
Ki élete kilenc hónapjában –
S utána évekig még –
Embert nevelt belőled;
S mintha minden ősödet leköpnéd,
Kiknek léted köszönheted,
Hisz' e földön nevelte két szülője,
Neked tartani e hont örökségül.
Pofont adni életedért mindnek,
Kiknek ezt köszönheted,
Nem való! Fogadd hát tőlük el,
És óvd legszebb örökséged,
A hazád!

A szó

Szép szó, jó szó.
Kedves, hívó –
Hallom én, megyek én!
Hajhó! Így jó!

Csúf és rossz szó!
Szúró, bántó!
Jaj, milyen hideg is!
Nem kell! Nem jó!

Virágok

Kis virágom az ablakban.
Szépen nyílik, hát kiraktam.
Dehogy tenném ki a kertbe!
Elázna, ha eső lenne!

Virágja csak kókadozna,
Szirmait a szél elhordja,
Leveleit sárba verné,
S így már senki sem szeretné.

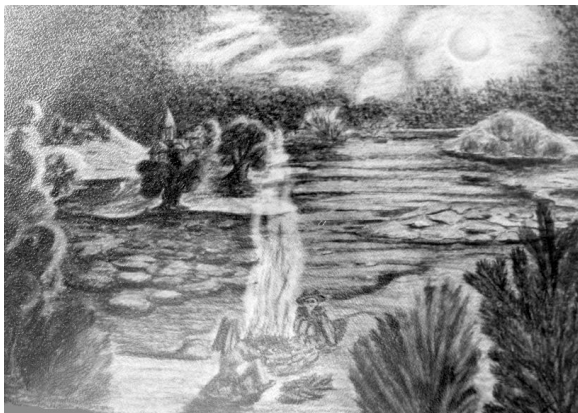
Magamhoz is hasonlítom.
Amikor a gondom-bajom
Nyakamra ül, olyan vagyok,
Mint egy szegény elhagyatott.

Akárcsak egy cserép virág,
Kit gazdája magára hágy,
Hogy történjék vele bármi,
Merthogy nem kell azt dajkálni!

Dehogynem kell! Még az kéne,
Hogy gazdája rá se' nézne!
Hamar tönkre menne szegény!
Ja, a virág! Meg persze én!

Tinilány (a fiaim nevében)

Nézd csak a tyúkom!
Ott megy az úton!
Táncol a csípő,
Repdes a díszkő
Csöppnyi fülében.
Lépte keményen
Koppan a járdán,
Mert pici lábán
Tűsarok billeg.
Tincse lehellet,
Libben a hátán.
Keblei láttán
Dobban a szíved!
Hej te! Csak nézzed!

Fejes Ibolya: Tábortűznél

Komáromi Bogdán

Az előző antológiákban rövid jeleneteket írtam a fantasy világomból, de most valami mással készültem.

A Táltos nevű metál formációmhoz íródott, még fel nem használt dalszöveget hoztam el.

A formáció első kislemezéhez édesapám verseit használtam fel, de a későbbi számokhoz már én írtam verseket. Az utóbbi évek frusztrációjában érlelődött pár sor közül a szalonképesebbek olvashatók a következő oldalakon.

Érezd, hogy élsz

Elméd – Esőcseppekben szikrázó napfény
Tüdőd – Erdőt borzoló gyengéd szellő
Ereidben – Völgyben habzó csobogó patak
Szíved – Föld mélyén dobbanó forráság

Érezd, hogy élsz

Elméd – Kormos felhőt ölelő szivárvány
Tüdőd – Ágakat hajlító hideg suttogás
Ereidben – Köveket felszabadító habzó ár
Szíved – Földet rengető baljós moraj

Érezd, hogy élsz

Elméd – Égboltot lánggra lobbantó szikra
Tüdőd – Fákat csonkító őrzöngő orkán
Ereidben – Hegyeket kettészelő dühöngő folyam
Szíved – Földkérget felszakító lángoló pokol

Érezd, hogy élsz

A sólyom és a sas

Egyik csodaszép sólyom
Tollát nem állja ólom
Büszkén tartja a csőrét
Ezer év vágta bőrét

Sok harcot megvívott
Sokat el is bukott
De mindig talpra állt
Mindig égbe szállt

Másik otromba sas
Csőre mint a vas
Karmában tölgykoszorú
Szárnyától ég beborul

Sólyomvért akart nyelni
Húsát akarta tépni
Énekét zengni
Minden bűnét rákenni

Karmaik mint hús kard
Szárnyuk kavart vihart
Csőrük húst kaszál
Szemükből szikra száll

Horgas sas földre hull
Szárnya fűvön széthull
Kényuralma nincs többé
Sólyom éljen örökké

Pogány szív

Ezer pata rengeti a földet
Ezer nyíl szeli az eget
Felkelő Nap felől jöttek
Nem állnak útjukba a hegyek

Lovaikkal együtt lépnek
Nyíl repül minden irányba
Menekül Jahve népe
Imát sírnak mindhiába

Mint kentaur úgy ügetnek
Nyeregbe ők születtek
Templom pora szálljon egeknek
Sárba hullnak a kereszték

Szabadok, mint a kerecsen
Szárnyalnak széleseben
Szememet égre emelem
Otthonom a világegyetem

Véremmel nem szentelem
Zsarnok kopár földjét
Testemben az öt elem
Népem lelkét összetörték

Feltámad a harcos lelkem
Újra vérzik pogány szívem
Betonkőbe nem zárnak engem
Láng lobban ezer szívben

Felkelő nap gyógyító fénye
Fórraszt be ezer évet
Telihold felkel végre
Kíséri a szabad népet

Nem vagy különb

Amikor mutogattál, különb voltál?
Amikor tudta nélkül lefotóztad, különb voltál?
Amikor kinevetted mert hülye, különb voltál?
Amikor háta mögött elhordtad, különb voltál?

Gyere nézzük az Észbontókat
Röhögjünk, hogy mit nem tudnak
De lehet, hogy olcsóbb lenne
Ha inkább tükörbe néznénk

Cirkusz az emberiség
Majom mutat a majomra
Vigyorog a testvérén
Szívja a saját vérét

Te sem vagy különb

Amikor agyonverted, különb voltál?
Amikor nem tetszett, ezért leköpted, különb voltál?
Amikor elátkoztad a családját, különb voltál?
Amikor felgyújtottad a házát, különb voltál?

Rúgj bele, ha guberál
Vágd le a kezét a tolvajnak
Mert ha az ő helyében lennél
Nem ugyanazt tennéd

Cirkusz az emberiség
Majom üti a majmot
Öli saját testvérét
Szívja a saját vérét

Te sem vagy különb

Mind csak szeretni akarunk
Mind akarunk valahova tartozni
Mind csak nevetni és táncolni akarunk
Mind jobb világot akarunk teremteni
a gyermekeinknek

Mind gyűlölni akarunk
Mind le akarunk nézni valakit
Mind keressük kit lehet agyon taposni
Mind leszarjuk, hogy mi lesz a földdel
amivel eltemetnek

Te sem vagy különb

Komáromi János

vég nélkül

vég nélkül csapódnak szívembe...
agyamba fúródnak szüntelen...
hallom és látom őket
de mégsem hiszem

itt hullámszanak körülöttem...
a hazugságok tengere elnyel...
fuldoklanak bennem az igaz-szavak
de előbújni oly kevés mer

ezer év

ezer év
és ezer lépés
ezer válasz
és ezer kérdés

fekete hang
csönd az égen
fehér álmok
hagyd, hogy éljen

valami volt
semmivé vált
valami lesz
nagyon ne várd

ezerszer

ezerszer láttam már
ezerszer álmodtam
ott álltam az ablaknál
és magam láttam a távolban

követ hord

követ hord a lassú víz
görgeti medrében az Időt
számolja mélységes hullámaival
a Múltot és az Eljövőt
tajtékos habok
felszíntől-fenekig szunnyadnak
viharos kedvükben
a partnak rohannak

vég nélkül

vég nélkül csapódnak szívembe...
agyamba fúródnak szüntelen...
hallom és látom őket
de mégsem hiszem
itt hullámszavak körülöttem...
a hazugságok tengere elnyel...
fuldoklanak bennem az igaz-szavak
de előbújni oly kevés mer

hazudj nekünk

hazudj nekünk!
csak erre várunk...
beszélj! beszélj!
a hangodra és nem
az igazságra vágyunk!

mondhatsz bármit!
mi hiszünk Neked!
mondhatsz bármit!
mi csak rád figyelünk
és áldjuk a neved!

mindig csak azt mondd
amit hallani akarunk
mindig csak azt!
és mi úgy halljuk
ahogy mi akarjuk

mintha mi mondanánk
mintha mi gondolnánk
mi imádunk
mindent, amit csak kitalálsz
mindegy hogy mit csinálsz

talán tudjuk is
hogy nem igaz
de elhisszük
hogy így jó az
hiszen máshogy
hogy is lehetne

hazudj nekünk!
mert mi szeretünk
és bármit teszel
úgy jó nekünk
ha el is hagyott az Isten
Re itt vagy helyette

lélektelenné

esőcseppek
a földre csapódnak
hull a hó
szirmok szállingóznak
napsugarak járják be
rendbe silányult világunk
ahol lassan mi is
lélektelen renddé válunk

húrokon pendülő **(MIHI - Josef Berger emlékére)**

húrokon pendülő hangok...
hangod már csak hangszóróból hallom
Te már a Csendbe tűntél
nem szóltál, csak elmentél

mennyi közös dalunk
zeng a fejemben
mennyi közös érzés
dobban a szívemben

mint régi barátok beszéltünk, írtunk
pedig alig volt pár év az egész...
nevettünk, tréfáltunk, daloltunk
mennyi év lehetett volna még...

mint szivárvány, úgy tűnik el az élet
káprázat volt talán az egész
de nem száll sírba az emberrel a lélek
dalok szárnyain hozzám is benéz

minden dalban ott vagy újra és újra
minden hangban megcsillan szemed
minden húrban ott rezdülsz újra és újra
minden dalban ott él emlékezeted

kormos-keserű

kedves álmaink
hallgatag képekké lettek
felettünk megperzselt
angyalszárnyak lebegtek

fehér tollak hullottak
vörösen lobogó lángok közé
a tisztaság fehérsége
lobbanva vált kormos-keserűvé

homályba burkolódtak a fények
és sok millió haldokló lélek
lassú, bús dalba kezdett
ez volt a Jövő, a Vég és a Kezdet

félve

félve húzódott félre
és meglapult
tudta, hogy az igazságnak
már bealkonyult
nem akart feltűnni
nem akarta, hogy fényét lássák
hiszen ha megtalálják
biztosan el is ássák...

nehéz csendet

nehéz csendet hordott az éjszaka
bársonyra feküdtek a csillagok
bár sötét lett és már nem láthattál
mégis tudtad, hogy ott vagyok

ébredtek végtelen energiák
hosszan öleltél, álmodtál velem
nem szóltam, de azt gondoltam akkor:
Pontosan ilyen lehet a szerelem...

azóta álmodjuk azt az álmot
köröttünk lágy-esti szél tekereg
nincs mindig éjszaka
de én ezt az álmot ébren is szeretem

mosolyok

amikor kezedhez érek
mosolyog a bőröd
amikor alszol
mosolyomat őröd

sárral dobált

sárral dobált isten-szobrok
glóriára száradt mocskok
hol van ami tiszta még?
mocsárszínű lett az ég

annyi ábránd fénylett régen
gyermekkori napsütésben
naiv hittetl hinni tudtunk
iszamossá vált a sorsunk

topicskoltunk pocsolýában
esővízben, kiscsizmában
ugrándoztunk és nevettünk
sártól koszos most a testünk

már a hulló eső is csupa sár
ki tudja ránk holnap mi vár
nézz csak rám lásd mivé lettünk
aszottá vált ifjú lelkünk

gyűlöletes hazug szavak
egymás ellen uszítanak
uszítanak? miért hagyjuk?
egymás ellen miért ugrunk?

sárral dobált gyermek szemek
ontják egyre a könnyeket
megtisztulhat még a szemünk?!
egyszer újra ölelkezzünk!?

sikoltó

sikoltó éjszakák
álomképe kísérti a nappalt
nehezen alszik el a szív
és az agy magára húzza a paplant

hunyorog a csend a sarokban
a falakból sóhajok szivárognak elő
elalszik a józan értelem
és felébred az ösztönné silányult erő

erdővé nőttek a tehetetlen percek
órák dobbantak hiába-nappalok falára
csendszövet burkolt be mindent
senki nem figyelt a próféta szavára

...és a csenden
nem hallatszottak a hangok
...és hangtalan kondulással zúgtak
a félrevert harangok

csónakok

nézz rám...
most indulok
eloldva már mind
a csónakok

sodródva
lefelé a folyón
láthatsz még
távolodón

talán intek is
ki tudja
búcsúzom tőled

talán többé
már nem
hallasz felőlem

de csak egy szó kell
egyetlen mosoly
hogy még itt maradjak
hiába a csónak
hiába a folyó
ölelj örökké magadnak

fekete lett

fekete lett a hófehér
a csend már a
nyakunkig felér

vállamra ül az alkonyat
arcomhoz ér
egy forró tenyér

bénán fekszünk, hideg ágyban
mélyre merülünk
az agyhalálban

lelkünk már régen itt hagyott
árvult kiáltás
múltunkra fagyott

fekete lángok az égig csapnak
könnyűvé vált álmaink
elhamvadnak

Idő

csúszik az Idő...
és sorban állnak a napok
semmibe tartó séták után
a csendbe csobbanok

elmaradnak
a sötét állomások
újra várnak
fényes látomások

csak egy vándor vagyok
most a Mindenség szőnyegén állok
nagyon messzire jutottam
és vissza már nem találok

vágatlan verzió az Élet
kitöltve minden rubrika
már kerülget a Végzet
nyakamat perzseli jéghideg sóhaja

csúszik az Idő...
múlt és jövő a jelenben összeér
semmibe tart minden óra
a jelen mégis mindent megér

kösd oda

kösd oda egy fához
zabolátlan vágyaidat
fékezd meg elszabaduló
kontrollálatlan indulataidat

ez nem az a hely
ahol mindent megtehetsz
ez nem az az idő
amikor fékevesztett lehetsz

kösd oda erősen
el ne szabadulhasson
ne pazarold el hiába
jobb időkre is maradjon

még várni kell
gyűlni hagyni az indulatot
még nincs itt a mi időnk
csak remélhetünk jobb holnapot

kösd oda egy fához
bízz benne, hogy nem örökre
amikor itt lesz a pillanat
akkor szükség lesz az erődre

lement a Nap

valahol már lement a Nap
de ránk még most is süt talán
az éj még oly távolinak látszik
és ott fekszik egy nyitott könyv
a nappal íróasztalán

haladjunk sorról-sorra
időzzünk minden lapon soká
hallgassuk is a sorokat
mintha egy igaz lélek mondaná

mi ez a dal

mi ez a dal
ami itt szól bennem
már születésem óta

évről-évre
napról-napra
mindig ugyanaz a nóta

nincs pillanatnyi csend
nincs percnyi nyugalom
csak egyre szól bennem
mert ez az én dalom

mintha valami más

mintha valami más lett volna
mintha a Csend bújt volna el
árván maradt padok mögött
és hangtalanul egy dalt énekelt

édes-bús dallamot
és egészen halkán
hogy én se halljam

és senki más sem
talán ő is csak sejtette
valódi kilétét
vidám mosoly mögé rejtette

őszinte mosolyból oly kevés van
és a Csend is ritka manapság
amíg bujkálunk valódi létünk elől
gyűlik a sok lélek-adósság

ne sírj!

férfiak
nők
gyerekek
mind akik voltunk
vagy leszünk
mind vég nélkül
egyfolytában
szeretünk
vagy talán szenvedünk
ki tudja ezt
ma már...

ne sírj barátom
ez a világ
ma már rom
ma már csak
felhők vagyunk
a kéken ragyogó égen
felhők a lágyan eloszló
simogató napsütésben

de éjszaka
a romok felett a csillagok
olyanok mint amikor
a sötétségben fölragyog
egy-egy szétporló szikra
ami ellobban
és soha nem jön többé vissza
és nem látja már senki sem

Erről jut eszembe!

Ez egyfajta „sorozat”, ahol mindig egy-egy megjelent hír kapcsán írtam le néhány gondolatomat.

2021. 08. 02.

Hír: 1. Kozák Luca nem ért célba a 100 gát elődöntőjében., 2. ...ünnepli a világ...

Erről jut eszembe...

A két hír összetartozik.

Gondolom sokan látták, hallották, olvasták a történeteket és tudják, hogy nem azért ünnepli a világ, mert nem jutott be az elődöntőbe. ...és talán túlzás is ez az újságokban olvasható „...ünnepli a világ...” kifejezés, de az biztos, hogy komoly figyelmet keltett és túlzás nélkül állíthatom, hogy sokat tett a magyarok jó hírének javításáért.

Ki is Kozák Luca? (Csak röviden.)

Egy éppen csak 25 éves gátfutónő. Pontosabban nem csak "egy" gátfutónő, hiszen 2012 óta van 6 magyar bajnoki címe. 100m-es gátfutásban és 2020-ban a fedett pályás magyar bajnokságon 60 m-en is elsőnek ért célba. (Mindegyik győzelme magyar csúcs!) 2015-ben a Junior Európa-bajnokság ezüstérmese, 2017-ben pedig az U23-as Európa-bajnokság és az Universiade harmadik helyezettje.

Mi is az, amiért büszkék lehetünk rá az olimpián?

Először is azért, mert kijutott... azután azért, mert a selejtező futamokból bejutott az elődöntőbe...

...és legfőképpen azért, ami ott történt. A futamot elindították. A rajt nem sikerült jól, de a középtávnál kezdett felzárkózni Luca, igaz kicsit közletről ugrotta a 3., 4. gátat. Aztán a 7. akadálnak már nem tudott jól nekimenni és fellökte. Majd a csalódottságtól leült és sírva fakadt. Azonban észrevette, hogy egyik versenytársa (a jamaicai Yanique Thompson) is a gát előtt maradt, pontosabban a gát alatt fekszik (bizonyára rosszul lépett és megsérült). Ekkor Luca már nem a saját könnyeivel foglalkozott, hanem felállt, odalépett és felsegítette atléta-társát.

Egészen természetes mozdulatsor volt... és ettől igazán nagyszerű!

Nem véletlen, hogy az olimpia hivatalos Twitter oldala azzal a megjegyzéssel közölte le az ezekről a pillanatokról készült képet, hogy: Ez az, amiről az olimpia szól.

Nem sokat tudok Lucáról (ez az én hibám). Nem tudom milyen a pártszimpátiája, mit gondol a politikát uraló kérdésekről, milyen könyveket olvas, milyen zenét szeret, elmegy-e majd a meghirdetett népszavazásra... és nem is érdekelnek ezek...

Egy dolgot azonban biztosan tudok: ez a gesztus segített valamit javítani Magyarország megítélésén. Bár már sokan kezdik megérteni, hogy az ország kormánya és az ország népe nem ugyanaz... de hát mégiscsak ott vannak a választások és a megválasztottak, ott vannak az állandó harcok, az ellenségkesítés, a minden másságot elítélés és ez bizony nem jó képet fest az országról...

...és akkor jön Luca és szándékától függetlenül, spontán, lélekből mutatja meg milyen is egy Ember...

Néhány politikus gratulált a tettehez. Nagyszerű! Reméljük példát is vesznek róla! Mert vannak még csodák! Vannak még? Azt nem tudom... de csodálatos emberek igen! (...és félreértés ne essék, Lucára gondolok!)

2021. 08. 26.

Hír: Pendrive-t vásároltam...

Erről jut eszembe...

Kit érdekel... Mondhatja bárki. Igaza is van. Teljesen érdektelen és mindennapi dolog. Az. ...és hordozza magában a mai valóság egyik nagyon szomorú jellemzőjét.

Mire gondolok? Mondom.

64 GB-os pendrive. Rá is van írva.

Azután betesszük a számítógépbe és rámásolnánk a fájlokat. Az egyszerűség kedvéért legyen ez egyetlen fájl 60 GB nagyságban. ...és azt fogjuk tapasztalni, hogy nincs elég hely.

Meglepő? Gondolhatunk arra, hogy a pendrive használatához szükséges fájlrendszer vagy egyéb dolgok foglalnak le ekkora helyet, de nem így van.

Nézzük meg az üres eszközt. Mit látunk? A teljes kapacitás: 58,5 GB. Az új, teljesen üres 64GB-os pendrive teljes kapacitása. (Egyébként a használatához szükséges fájlrendszer területe 768kB.)

Hová tűnt 5,5 GB?

Nos, megtudtam.

Jeleztem a cégnek, hogy valahogy ez nincs rendben. Azt válaszolták, de igen, rendben van, csak olvassam el itt és itt...

Elolvastam.

A következőket találtam. A valóságban, az informatikában, a számítástechnikában úgy van, ahogy a számítógépem mutatja. Hiszen a számítástechnika nem a 10-es számrendszert használja, így az átváltásokkor nem az 1000, hanem az 1024 a váltószám. Ez a tény, ez a tudomány, ezt tanultuk. Így a valóságos kapacitás: 58,5 GB.

A gyártók azonban nem bíbelődnek ilyen apróságokkal. Ők az egyszerűbb 1000-es átváltást használják és máris megvan a 64 GB. Hirtelen 5,5 GB-tal nagyobb lett a tároló eszköz kapacitása, de a valóságban mégsem fér rá ennyi adat, hiszen a fájlok méretét a valódi számítási szabályok szerint jelzi a számítógép.

...és ez a kereskedő szerint rendben van így.

...és ez a vásárlók szerint rendben van így?

Szerintem nincs rendben! Szerintem ez átverés!

De ha az emberek ezt elfogadják akkor ez így van most és így is marad.

Tudtam én már a vásárláskor, hogy ez a gyakorlat terjedt el, de azért rákérdeztem és kicsit meglepett, hogy milyen természetességgel mondták azt, hogy ez így rendben van, mert a gyártók így számolnak.

Legközelebb majd veszek 6,5 kg almát a boltban és otthon lemérve azt találom, hogy az csak 5,4 kg, a recepthoz pedig 6,5 kg kell és ha reklamálok akkor azt mondja az eladó, hogy: ...mi másként számolunk... én meg belenyugszom...

Nem akarok belenyugodni abba, hogy becsapnak.

Becsapnak lépten-nyomon. Becsapnak a vásárláskor, a szolgáltatásokkor, a rendelésekkor...

...és alig-alig tudjuk érvényesíteni az igazunkat.

Nem mindenkire jellemző, nem minden cég ver át, de egyre többen...

Azt gondolom nem kéne hagynunk... de nehéz, ha a legmagasabb szintekről is ezt kapjuk...

2021. 10. 06.

Hír: "...a kormányoknak szintén szükségük van el-
lenségekre, akikkel megfélemlíthetik saját népüket,
hiszen a megfélemlített embereket könnyebb vezet-
ni."

Erről jut eszembe...

Ez nem hír! Mondhatja bárki... jogosan...

Ráadásul kicsit csaltam is, mert bizony ez nem mai mondat. Most olvasom újra Szent-Györgyi Albert: Az örült majom c. kötetét és megdöbbenve állapítom meg, hogy (néhány aktualitástól eltekintve) a kis kötetben leírtak tökéletesen érvényesek ma is. Pedig az általam igen nagyra tartott Szent-Györgyi Albert már 1986-ban elhunyt és ezt a kötetet 1970-ben írta.

Igaz, akkor még csak angol nyelven jelent meg és a magyar fordításra 1989-ig kellett várni. Tehát ez a fenti, és a kötet további megállapításai 1970-ben jelentek meg és nyilvánvaló, hogy bennük az akkor már 77 éves tudós élettapasztalata, embersége és éleslátása tükröződik.

...de térjünk vissza az idézetre.

Nincs ebben semmi meglepő, mondhatja bárki. Igaza van! Én mégis megdöbbsenem, hogy 1970-ben is éppen úgy volt, mint most van. Azután elgondolkodtam és azonnal világossá vált, hogy mindig is így volt. Amióta ember létezik. Miért lenne másként most?

Miért ne lehetne másként most?! – kérdezem én.

Néha azt hiszem a fejlődés nem csak a technika területén, hanem az ember gondolkodásában is megfigyelhető. ...és tényleg, azért van ami a gondolkodásban sokat változott... viszont a legmélyebben gyökerező érzelmek semmit!

...és az egyik legmélyebben gyökerező érzélem a félelem!

Vajon felelős magatartás-e, ha a politikus a félelmek felerősítésével, új félelmek teremtésével, a veszélyek eltúlzásával, nem valós veszélyek súlykolásával próbálja megszerezni, megtartani a hatalmát? Könnyű a válasz: nem felelős magatartás!

Akkor meg miért olyan hatásos?

Azért, mert a félelem a tisztánlátást, a józan gondolkodást könnyedén írja felül!

Mitől félünk leginkább? Mindentől, ami valahogyan más, ami felborítja a megszokottat... nem arról van szó, hogy most ne rántott hús legyen a vasárnapi ebéd (bár még némiképpen arról is), hanem arról, ami veszélyeztetni látszik a megszokottat, esetleg egy csoporthoz, közösséghez tartozást. Gondoljunk csak arra, hogy már azon is milyen indulatok tudnak elszabadulni, hogy ki melyik csapatnak szurkol, ki hogyan készíti a töltöttkáposztát, vagy eszi-e egyáltalán, stb.

A félelmek tehát léteznek. Mit lehet, mit kell velük tenni? Ha a jövőre, a hosszútávú érdekeinkre gondolunk, akkor racionalizálni kellene őket. A valódiakra irányítani a figyelmet és az irracionálisokról megmutatni, hogy nincs ok a pánikra. Például, hogy az ember, bármelyik, csak akkor rossz, ha rosszat tesz és nem akkor ha más a bőrszíne, a nyelve, a szokása, a nemi identitása, a pártja, a kedvenc csapata, vagy másként szereti a húslevest....

Egy államférfi így is tesz!

De mit tesz egy politikus, aki nem államférfi?

Ő a megválasztásának, az újraválasztásának a legkönnyebb és legbiztosabb útját választja. Felnagyítja a valós veszélyt és megígéri, hogy megvéd mindenkit ettől. Sőt, még inkább teremt olyan veszélyeket amik valójában nincsenek, hiszen ezek ellen könnyedén ígérheti be a védelmet.

"A politikus a következő választásra gondol, az államférfi a következő nemzedékre." – mondja Szent-Györgyi Albert

...és hozzát teszi: "Az emberek a legjobb politikusokra szavaznak, aztán csodálkoznak, hogy rossz államférfiakat kaptak."

2021. 10. 12.

Hír: Ha szerelem, szenvedély, csalódás a témája egy-egy versemnek és jó képet választok hozzá (pl.: színes, vörös, rózsaszín, szívvel...), akkor elérhetek meglehetősen sok visszajelzést.

Ha kicsit is közéleti a vers és a kép is „szürke”, akkor bizony sokkal kevesebb a reakció.

Ha pedig kifejezetten közéleti írásról van szó, akkor nagyon kevés...

Erről jut eszembe...

A fentiekben valójában nem csodálkozom... Viszont elszomorít.

Ezek szerint ennyire nem tudok érdekesen írni arról, ami a világ, az ország sorsának kérdéseivel kapcsolatban foglalkoztat? Vagy ami még rosszabb, ennyire nem érdeklik az embereket ezek a kérdések?

A „politika nem jó dolog”, „mocskos”, „vitákat kiváltó”, „veszekedést hozó”.... stb., hallom amit sok-sok ember mond.

De kérem, a politika az életünket meghatározó, nagyon jelentős dolog! Hogy „úgysem szólhatunk bele mi történik”, úgylis „a fejünk felett döntenek”... hát persze!

Ha mi nem szólalunk meg, ha mi hagyjuk, hogy minden csak úgy megtörténjen, akkor ez így van és így is marad!

Az életünk alakításába bele kell szólnunk! Én nem tudok másként gondolkodni!

Mindig is érdekelt az, hogy alakíthassuk a saját sorsunkat. Ne csak a család, a barátok stb. tekintetében, hanem annak a településnek, annak az országnak az életében is, ahol élek. ...és hogy erre nagyon kis lehetőségem van?

Ez nem igaz!

Nagyon sok lehetőség van, volt és valószínűleg lesz is. Ilyenek a különböző civil szervezetek, hagyományápoló csoportok, kissé kiszélesedett baráti körök és bizony ilyenek a politikai vagy politizáló szervezetek is. Csak rajtunk múlik, hogy kinek engedünk nagyobb teret. Az ügyeskedő, hatalomvágyó (bármilyen kicsi legyen is az), pénzéhes embereknek vagy a környezetükért tenni akaró, az ott élőket segítő, megértő, rájuk figyelőknek.

Ez nem azt jelenti, hogy ha elkezdünk részt venni a közéletben, a politikában, akkor mindig minden úgy lesz ahogyan mi szeretnénk.... Nem. Azt jelenti, hogy van rá lehetőség, hogy úgy legyen!

Azt gondolom, hogy az én közéleti írásaimra érkező kevés reakciónak csak egyik oka az, hogy ezekről a kérdésekről valószínűleg nem tudok olyan érdekesen, hatásosan írni. A másik viszont az, hogy az emberek elkerülik az ilyen írásokat, mert nem akarnak a politikával foglalkozni.

Én sem azért írom ezeket, mert vitatkozni szeretnék (bár szeretek, de manapság többnyire nem viták vannak, hanem kinyilatkoztatások), hanem azért, hogy bárki láthassa, hogy bizony nem csak szerelemből, szenvedélyből állok, hanem foglalkoztatnak a társadalmi kérdések is.

Ezekben persze gyakori lehet, hogy mások nem úgy gondolkodnak, mint én... de vajon nem így van ez a szerelemmel és a szenvedéllyel is...? Mennyire mást gondolhatunk minderről, mennyire másként élhetjük meg a szerelmet, a szenvedélyt...

Nem zavar, ha valaki másként gondolkodik a közéletéről, mint én, ha nem gondolja azt, hogy én rosszabb vagyok nála, mert más a véleményem. Egy kritérium azonban mégis van: a tisztesség! Gondolkozhatunk sokféleképpen arról, hogy hogyan tehetjük jobbá a világot, de ami rosszat tesz, az rossz marad!

...és a hatalomról...

Talán meglepő, hogy honnan hozok idézetet. Star Trek, Deep Space Nine sorozatában Worf, egy klingon-földi származású harcos mondja: **A nagyok nem akarják a hatalmat, csupán rájuk testálják azt.**

Ezért kell választanunk... és ezért az a jó választás, aki nem mindenáron akar hatalomhoz jutni és nem mondja másokról, hogy árulók, ha nem órá adják le a voksukat.

Fejes Ibolya: Ősi malom

Kovács Katalin

Kovács Katalin vagyok, a Zemplén szívében, Sátoraljaújhegyen születtem és élem mindennapjaimat. Első versemet 1998-ban, 19 évesen írtam, és azóta is alkotok. Munkám, hivatásom az emberekhez köt, jelenleg szociális területen dolgozom. Az életünk tele van érzésekkel, érzelmekkel, amit sokan nem mernek megélni, felszínre hozni. Maga az Élet ihlette verseimet, ezeket az érzéseket öntöttem szavakba, rímekbe. Vidám, pozitív alaptermészetem van, de mostanában nagyon sokszor érzem – és élem – az élet nehézségeit, küzdelmeit, a veszteségeket, gyászt, amiből fel kell állnunk. Az alkotás egy csodás folyamat, nem tudni, honnan jön az ihlet, mi indít be, mikor alakul,... de alakul. Híd a valóság és a képzelet között, a lélek hangja... Elég egy kósza gondolat, pár kezdő sor a fejben,... és később összeáll az egész ☺

„Kezedben a sorsod, a saját időd, életed,
ne tékozz el, hisz ebből csak egy lehet.
Töltsd meg azzal, mi boldogságot ad,
s ne arra tekints, mi csak fájdalmat hagy...”

A siker titka

A siker titka, hogy nem adod fel,
Ha nehéz is néha, küzdeni kell.
Kitartasz, küzdesz azért, amit szeretnél elérni,
Fáradtságod gyümölcsét az eredmény tetézi.

Ha így teszel, tetedet siker koronázza,
Eléred a célod, teljesül a vágyad.
A siker ára néha kemény munka, lemondás,
De cserébe megkapod, mit annyira akartál.

Könnyebb a küzdelem,
Ha érzed, hogy van, aki támogat,
A nehézségek közben erőt ad,
Megosztod a gondokat.

Sokan azt gondolják, hogy neked ez könnyebb,
De nem látják a munkát, amit befektetsz.
Munkáért az élet igazol majd téged,
Hidd el, a végén célodat eléred!

Fájó emlék

Könnycsepp gyűl a szemünkben,
S bánat van a szívünkben.
Emlékeztvén emberekre,
Kik fent vannak már a mennyben.

Elmentek az életünkből,
Elhagytak ők csendesen,
Így akarta ezt az Isten,
Angyalokkal tette mindezt.

Az élet gonoszul megszakadt,
Az élet sokszor igazságtalan.
Elveszi tőlünk a jókat,
S remény marad csak a jóra.

Könnycsepp van az arcunkon,
A szívünkben bánat,
Emlékezünk emberekre,
Kiket nem látsz már ma.

Fáj, hogy nem vagytok velünk,
Fáj, hogy nem éltek velünk.
Nincs több együtt töltött nap,
Nincs több szép pillanat!

Nagy űr van a szívünkben,
Hiányoztok nekünk,
S ezt veri a kicsi szívünk:
Téged soha nem felejtünk!

Emléketek megmarad
Szívünkben örökre,
Gyertya égjen minden percben,
Legyen emlék minden teted!

Gyere vissza hozzánk! – Anya!

Valahol máshol jársz most,
ismeretlen helyeken,
tudatod és gondolatod
vajon merre tereled?

Istenem! Kérlek,
hozd vissza nekünk,
még annyi minden van,
mit együtt átélhetünk!

Add vissza nekünk,
hisz még oly fiatal,
sokat küzdött már,
de még élni akar!

Add vissza nekünk,
térjen vissza hozzánk,
fogd meg erősen a kezét,
vezesd vissza hozzánk!

Itt a mi kis családunk,
itt van a Te helyed is,
itt van otthon nálunk
a szíved és a lelked is!

Eddig is küzdött,
s oly sokat szenvedett,
de van benne erő,
kitartás, elhíhated!

Annyi rosszat átélt már,
mégis küzd és remél,
hiszen szükségünk van rá,
szívünkben ott a remény!

Nincs perc, amikor nem gondolunk Rád,
érezd a szeretetünk sugarát!
Kapaszkodj bele, szorítsd meg nagyon,
gyere vissza hozzánk, várunk téged nagyon!

Anya, gyere vissza hozzánk!
Neked itt a helyed!
Még nem kell látnod
a Szivárványhegyet!

Arcunkon gördül a könnyecseppek sora,
szívünkbeől menjen a fájdalom gyorsan.
Hulló könnyeinkbeől egy patak terül,
Kérlek, Istenem, hozd vissza nekünk!

Nehéz év karácsonya

Decembert mutat a naptár,
év végéhez közelít,
nehéz év volt, tudjuk sokan,
fájó napokkal teli.
Ünnep készül, minden éven,
erre jár az idő télen.
Nehezebb most ez az ünnep,
sok a gond és sok a könnyed.

Ez az év oly sokat elvett,
adni keveset adott,
szívünkben és lelkünkben
sok fájdalmat hagyott.
Elvitt mosolyt, vidám nevetést,
sok-sok boldog ölelést,
hagyott könnyet, bánatot, magányt,
félelmet, rettegést.

Kinézek az utcára... üres és rideg...
nem sétál kint senki.
Hiába szépek az ünnepi fények,
az ablakon a bánat betekint.
Nehéz évnek ünnepére
készítsd fel a lelkedet,
hívd elő szíved mélyéről
a benne rejlő fényeket.

Nagy kincs most a szeretet, az összetartó család,
ezt őrizd meg lelkedben, ez hozza a csodát.
Ünnepi fényt, meleget, reményt, szeretetet, álmokat,
egészséget, örömkönnyet,
szabadabb életet, vágyakat.

Szép lenne, ha a Karácsony a szeretetről szólna,
és mindenki, akit szeretsz, melletted volna.
Ez az éven sok családnak
sajnos most nem egyszerű,
nem mindenhol van a szívekben
örömkönny és derű.

Hidd csak el,
a legnagyobb ajándékot nem a fa alatt leled,
sokkal többet ér,
ha megszoríthatod a szeretett kezét.
Ajándékot nem a pénzből, szívedből kell adni,
szereteted melegével mindent beragyogni.

Kívánom, hogy lelkedre szálljon béke,
hozzon megnyugvást az ünnep reménye.
Bízz, hogy szebb jövő lesz, visszatér az élet,
szíved újra szeret, ölel, visszatér a fénye.

Kívánom, hogy egészséged soká megmaradjon,
s akiket szeretsz, mind veled maradjon.
Kívánom,
hogy ragyogja be otthonod a szeretet fénye,
Békés, Áldott, Szent Karácsonyt
kívánok most néked!

Decemberi csoda

Az év végén járunk, s mindig rohanunk,
decemberhez érve mégis lassítunk.
Megállunk egy kicsit, erőt merítünk,
a szívünk mélyén egy kis csodára készülünk.

Ünnepre készülünk, érzed, bár szaladnak a napok,
a szívedet, s a lelkedet az ünnepre hangolod.
Télidőben, hóban járva, minden egyre fényesebb,
lelkünket is készítsük fel, így várjuk az ünnepet.

Kint fehér lett már az utca, lelked legyen hófehér,
szíved töltsd meg szeretettel, amennyi csak belefér.
Akkor lesz majd szép az ünnep,
ha együtt van a család,
s az asztalnál mind ott ülve fogyasztjuk a vacsorát.

A legnagyobb ajándék mindig a szeretet,
s nem a pénzen mért, drága ajándékhegyek.
Ajándék minden nap, mit együtt tölthetünk,
s míg a szív dobog, együtt lehetünk.

Ajándéked legyen most a jó szó, a türelem,
s a nehézségben mindig legyen, ki megfogja kezed.
Legyen, ki segít, legyen ki támogat,
legyen, ki szeretettel kíséri minden álmodat.

Legyen meleg otthonod,
melyben ott lakik a szeretet,
s meleg otthonodban szívtől szívig jut a szeretet.
Érezd, hogy ajándék az élet, de gyorsan elrepül,
ezért töltsd azokkal,
kiket szeretsz szívedben, legbelül.

Ajándék az ölelésed, ajándék a mosolyod,
ajándék minden édes kacajod.
Ajándék a melegen ölelő két karod,
s ajándék a biztató szavad, mondatod.

Karácsonyra nem kérek mást,
csak együtt töltött boldog perceket,
s kívánom, hogy az éven is
legyen Békés, boldog ünneped,
Boldog Karácsonyt neked!

Karácsonyi emlék

Téli estén hópihék hullnak,
Az utcán ragyogó fények gyúlnak.
Fent az égen ezer csillag ragyog,
Lelkem mélyén érzem, én is boldog vagyok.

Mikor kisgyermekként decemberben jártunk,
Izgatottan és boldogan a karácsonyt vártuk.
Havas téli tájon sétálgattunk este,
Talpunk alatt a friss hó halkán roppant egyet.

Amíg sétálgattunk békésen és csendben,
Otthonunkba egy angyalka karácsonyfát tett le.
Mire hazaértünk, feldíszítve állt a szoba közepén,
„Csoda történt!” – kiáltoztuk gyermekként.

Gyertyák, gömbök,
Csillagszórók ragyogtak az ág végén,
Csengettyű szólt, jelezve az ünnep eljöttét.
A fa körül összegyűlt a kis család,
Ajándékot bontogattunk, s ünnepi vacsora várt.

Sok szép régi emlék jut most az eszembe,
Milyen szép is volt az ünnep, telve szeretettel.
De azóta sajnós változott a világ,
Nehezebb napokat él meg nagyon sok család.

Nem attól lesz szép az ünnep, ha elköltöd mindened,
Attól még a te lelkedben nem lesz béke, s szeretet!
Úgy legyen szebb ma az ünnep,
Hogy a lelked tiszta lesz
Szívedet és otthonodat járja át a szeretet.

Legyen veled egész évben a Karácsony angyala,
Legyen otthonod minden nap a boldogság otthona,
Legyen mindig áldott és békés a családod élete,
S ne hagyd kialudni szívedben az ünnepi fényeket.

Amíg csak ember él a nagyvilágon,
Kinek szívében él még a jóság és a szeretet,
Szent Karácsony estéjén ezt kívánja most neked:
Legyen áldott, békés, Boldog Karácsonyi Ünneped!

Mesés emlék

Amikor még gyermek voltam,
Minden olyan szép volt,
Amikor még gyermek voltam,
Annyi minden más volt!

Amikor még gyermek voltam,
Szerettem a hőesést,
Édesanyám arra kértem:
Meséljen egy szép mesét!

Hull a hó, mint rég,
S minden oly mesés.
Mondj egy szép mesét,
Mesélj úgy, mint rég!

Úgy mesélj, mint akkor régen,
Amikor még gyermek voltam.
Mesét kértem minden este,
S elaludtam két karodban.

Mesélj nekem úgy, mint régen,
Amikor sok mesét kérem.
Mese szárnyán emlék ébred,
Itt vannak a gyermekévek?

Mese szárnyán elrepülnék
A szép gyermekkor felé.
És hogy vissza mikor jönnék?
Én örökre gyermek lennék!

Amikor még gyermek voltam,
Szerettem a meséket,
De ahogy majd anya leszek,
Gyermekemnek mesélhetek.

Úgy mesélek gyermekemnek,
Mint anyukám tette rég,
S elalszik majd két karomban,
Ahogy tettem én is rég.

Karácsony tájékán

December végéhez közelít a naptár,
az egész világ egy szép ünnepre vár.
Elszaladtak a hetek, s a hónapok,
Lásd, az ajtódon már a Karácsony kopog.

Karácsony idején az ember mindig remél,
szívében újraéled a szeretet, s a remény.
Bár nehéz az élet, a szívben sok a bánat,
keresd a lelkedben az ünnepi csodákat.

Ne hagyd, hogy megtörjön a rohanás,
vedd észre, hogy mitől lesz szép a világ!
Szerető családod nagy kincs a világon,
velük lesz csodaszép, Boldog Karácsony!

Legyen a szíved örömnék otthona,
legyen a lelked a szeretet temploma.
Legyen lelkedben fény a mosolyod,
legyen a békesség otthonod.

Ajándékod értékét ne a pénz motiválja,
kis dolgoknak is lehet nagyon nagy hatása.
Ne halmozd a sok-sok tárgyat, nem az lesz az érték,
ajándékodnál szívedben a szeretet a mérték.

Öleld meg szívből, szeretettel, kit szeretsz,
többet ér ez most a pénznél, elhiheted!
Gyűjtsd a mosolyokat, boldog arcokat,
ez ad majd erőt megvívni a harcokat.

Legyen mindenkinek egészsége bőven,
s ne legyen hiánya szabadidőben.
Legyen időd újra szeretni, nevetni,
s legyen időd a gondot, bajt feledni.

Az ünnepben a legszebb a szeretet fénye,
adj meleget, gyűjts világot a szív rejtekében.
Olvaszd fel a fáradt, fagyos szíveket,
Legyen áldott, békés karácsonyi ünneped!

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmában. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett. Közgazdaságtant tanultam, jelenleg egy állami hivatalban dolgozom. Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban mindig gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagyrészüket feledésbe merült. Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten.

Tizenkét éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi pályázat próza kategóriájának első helyezését. Közel hetven írásom jelent már meg válogatásokban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem gépészmérnök lányomat, valamint tanár kedvesemet, és természetesen írok.

C1-9

2018 nyara, egy távoli galaxisban, a Bolygókutatói Ügynökség jelentése a Királynak:

„... Megjelöltünk harminc olyan bolygót a szomszédos és távolabbi galaxisokban, amelyek tömege, átmérője, központi csillagától való távolsága, keringési és tengelyforgási ideje a Célnak megfelelő intervallumban van. A hiperhajók parancsnokait kijelöltük, a legénység kiképzése befejezés előtt áll, a hajók üzemanyaggal és egyéb ellátmánnyal való feltöltése megkezdődött...”

2019 nyara, a Hold túlsó oldala, Bázis08:

... – Főparancsnok, megtaláltuk a tökéletes bolygót! Az előírt feltételeken kívül a légkör összetétele és vastagsága, sőt a vizek és szárazulatok aránya is azon a határon belül van, ami nekünk optimális. Mindössze a tengely dőlésszöge nagyobb egy kicsit...

– Miért hallgatott el, Felderítőparancsnok? Mi a probléma?

– A bolygónak viszonylag magas technikai színvonalat elért lakossága van. Nemcsak a tüzet ismerik, de a maghasadást is, és a fúziós eljárásokkal is jól haladnak. Már jártak ezen a holdacskán is. Sőt van olyan kutatóhajójuk, amely már elhagyta a csillagrendszerüket.

– Ez a fejlettség ránk nézve egyáltalán nem veszélyes. Esetleg megtudták, hogy itt vagyunk, és készülnek valamire?

– Ennek semmilyen jelét nem láttuk. Biztos, hogy nem vagyunk veszélyben. Nem a technikai fejlettségük a gond, hanem hogy rengetegen vannak. A Célnak az felelne meg, ha a mostani létszám legfeljebb tizedrésze lenne a lakosság.

– Akkor a Hadparancsnokkal egyeztessen erről.

– Már megtörtént. Ha hirtelen és tömegesen pusztítanánk el őket, a bolygó teljes élővilága sérülne olyan mértékben, hogy ami maradna, már nem lenne elegendő a Cél megvalósításához.

– Akkor lassabb, ugyanakkor biztos és gyanúra semmilyen okot nem adó megoldás kell.

– Az Orvosparancsnoknak bizonyára van erre ötlete.

2019 ősze, a Hold túlsó oldala, Bázis08

... – A bolygón szénelapú élet fejlődött ki, ők ezt karbonnak nevezik és C-vel jelölik. Már kifejlesztettük az első vírustörzset, C1-nek neveztük el. A bolygó légköre sűrű és vastag. A Hadparancsnok és a Kutatóparancsnok ötlete által előállított kapszula azonban tökéletes a vírus szállítására. Sajnos ezen a holdacsón kevés az alapanyag az előállításához, de három már elkészült. A Felderítőparancsnok javaslatára két nagy népsűrűségű területen vetnénk be őket, két egymástól távoli szárazulaton, egy Vuhan nevű és egy New York nevű helyen. A vírus gyorsan

és gyakorlatilag észrevétlenül terjedne, alacsony mortalitással és olyan tünetekkel, amelyeket a bolygólakók a betegségeikből már ismernek.

– Három kapszuláról beszélt, Orvosparancsnok. Mi a cél a harmadikkal?

– Ez afféle tartalék. Közben természetesen folyamatosan javítjuk, módosítjuk a vírust a Felderítőparancsnok adatai alapján...

2020 tavasza a Hold túlsó oldala, Bázis08

...– A Felderítőparancsnok az imént jelentette, hogy a bolygólakók izolálták a vírust. Nem erről volt szó Orvosparancsnok!

– Nem olyan nagy probléma ez, Főparancsnok! A terjedését csak lassítani tudják a primitív módszerekkel. A karantén, a találkozások, gyülekezések tilítása még jelent is valamit. Van viszont egy új ruházati eszközük, amit a légzőszerveik előtt viselnek. Na, az, ami teljesen fölöslegesen kényszerítenek magukra, mert semmit nem ér! Mi közben folyamatosan módosítjuk a vírust, már nem sok idő és elkészül a végleges változat...

2020 ősze, a Hold túlsó oldala, Bázis08

...– Elkészült a kilencedik vírusmutáció, ez a végleges.

– Örülök a hírnek, Orvosparancsnok!

– A vírus a C1 fejlesztett változata, így C1–9-nek neveztük el. Akiket ez az utolsó mutáns is megfertőz, terméketlenné válnak...

– Ezt nem egészen értem, Orvosparancsnok. Kifejtené részletesebben.

– Ez a faj, mint a bolygón élő többi élőlény többsége, ivarosán szaporodik. A bolygólakók fele a nőivarú, a másik fele a hímivarú populációhoz tartozik. A létrejöttük – ők születésnek nevezik – után még 15-20 keringési ideig alkalmatlanok a szaporodásra. Utána, azonban ha a két erre a célra kialakított sejtjük találkozik, új egyed fejlődhet belőle a nőivarú testében.

– Micsoda kezdetleges megoldás! Hogyan akadályozza meg a C1–9, hogy ez a találkozás létrejöjjön?

– A C1-be épített szonda feltérképezte, hogy a gazdatest a szaporodás mely fázisában van. A nőivarúknál ez nagyon egyszerűen követhető. Amelyikük még nem hordozott utódot, annak lehetősége lesz egyet majd létrehozni, de többet nem...

– Egyet?

– Igen, a nőivarúak képesek egy-két vagy még több keringési időnként újabb utódot úgymond szülni, kettőt-hármat, de akár nyolcat vagy tízet is.

– Akkor ezért telt meg annyira ez a bolygó! És a bolygólakók másik fele?

– Ők önmagukban képtelenek utód létrehozására, noha a felépítésük olyan, hogy közreműködők lehetnek még hatvan keringési idő körül is. A nőivarúak úgy tizenöt és negyvenöt keringési idő között termékenyek.

– Ez a vírus nagyon lassan fog eredményt hozni!

– Az első jelentésünket 29 keringési idő után kell küldenünk, akkorra a túlszaporodás nemcsak, hogy megáll, de számottevően csökken az összlétszám is. Most egy tengelyforgási idő alatt akár kétszer annyi bolygólakó keletkezik, mint amennyi elpusztul. Már egy keringési idő alatt ez a szaporulat megfeleleződhet, megáll a növekedés, majd beindul a fogyás. Mindez úgy, hogy a bolygó nem károsodik, sőt a korábbi stabil állapotához fog közelebb kerülni. A Tervezőparancsnok már készíti a keringési időre lebontott kimutatásokat...

2021 tavasza, a Hold túlsó oldala, Bázis08

...– Látom, jó hírekkel érkezett Felderítőparancsnok!

– Igen, Főparancsnok! Ez a technikailag lég jól fejlett bolygólakosság azt hiszi, hogy a C1–9 ellen van biztos védelem. Mindenféle oltóanyagokkal kísérleteznek, nem képesek belátni, hogy ez olyan vírus, amely ellen nem lehet védekezni.

2021 tavasza, a Hold túlsó oldala, Bázis08

...– Sikerült megvizsgálniuk az oltóanyagok összetételét, Orvosparancsnok?

– Igen, Főparancsnok. A vírusok ellen általában sem képesek ezek a szén alapú bolygólakók védőoltást kifejleszteni, mert azok másfajta szervezetek. A C1–9 elállításakor még szondákat is beépítettünk, amit felismerni sem képesek. A már bevetett oltóanyagok egyes fajtáiban azonban olyan összetevőket is találtunk, amelyek gátolják az ivarsejtek működését, szaporodásképtelenséget okozhatnak...

– Tehát azt segítik elő, ami a mi célunk is, azaz minél rövidebb idő alatt, de drasztikus mellékhatások nélkül csökkenjen a bolygó lakossága...

2021 nyara, a Hold túlsó oldala, Bázis08

... – Ügyeletparancsnok! A bázis személyzete 28 keringési időre pihenőre vonul. Intézkedjen az automatikus rendszerek folyamatos működéséről. Riadó csak rendkívüli esemény idején...

2049 nyara, a Hold túlsó oldala, Bázis08. A Főparancsnok jelentésének részlete:

„... A TS-3 jelű bolygó – lakói elnevezése szerint Föld – minden paraméterében tökéletesen alkalmas a Célnak. A szénalapú, műszakilag-technikailag alapfejlettségű lakosság érkezésünk idején túl nagy száma jelentősen csökkent a megfigyelési idő alatt, és a csökkenés folytatódik...”

2... tavasza egy távoli galaxisban. A Bolygókutatói Ügynökség jelentése a Királynak:

„... a visszaérkezett 28 hiperhajó részletes jelentése alapján megállapítottuk, hogy az alapkritériumok alapján a Célnak legjobban a TS-3-mal jelölt bolygó felel meg. A bolygón szénalapú élet fejlődött ki. A nagyfokú változatosságból kiemelkedik egy technikailag-műszakilag alapszinten álló réteg, amely uralja a bolygót. A vizsgálat kezdete óta eltelt időben ezen élőlények száma folyamatosan csökkent, már elérte azt a számot, amely nem gátolni fog minket a Cél elérésében, hanem annak mielőbbi elérését hathatósan segíteni fogja...”

Soós Katalin

Gyerekkorom óta nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel szívom magamba a körülöttem történő eseményeket, figyelem az emberek reakcióit. Sokszor gondolkodom mi lehet a felszín mögött, milyen motivációk mozgatják a háttérben. Keresem az összefüggéseket és sokszor fedezek fel érdekes dolgokat és kell megálapítanom, sokak élete kész regény. És amióta tudom, hogy a nagyszülőknek feladata (lenne) a család, a közösség, a nemzet történeteinek átadása a következő generációnak, azóta mint egy puzzle darabkáiból rakom össze a történéseket és próbálom megörökíteni az eseményeket és a benne szereplők életét.

Ahogy telnek az évek egyre élesebben bukkannak fel a múlt képei, sokszor megszépítve az eseményeket. A karácsony ünnepének közeledtével nemcsak megható élmények, gyerekkori meglepetések juthatnak eszünkbe, de előfordulhatnak váratlan események is, amik felejthetetlené teszik az akkor történeteket.

Meleg helyzet télvíz idején

Minden háziasszony idegesen gondol a karácsonyra: ez az az időszak, amikor a nap huszonnégy órája sem elég, hogy minden területen felkészüljön az ünnepre. Amikor sajnálja, hogy csak két kézzel áldotta meg a természet és pánikrohamok kerülgetik, ha arra gondol, hogy nemcsak a nagytakarítás szükséges, de a konyhában is remekelni kell és természetesen a megfelelő ajándékok beszerzése is az ő vállát nyomja.

Rékának is kicsit összeszorult a gyomra, ha erre gondolt. Pedig ő szerette a karácsonyi előkészületeket. Szívesen készült a szeretet ünnepére. Élvezte, hogy egyedül rendezkedhet, a mosás-vasalást, a személyre szóló ajándékok becsomagolását. Ilyenkor minden textíliát kicserélt, feltette a karácsonyi függönyöket és sorban előkerültek az alkalomhoz illő terítők is. Most is mindent elrendezett. Utána egészen felfrissült a lakás. Mindenütt „tisztaság illat” keringett. Már el is tervezte, hová állítsák fel az első karácsonyfájukat, örömmel készítette elő a díszeket, és lelkesen kötözte a szaloncukrokat. Elégedetten nézett az ünneplőbe öltöztetett lakásra.

Réka már gyerekkora óta szívesen tüsténkedett a konyhában is. Édesanyja korán megtanította, hogy mielőtt munkához kezd, menjen a mosdóba, mosson kezét, kössön kötényt és aztán gyakorlottan előké-

szítheti a hozzávalókat a már előzőleg végiggondolt ünnepi étkezésekhez.

De ez a karácsony egészen más! Idén a saját, sőt az első közös karácsonyukat fogják ünnepelni Leventével. Hiszen egy félévet állandó veszélyben a kórházban kellett töltenie, várva a babájuk világra jöttét. Aki viszont már pár hete itthon van és velük szuszog a szobában. Aki most békésen szundikál a bátortalan téli napfényben.

Kinézve az ablakon, a behavazott környező fák csak úgy szikráztak a fényben az albérletük melletti parkban. A kis lakást könnyű volt rendbe rakni. Igaz, bútoruk is kevéske, így hamar végzett a szobával, fürdővel, előszobával. Erre az időre a kisbabát jól bebugyolálva kirakta az erkélyre levegőzni. Amíg Réka gyönyörködött a békésen szundikáló kisfiában, gyorsan végiggondolta mivel folytassa az előkészületeket.

A bejgli! Az most a legfontosabb!

Meg akarja mutatni Leventének, milyen az ő igazi bejglijük, mert nem szerette az anyósa által készítettet: az amolyan falusi diós-mákos kalács volt: jó vastag kelt-tésztában egy kis mákos vagy diós csík, jó széles szeletekre vágva, felpúpozva egy közönséges lapostányéron, tisztára mint disznóöléskor. Náluk a bejgli igazi közös családi finomság volt: a tészta receptje a pozsonyi nagymama családjából került hozzájuk, de az erdélyi nagymama főzött krémjeivel töltötték meg. Nemcsak dekoratív volt, de nagyon finom is. Vajon hogy fog neki sikerülni itt, ahol nem is ismeri ezt a sütit!

Tegnap már összegyúrta a tésztát egy nagy tában, keleszteni, érlelni a hűtő tetején hagyta. Elő a gyúródeszkát!

De mielőtt a nyújtáshoz kezdett volna, behozta a babát a friss levegőről. Megnyugodva gyönyörködött a pici mosolygós pofijában. Halkan bekapcsolta a kismagnót, amelyen karácsonyi dalok voltak. Ilyen hangulatban vidáman készítette el a mazsolás, baracklekvárral bolondított diós krémet, majd a mézzel édesített mazsolás mákos krémet főzte meg. Nem felejtette ki a cukrozott narancs- és citromháj csíkokat sem. Vékonyra nyújtotta a tészta halmokat is, és elsimította rajtuk a töltelékeket, majd nagyon óvatosan feltekerte. Az így kapott rudakat a tepsikre helyezte. Még megkente őket felvert tojássárgájával, majd az előkészített sütőben állandó figyelem mellett megsütötte őket. Már majdnem elfelejtette a rudak oldalát megszurkálni, de még időben észre vette. A kész megsült bejgliket tepsistől a konyhakőre tette, hogy egyenletesen és hamar kihűljenek. Elégedetten szemlélte a rudakat. Legnagyobb öröme egyik sem repedt meg, a tölték sehol sem folyt ki. Ha ezt a nagymamája látnák! Hmm...

Nagyot sóhajtott és éppen le akart ülni, amikor kulcscsörgés jelezte, hogy Levente is hazaérkezett.

– Hű, ezt a finom illatot! Csupa fahéj, szegfűszeg, vanília és narancs illat! Tisztára, mint karácsonykor! – mondta vidáman valakinek és hirtelen a gyüliből Cserhádi Feri, a barátja feje, bukkant fel a konyhaajtóban.

Hopp, egy lépéssel bent is volt a konyhában és üdvözölni akarva a kipirult Rékát, telitalppal belelépett a kihűlni letett bejglikbe...

Réka nyikkanni sem tudott a meglepetéstől. Pont most kell történjen ez a baleset, amikor olyan szépek lettek a bejglik!...

Nem tudta sírjon vagy nevéssen, ahogy a megrökönyödött fiatalemberre nézett.

Az ott áll elkámpicsorodott arccal, megrémülve. Jaj, mit fog szólni Réka??

Egyik lába a mákos bejgliben, a másik a diós tep-siben. Végül Réka elnevette magát. És fulladozva a nevetéstől mondta:

– Kis lépés az embernek, de nagy ugrás a karácsonyi bejglibe!

Miután Cserhádi Feri kikecmergett a tepsikből, alaposan megvizsgálták a kárt. Réka, Feri nagy szabadozása közben az épen maradt darabokat szépen, vékonyan felszeletelte és egy kistányérra téve felajánlotta a tepsijáró fiúnak, hogy vigye haza Verának, a feleségének. Majd főzött egy finom teát és beszélgetés közben nekiállt még egy újabb adag bejgli tésztáját összegyúrni.

Azóta is járja náluk a mondás:

– Nézz a lábad elé, úgy ne járj, mint Cserhádi Feri a bejglivel!

Szabó Becherer Irén

A több, mint 70 éves tapasztalás sorozat és a véget nem érő öntisztítási folyamat alakította ki bennem azt a sajátos világképet – életfilozófiát – amit gyakran írásban is megfogalmazok. Mindegyik vers egy-egy LÉPÉS önmagamhoz, ennek a csodás útnak egy-egy fontosabb állomását tükrözi.

Nem voltak és nem lesznek ezek az irodalomtörténet szempontjából kiemelkedő költői alkotások, inkább valamiféle „tanítások”, elsősorban magamról magamnak, üzenetek, melyek engem is továbbgondolásra készítenek, de bizonyára másnak is gondolatébresztők, s talán segítők is lehetnek, mint valamikor bölcs nagymamáink intelmei voltak.

Az írásra ösztönző ihlet a lélek mélységeiből indul el és tör fel, mint a tiszta forrásvíz, hozzájárulva az egyetemes kultúrához, miképpen a kicsiny vízcsepp a felhőből aláhullva gazdagítja a nagy óceánt.

Folyóparti séta

Lépéseimet Hozzád igazítom,
kezem puhán simul a tenyeredbe,
békakuruttyolás, madárdal hallik,
a rozoga mólóhoz közeledve.

Fű és fa őrzi még tavaszi zöldjét,
lágyszellő sodor tejhabos felleget,
tarka virágszőnyeg, színes madarak
díszítik e csodás „szeretet-teret”.

Az idő megáll. A gondolatok is.
Elcsendesül a belső lárma. Pihen.
Lépteimet öreg nyárfák vigyázzák.
Végtelen a béke itt bent, szívemben.

Elnézem, ahogy fodrozódik a víz,
erőt, hitet adó e különös REND.
Itt még önfenntartó a harmónia,
helyén van minden élő, s élettelen.

Magunknak sem kívánok többet, s szebbet,
legyen lelkünkben is hasonló béke.
Úgy éljünk, olyan elfogadón, lazán,
ahogy kezded simul most tenyeredbe.

Feketéből rózsaszín

A paradoxonok korát éljük,
a szebb és jobb világot reméljük,
de „kötjük az ebet a karóhoz”...
Azt hisszük, közünk nincs a valóhoz.

Most összeáll a kép vagy széthullik...
Hogy hogyan, az csak az Emberen múlik.
Tudod-e már, Te mit szeretnél?
Jó lenne, ha Szeretettel felelnél.

Jogodban áll elrontani is az életed,
de lehet csodás, gyönyörű is a felelet.
Az okokat – talán – már rég elfeledted,
de Sorsodat – ilyenek – magad teremtetted.

Üríts ki szívedből minden indulatot.
A Mennycsapatot békével kifaraghatod.
Ébredj Ember, ne láncon vezettesd magad,
nyiss fület, szemet, s járd valódi utad!

Tépd le végre az illúziók ködös fátylát,
valósítsd a Teremtő legmerészebb álmát.
Légy megértő, bölcs, alázatos, szerető,
s gondjaidat átveszi a Mindenható Teremtő.

Remélhetünk – persze – rózsaszín ködöt,
ám, ha magad nem változol, nem lesz örököd.
Ölbe tett kézzel várva újabb, színes illúziót,
teremthetünk-e vajon egy élhetőbb verziót?

Egy utunk van csak, mi az Aranykorba vezet:
Nem más az, mint a Mindenható Szeretet.
Nincs más ÚR, sem kívül, sem magunkon belül!
Tanulni jöttünk mind, s most vizsgázunk, végezetül.

Híd az Aranykorba

Várjuk az Aranykort, de azt sem tudjuk mi az,
mindenki csak elmúlt kori emléket sirat,
fél a jövőtől, az újtól, fél a mástól,
nem tud szabadulni a lelki posványtól.
Agyában a sok-sok tanult hiedelem,
szívében csúf jövőt teremt a félelem.

Ébredj ember, áss még mélyebbre,
találj rá magadban a tökéletesre.
Már kétszázezer éve annak, hogy alszol,
léted elbutított mása csak túlélőn araszol.
Nem a Te hibád! Ám, ha ezt igaznak hiszed,
most van az ideje, hogy visszakapd hited.

Gondolatod szüli elmédben az érzést,
azok pedig a testben a teremtő rezgést.
Könnyen megalkothatunk egy jobb világot,
ha a lehetőségeidet tisztábban látod.
Ura lehetsz egy vidámabb, szebb életnek,
de ahhoz félelmeid most le kell tenned.

Minden megvan bennünk a boldogsághoz,
világunk hasonlíthat a Mennyországhoz,
ha tudatlanságunkból most felébredünk,
s több hamis valóságot nem teremtünk.
Elengedjük a múlt avult beidegződéseit,
s szabadon teremtjük meg a jövő képeit.

A szó kevés, nem hallja azt meg Istened,
de az érzést felismeri, mit hordoz a szíved.
Abból teremtődik számodra saját valóságod,
ahogy azok energiáit anyaggá manifesztálsz...
És majd egyéni valóságaink szépen összeadódva,
megmutatják, milyen jövő vár e világra, e Korra.

Időzített bombáink

Hogy mennyire nincs a szavaink mögött tartalom,
érteni nem tudom, vagy talán nem is akarom...
Magasztos, pátoszos, mélyen szántó „igék”...
Üres szavak, mögöttük halvány, ködszerű az érték.

Kívülről – úgy tűnik, – te magad vagy a szeretet,
de belül hazugságként cseng az vissza benned.
Szépen gyűlik testedben
az ellentmondások feszültsége,
míg nem egyszer
bombarobbanásként kerül a felszínre.

Miért hazudsz?
Legalább magadnak ne mondj ellent!
Tudod mit akarsz?
Vagy csak láttad másoktól, így kell...
Tudathasadás, mit így teremthetsz világodban,
nem más!
Vállald önmagad!
Hidd el, ez a legjobb választás.

A szeretés illúziója helyett először magadat szeresd,
Ne mások múltbéli mintáit,
hanem szíved hangját kövesd.
Tiszta és igaz legyen minden reakciód „hogyanja”...
Ne hagyd, hogy megfelelési kényszered azt felülírja.

A sajnálat, a konfliktuskerülés még nem szeretet.
Életed keményen meg fogja tanítani neked is ezt.
A mártír-gondolkodás csak az igazán fájdalmas...
Ne hagyd, hogy eluralja „választott” sorsodat.

Válassz a lehetőségekből mást, boldogabb életet.
Gondolataidból határozottan irtsd ki a félelmet.
Energiaodat csak a jónak, a szépnek, a békének add,
bocsáss meg, engedj el mindent,
mi nem szolgálja utad.

Az Új Világ, fent és lent, kívül és belül,
csakis a feltétel nélküli szeretetre épül.
Ahol a szőnyeg alatt nincs már időzített bomba,
mi bármikor robbanhat
az Egész(ség)et szétroncsolva.

Új fájdalom, félelem már nem is keletkezhet,
hisz ott már belső, isteni lényed vezeti életedet.
Letisztul teremtő erőd a csenedben, kezvedben...
Fény és rend uralkodik testedben, lelkedben.

Szavaid mögött valóssá érik a hordozott tartalom,
a magadban felismert tudás már valódi hatalom.
Nem kellenek magasztos,
pátoszos, mélyen szántó „igék”,
az elfogadó, feltétlen,
nagybetűs SZERETET éppen elég!

Koherencia

A szeretet, a türelem és a hit
próbájának éljük végső napjait.
A sötétség lenyűgöz, fél minden lény...
Lessük a naptárt: Mikor jön már a fény?

Kívülről várjuk megint a megoldást,
alkalmazva a sokéves megszokást...
és csodálkozunk, hogy most sem működik,
ha az ész dönt, de a szívünk sínylődik.

Még mindig nem hisszük a szív erejét,
de Ő dönti el az ember életét.
Csak az valósul, mit igazán hiszünk,
erejében bízva el nem tévedünk.

Ám belül bennünk is nagy a sötétség,
halmozott a félelem és a kétség.
Takarítsd, ami már nem szolgál téged,
hogy felragyogjon belül is a fényed.

Szedd fel a rejtett taposóaknákat,
szeress, legyen az életed alázat.
A világos legyőzi a sötétet!
Ez a törvény! Ismered az Egészet.

Most minden érzés felerősödik:
a félelem, a kétely, öröm és hit.
Te döntesz a jövődről: Milyen legyen?
Mi kerekedik felül értelmeden?

Békítsd ki őket, hozd harmóniába,
szíved és elméd koherenciába.
Az már maga lesz a fény állapota,
s hogy kívül mi van, léted nem zavarja.

Oszlik minden addigvolt' illúzió,
a szeretet valóság lesz, s maradó.
Új lehetőségek nyílnak meg sorra.
Szárba szökken isteni valónk magja.

Mert minden magocska őrzi a képet:
nem ismer sem félelmet, sem sötétet.
Öröm, boldogság, szeretet és hála,
az öröklétünket is garantálja.

Meditáció

Ülök a térben, körülöttem a nagybetűs SEMMI...
Tanulok személytelenné, úgymond' SENKIVÉ lenni.
Testemet furcsa, üres feketeség lengi körül,
ám lelkem határtalanul hálás, igazán örül.

Lebegek a harmonikus, békés, végtelen térben,
Isten kristálytisza, lüktető tudatmezejében...
Választok magamnak másmilyen jövőt, új holnapot,
magam mögött hagyva az „önként-teremtő” tegnapot.

Kellemes, de megnyilvánulatlan, fekete fényben
sodródok új lehetőségek felé a csendemben...
Feloldódnak testem – mint „anyag létem” – határai,
új érzések kezdenek a szívembe áramlani.

Hagyom, hogy változzon minden, ami régi és avult,
minták mókuskerekén túllépve íródjon át múlt...
Megengedek most minden tervezés nélküli csodat...
A jelenben maradva élvezem Isten mosolyát.

Nyitott könyv

Nyitott könyv az egész életem.
benne szántott sok-sok küzdelem.
Voltak virágok is lapjain...
Teltek boldogan is napjaim.

Köd előttem ma is a jövő,
dereng a fény, de követhető.
Utam nagyobb felét megtettem,
időm múlik, megöregedtem.

Mennem kell még tovább az úton,
újabb jel a kopott papíron.
Szívem segít, sűg és vezet,
testem engedelmesen követ.

A kanyaron túl már vár a Fény,
oszlik a sűrű köd, van remény.
Sorsom Könyvét lassan becsukhatom,
olvasni Isten kezébe adom.

Bezzeg az én időmben...

Az én időmben még „gólya hozta” a gyereket,
születésemkor bábaasszony segédkezett.
Ma már büntetik az otthonszülést,
kell ám az orvosnak is BMW ülés.

Az én időmben nem voltak óvodák,
a gyermekeket a nagymamák óvták.
Az iskolába nem autón, gyalog jártunk,
meg is erősödött – egy életre – jól a lábunk.

Szabadidőnk a szabadban játékkal telt,
mindegy tél volt, nyár, a nap nyugodott vagy kelt.
Ha egy autó néhanapján befordult az utcánkba,
a sok gyerek csodálkozva futott a porban utána.

Nappal a szülőkkel a földeken dolgoztunk,
este petróleum lámpa fényénél tanultunk.
Mégis sok rendes ember felcseperedett,
szerették a munkát és becsülték az értékeket.

Ismerkedni a vasárnapi bálokban lehetett,
ahová szülők kísérték el a leánygyermeket.
A fiúk virággal, bonbonnal udvarolni jártak,
s a lányokkal csak az esküvő után háltak.

Generációk éltek együtt piciny szobákban,
meleg volt a tűzhely minden családban.
Esténként kártya mellett beszélgettek,
TV még nem volt, sorozatokat nem nézhettek.

Hej, de szép is volt még akkor az az élet...
Az emberek
egymás szemébe is bátran belenéztek,
másokkal nemcsak
okos – mobil – telefonon beszéltek.
Kapirgáló tyúkon
és nem géppel bontott csirkén éltek.

A ház körül megtermett szinte minden élelem...
Nem voltak E-számok az asztalra tett ételben.
A felesleget eladták, elcserélték vagy eltették télire,
nyugodtan néztek a szűkösebb esztendőök elibe'.

Gyógyszerre nem költöttek,
messzi volt az orvos is,
gyógynövényekkel kúráltak,
a kamra adott „praxist”.
Finom bor és jó pálinka
vegyszermentes gyümölcsből,
felébredt a haldokló is
a gyűrűs házi tyúklevestől.

Nyugodt, csendes, békés világ, stresszmentesen...
Éltünk tisztességben, becsülettel, felelősségteljesen.
Tudtuk, hol a mérték, bízni lehetett mindenkiben,
majd jött a „technika”
és nem maradt Ember az emberben.

Szép ez a világ ma is,
de mégis nagyon más, mint akkor.
Lehet, csak azért,
mert oda a fiatalság, kiütötte az agg kor.
„Bezzeg az én időmben”
minden jobb volt akkor és ott,
de az élet megy tovább,
s másmilyen csodák várnak most.

Mert vannak ám ennek a világnak
és kornak is szépségei,
talán csak nehezebb hajlott háttal,
fájó derékkal észrevenni,
de ha felemeljük szemeinket
bátran a fénylő, magas égre,
elvakul és köddé válik
a „bezzeg az én időben” világképe.

Miben hiszek

Hiszek abban, hogy semmi sincs véletlen,
nincs egyetlen esemény sem kérértlen.
Legyen az épp jó vagy nem kívánatos,
rászolgáltunk, magunk adtuk rá okot.

Ésszel nincs a mértekre válaszunk,
okosabb a szív szavára váltanunk.
Rezonál az minden igazra bennünk,
imigyen ébresztve fel ősi hitünk.

Minden történés csak szeretni tanít
akkor is, ha csúfos vagy elandalít.
Ki fél-elemmel reagál, fél marad!
Egészet akarsz? Szeretet az utad.

Mindenkiben ott lapul az kezdettől,
de beporosodik rossz emlékektől.
Fénye megfakul, felismerhetetlen,
ám az élethez nélkülözhetetlen.

Hiszem, soha nem halhat meg bennünk,
csak a falainkat kell eltüntetnünk.
Hadd járja át a tiszta fény szívünket,
hogy megtalálhassuk örök hitünket.

Bízom az ember isteni másában,
a teremtés tökéletes voltában.
Hiszem, minden pont úgy jó, ahogy van,
s nem állok hegyként a saját utamban.

Szélsőséges nyár

Furcsán szélsőséges ez a mostani nyár...
Delejes színeivel engem is megbabonáz,
s az illatár, mit rózsakertem egyre ont,
mikor egy-egy bimbója szirmot bont.

Pedig a napot gyakran sűrű fátyol borítja,
felhőpárnáját is már rég rongyosra aludta.
Egyszer csak hirtelen álmából elő-elő libben,
és élni kezd az élet, csupa pezsgés minden.

Mámoros fények ébresztgetik az Embert,
ki égre emelni tekintetet még mindig mert.
Nem igazán hisz a természet csodáiban,
bár a Mindenséghez imádkozik fohászaiban.

Nem hisz abban, hogy Isten létezik...
Nem tudja halála után hová érkezik...
Ragaszkodik a múltból hozott érzésekhez...
Nem veszi észre, hogy a jelen neki kedvez...

Pedig ideje van, hogy most végre felfedezd,
a felhő mögött is az örökké ragyogó kék eget.
Keressd a Fényt, a Szépet, Istent és a Jót,
mert nincs, és nem is lesz más útravalód.

Tárogatóm

Tárogató sír most bennem
Visszhangozva az én lelkem
Fújja, fújja bús nótáját
Siratgatja boldogságát

Messzi hallik hívó hangja
Talán Isten is meghallja
Könnyet csal az Ő szemébe
Magyar Nemzet szenvedése

Tárogatóm szíveket tár
Hangja égi vigaszra vár
Hallgasd, üzen nekem, neked
Engedd nyílni szereteted

Egész világ most erre vár
Viszi szárnyán minden madár
Tárogató hívó hangja
Nyiss kaput az Aranykorra

Szóljon együtt minden hangszer
Legyen hozzá jó karmester
Csodálatos szimfónia
Könnyeinket is lemossa

Tárogatóm vígan zengjen
Boldogságról üzengessen
Mosolyogva száll az ének
Meghozva a békességet

Tárogató szólal bennem
Simogatja az én lelkem
Öröömnek csillan könnye
Szeret a szív mindörökre

Rajtunk múlik...

Gyorsul az idő, rövidül az élet,
futnak a percek, szinte száguldanak...
Alig győzöm követni azt a képet,
mit élethelyzeteim megmutatnak.

Pedig jól kell mindegyikben döntenünk,
tudjuk már, minden reakciónk teremt...
Mit a múltunk elraktározott bennünk,
az határozza meg most ezt a jelent.

Mert „rajtunk is múlik, hogyan is múlik,
hogy jó vagy rossz, ha véget ér” az élet.
Kinek mi sikerült, most megméretik,
finomult-e rezgésében a lélek...

Fogy az időnk, a záróvizsga közel,
szeretés tantárgyból szól a számadás...
Ismeretlen dolgokra felelni kell,
most nem oldja meg helyettem senki más.

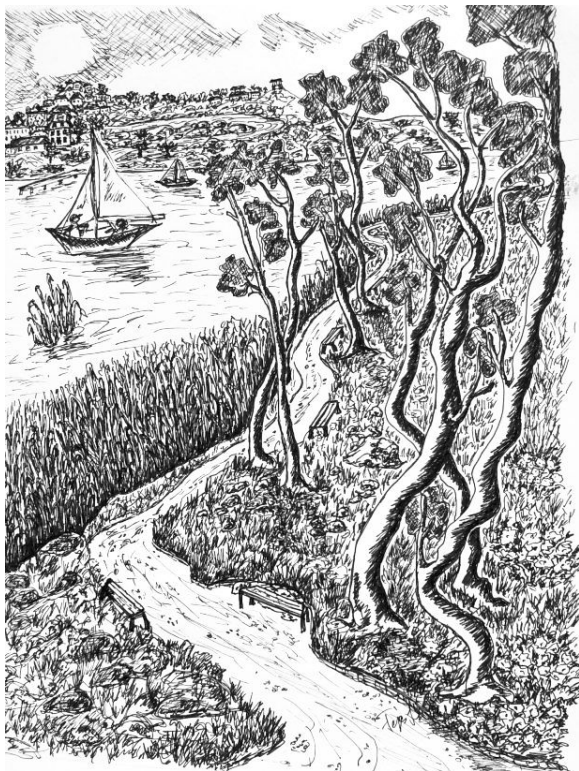
Bízom abban, tartottam a célirányt,
Ha jó, vagy néha rossz szelet is kaptam,
sohasem szidtam érte a kapitányt,
hisz az útirányt én terveztem, magam.

S ha majd a kikötőbe érek egyszer,
ha kalandos utazásom véget ért...
Beláthatom, nem uralt semmi kényszer,
s nem hull könnyem felesleges percekért.

Rövid az élet, megélni mégis szép,
sok-sok emlék-érzést elraktározunk,
de kevésbé tudatosul bennünk még,
hogy magunknak melyikkel mit okozunk.

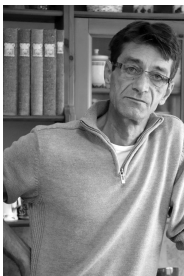
Közhellyé válik már lassan az ige,
hogy a jövőnket mi magunk teremjük...
Hogy jól vagy rosszul, ha jön majd a vége,
önmagunkat abban felismerhetjük.

Az idézet Fülöp Kálmán: Rövid az élet c.
dalszövegéből való.

Fejes Ibolya: Nyári idill

Szécsi Károly Karesz

Nagyon örülök az újabb lehetőségnek, hogy
megmutathatom a verseimet.
Egy bizonyos betegségből – függőségből – szabadul-
va törtek felszínre.

Régebben is írtam, most szemezgetek belőle.
Abban biztos vagyok, hogy az írás gyógyít, a
ki nem mondott szó leírva mégis érvényt szerez.

Sok szeretettel és hálával.
Írjatok, olvassatok sokat.

Könyvek

Illatos fehér lapokon
fekete betűk sorakoznak
egymás után, rendben.

Vesszők, pontok, kettőspontok
mikor melyik következik a sorban,
szavak válnak mondatokká
és előbújik a képzelet.

Oldalszámok lassan peregnek
lapozáskor különös hang
sejlik.

Elindul a gondolat,
hosszú folyóvá válik,
tested is érzi a változást,
ezt a csendes energiát.

Figyelmed egyre mélyebben
rója a lapokat
és már ott jársz.

Benne vagy a könyvben,
másik időben utazol,
átéled a történetet,
a valóság messze repül.

Szállnak a percek órák,
lapok csak fogynak,
fellélegzel néha a jelenbe.

Bezárod könyved kapuját,
még nem engeded
a képzeletet tova suhanni,
még próbálsz magadba zárni.

Romjaim közt bujkálok

Ne menj a romok közé
mert felemészt a láng
vagy a lelked szakad ketté.

Romok között nincs mit
keresned, hamu és törmelék
fogadja szívedet.

Keresgéled ami már nincs,
elmúlt, régen homály fedi,
ráhajolt a ködfátyol.

Beterített egy nagy lepel,
alatta pihen gőgösen a múlt,
ne piszkáld, nyugodjon békében.

Ha mégis emészt, akaratlanul
dobáld szét dühöngve, vagy
újra gyújtsd fel a lángot.

A maradék is hadd pusztuljon,
ami nem hagy nyugton.
vessen rá keresztet, aki teheti.

Engedd el, hogy emésztődjön fel,
nincs vele már dolgod,
temesd el.

Érzed az újat, a jobbat ami
most van, add át magad az
időnek, a jobb jelennek.

Én és az Ősz

Gesztenyefasor mellett, csendben lépdelek, és a ködtől majdnem félek.

Estére ráereszkedik a városra, mindenre ránehezedik. Cseppekben összegyűlik, lassan gördülve kúszik mindenütt,

Övé most a mindenség! Ő itt az úr, övé a hatalom,

Tudja ezt az úr, az Ősz jött el, de nem vadul.

Csendben szitál szerteszét, lámpát alig látni már,

Fáradt gallyak hullanak szerte az útra,

Letelt már az idejük, és a színes Ősz mosolyog felettük.

Kormos háztetőkön a füst is alig látszik,

Alatta kimérten a ködfelhő játszik.

Hűvös a táj, szinte csak ő van jelen,

Játszva kereng a barnászöld faleveleken.

Lucskos az úttest, csorog a csatornába,

Örömmel folytatja útját – le egy más világba.

Rajtam is megtelepszik, ezt ki nem bánja.

Arcomat a hús levegő lassan-lassan átjárja.

Megyek egyre csak tova, a hold segít járni utamon,

Ködmezőkön, köderdőben és a tavakon.

Jó a szürkület már, a köd lassan sompolyog,

Rátelepszik a tájra és a látóhatárra.

Az Ősz már ilyen marad...

Az Ősz már megmarad.

Frida Kahló

„festészet a fájdalom Üzenete”

A hiúság a testtel, az élettel kapcsolatos.
Kívül volt a testén, valahol másutt volt.
A tükör az ágyhoz erősítve feje felett,
nézte magát és a változást.

Nézte hogyan válik tulajdon karikatúrájává.
Szigorú tekintettel figyelte magát.
Egy ismeretlen nő foglalta el
helyét az ágyban.

Kifestette magát még erőtlén kézzel is.
A vonalak nem lettek egyenesek és pontosak.
Szeme helyett fekete foltot látott,
elmosódva karikába.

Szája helyett vérvörös üreget látott.
Haja szépen hátrafésülve, nyújtózott a párnán.
Szemöldöke összeérve, kemény tekintettel
figyelte a sokszínű világot.

Festményeiben visszaemlékezett
haldoklásaira, műtétekre, halott
magzataira, mások halálára, csontvázaira.
Azt kérdezi magától mi tartja életben?

Mit nem tett meg eddig.
Miért ilyen szörnyű az élet.
Az önuralomnak ez volt az ára,
rémület, vegetálás, nem az élet.
Csak azt kívánta, ne készületlenül érje a halál.

Magánál volt, attól félt, ha lehunyja szemét.
Elmegy, örökre távozik.
A nem tudatos haláltól való félelem,
nagyobb volt a halálfélelemnél.

Nyugodt volt.
Olyan lesz, mint a műtéti altatás.
Gyors eszméletvesztés, semmi dráma.
Dac és akarat tartja vissza.

Hogy ne engedje át magát a halálnak.
Az ő döntése legyen, senki másé.

El kell menni, megalázó így haldokolni.
Félt az emberek közönyétől,
mindenki belefáradt ebbe.
Látta az arcukon a változást.

A bizonyosság nem mentség
a türelmetlenségre, a lepezett közönyre.
A nyugtatók érzéketlenné tették,
mozdulatai nehézkesek lettek.

Gyöngé gyermekké tette,
nem volt remény.
Teljesen kiaszott belülről.
Most borította el a halál.

Ezért az öngyilkosság volt a logikus.
Döntése bátorságból, nem
gyöngeségből fakadt.
Ez az én akaratom.
Míg teljesen szét nem hullok.

Többé nem volt senkinek szüksége rá
leépülés és megsemmisülés maradt....

Gyógyító könny

Sírj, egyszer úgyis elfogy
a könnyed.

Sírj, majd csak megkönnyebbül a
lelked.

Kifolyik a bánat a szemeden.
Patakként folyik a könny
arcodon.

Levegőt kapkodva veszed,
lihegsz, így könnyebb.
Sós könnyet szád szegletében
ízlelgeted, szinte élvezed,
az íze mint az élet, sós.

Lassan elapadnak könnycseppjeid,
zsebkendőid gyűrötten körülötted
terülnek el.

Kisírt szemed
fehéren tisztább
mint a hó, átkarollak ez mindkettőnknek
megnyugtató.

Múlt, ami kísért

Fogadd el, mint a tenger
zúgását, mely örökkön
létezik, alakítja a partokat
rombol és épít egyben.

Fogadd el a szél zúgását
mikor arcodba vág,
karcolja a bőröd, és
mikor lágyan cirógat.

Fogadd el magad, az érzéseket
mikor kínoznak, átláthatatlan
gondolatok vergődnek,
kidobnád, de nem bírod.

Fogadd el a magányos ébredést,
mely simogatva
ébreszt, mégis jól vagyok,
nem sebzett meg az éj.

Szétoszlott a múlt, több
darabban hever szertesét
elátkozott lett az idő,
melyet cipeltem magam előtt.

Tó tükrén

Sűrű éjben, tó tükrében,
nem látom magam, csak
érezem.

A hold átkúszik a tavon,
arany-fehérben szikrázik
a part.

Sellő lányok táncolnak
a víztükrén, ködös hajnali
pára csepp csüng az ágon.

Nyugodt a tó, körben erdei
hangok hullámoznak,
sötét, árva az éjszaka.

Magányosan ülök a padon,
hallom a szuszogásom
ritmusát.

Éber figyelemmel tekintek az
éjre, most lehet álmodozni,
elrejtí az éj a gondolataim.

Figyelem a magam muzsikáját,
dallamosan lüktet a szív,
átjár az éjszaka hatalma.

Ősz van, de mégis Más

Ősz van, mindenki színes falevekről
álmodik, a szépséges erdei csendről,
a levelek halk hullásáról,
puha avar lágyságáról.

És mi van a városokban?
Benzingőzös tülekedés, a fogyasztás
hatalma mámorként szakad rád.
Válladon nyomasztó terhek súlya.

Meglesz karácsonyra amit
terveztél, nem is kell, csak hogy
legyen, valami beteljesedjen benned,
eltakarja az ürességet.

Arctalan emberek az utakon, tereken,
lefelé figyelő, kütyüket kezelő
lények, mintha gép irányítaná
az elmét.

Ez lett a fejlődés ára, minden gépen
suhán tova csendben, a szavak már
otthonra valók, ha még tudsz beszélni
vagy csak a jeleket várod.

Hosszú esték

Esti fények felgyúlnak a párás
sötét éjben, belém költözik
a magány, a nyugalmas
éj.

Szakaszosan körülvesznek az
apró zajok, villanásnyi fények
bekúsztak az ablakon.
Csak versben beszél a gondolat.

Írok magamnak, mert az gyógyít
engem, kimondom, amit már régen
kellett volna, mert nyugalmat
hoznak a szavak, könnyebb lesz a lét.

Közben ketyeg az idő, gondolatok
lassan elterülnek, lelassulnak.
Nem kérdezel magadtól semmit,
álomherceg betakar, rád zuhan az éj.

Megkaptam

Megkaptam az első csókot,
Őszi avarral terített szőnyegen.
Köd hajolt a vállunkra,
az érzés izzott közöttünk.

Csend volt, nyirkos csend.
Ködcseppek hulltak a szürkületben,
de mi csak egymásra figyeltünk,
az idő elsuhant mellettünk.

Szép volt, izgalmas, más.
Mint a kamaszos fellángolás,
ez szebb érzés, ez hatalom
átléptünk a bezárt falakon.

Telkes Csilla

Nagyapám szavai édesanyám ifjúkori imádságos énekeskönyve elején:

„...Nekem engedelmeskednem kell. Nekünk hinnünk kell, hogy nagy akaratból valók vagyunk,... nagy akaratból függünk, hogy igényünk, hogy lelkünk legmélyebb valójából való ez. A csillagok, föld, vizek, viharok mind a törvény, a nagy akarat szentvédélyében élnek... Mind a mérték, a szám, a ritmus szépségében... S ha néha a természet vadságban látszik kitörni, s anyagba, ösztönbe, vérbe és szentvédélybe merülve féket, s urat látszik játszani, az inkább a tehetetlen erőlködés megmutatkozása, s talán az öntudatlan vágy a szépség és nagyság után...”

A fenyő álma

Azt álmodtam, fenyőfa lettem.
Nődögéltem kinn a kertben.
Apró voltam, és hullt a hó.
Biztonságos, megnyugtató.

Túleveleim nem is szúrtak,
Puhák voltak, és lekonyultak.
Lehettem már egy méteres,
Egy éves tizennégy hetes.

Ápolgattak, és nevelgettek,
Hálás vagyok, mert úgy szerettek,
Körültáncoltak, rám nevettek.
Tanítottak, erőssé tettek.

A sudár törzsem egyre nőtt,
Elhagyta már a háztetőt,
S mire harminc elmúltam én,
Túlnöttem az ég peremén.

Akkor kivágtak, azt hiszem,
Elvesztettem minden hitem,
A törzsemben mély fájdalom,
De mégis álltam lábamon.

Csupa fény volt mi körbevett,
Beragyogta az életet,
Melyet tőlem így vettek el
A Megváltó érkezéssel'.

Nem bánom mégse, Istenem,
Hogy fámból majd jászol legyen,
Ringassa azt, ki így szeret,
Örök élet, s emlékezet.

Karácsonyra várva

Karácsonyt várva annyiszor
Imádkoztam térdemre hullva,
Hogy az Isten adjon erőt
Advent idején leborulva.

Most is, mint egykor újra kérlek,
Bocsáss meg nekem minden szépet,
Mit festettem létünk falára,
Csak mindhiába, mindhiába'!

A bűneimet bánom mindet,
Mert nem bíztam Rád minden kincset,
Rosszul szerettem, rosszul túrtem,
S a könnyeket rosszul törültem.

Mégis azt kérem: Legyen béke!
Lelkem lelkeddel összeférve
Hódíthassa meg majd a mennyet,
S osszon nekünk végül kegyelmet!

Látsz engem ?

Látom lelkednek minden apró titkát.
Látok mindent, min fájón, titkon lép át.
Látlak, ítélet, vád és bántás nélkül,
Hogy megkaphassalak majd menedékül.
Látlak, anélkül, bármit is kívánnál,
S bármit kérnék, te ugyanúgy „imádnál”.
Látlak, mert már tudom, hogy tökéletes lény vagy.
Birtoklás nélkül örökre enyém vagy.
Látlak, mert elég, hogy létezel, érzel.
Léted maga, már pusztá elégtétel.
Látlak, s nem csak a valóságot látom,
De a mélyebben rejlő valóságod.
Végül látlak, mert úgy fogadlak el,
Amilyen vagy, és amilyen leszel.
Látsz engem ?

Béke

Béke, csönd, nyár, szerelemillat.
Ökörnyál száll, örökzöld villan
A tó vizén, édesen, lágyan,
Mint álmaimban hajdanában.

A bánat rácsait szeretetrozsda,
Mint sírást a mosoly feloldja,
S mindent mi szép volt akkor régen
Idebenn őrzi a szív mélyen.

Semmi nem vész el, semmi, semmi.
Az életet nem szabad elfeledni.
Megélni kell, s minden percét a mának
Átengedni egy újabb boldogságnak.

Látva látni

Tágra tárt szem és álmodás: a vágy.
Behunyt szemmel álmodni? Az csak álom?
Belülről látva látni: az remény!
Szívemmel szólva látni: valóságom.

Tóth János Janus

Lélekfűző

Valaki más tolla ír,
betű készül, sor szalad,
milyen furcsa ez a vers,
benne találsz magad.
Más festette fájdalom
görcse, kínja benned ég,
átrohan a mellkason
lúktet, mint egy szív-nyakék.
Valaki más tolla fest,
szivárványt és feketét,
milyen furcsa ez a kép,
benne leled magadét.
Más gondolta, érezte,
hófehérre feketén,
mikor szemed olvassa,
benne vagyunk te meg én.

ablakszemek

ablak keresztjén
sóhaj függ szegen
bújnak a fények
földön és égen
már vének a kékek
és hervad az alkony
világnak zaja száll
már várja a balkon

szürkülő felleg
narancsos bőrén
szégyenlős napfolt
sápadtan pőrén
meztelen bokrokon
öltözik az este
fenyőfák tűhegyén
egy rigó kileste

felhőláb lábnyomán

zsibbadt lábait kinyújtja a felleg
csepergő lépte a mezőn felragyog
a napkorong még dombtetőn billeg
szivárvány alól bámulják a halkuló zajok
sötét bújik ölében fény szendereg
ívfűszállal birkózik a pára
az ég alján a bíbor vibrálva remeg
majd feloldódik a nyári éjszakába'
előmerészkedve motoz a félelem
egy zuhanó meteor fényt sikít
és a felszakadt izzó ég seben
a halál apró tűzvirága virít

augusztusi hajnal

hajnalig hajlik az éjszaka ága
túlérett csillag a földre pereg
sóvárgó sóhajjal gyűjti kosárba
fényét a lélek és sajog a heg

menekül a sebzett elűzött árnyék
napsugár-lándzsák döfik a levegőt
pipacsszirom hull a sápadó ajándék
s befedi a reményt a térdepelőt

görnyedő fűszálakon harmat gurul
vakondtúrásban csetlik-botlik a szél
csigaházba bújik s kuncog huncutul
egy ábrándos álom majd nyugodni tér

Fényszendergő

Álmos színeket takargat az alkony,
lágyan simít az árnyékok keze,
napsugár biccent, elsétál egy gallyon,
de a remény tudja, nem jut messzire.

tudatlan-hasadások

papír szántóföldeken
szomjazó betűvetés
a tudatlanság perzsel
eszköze felégetés

hazugság rázva kelti
az alvó félelmeket
már gyanakodva nézed
az újszülött gyermeket

hamuból szárba szökve
hatalmasra nő a gaz
árnyékban fuldoklik a
fejét felütő igaz

ellenség ki másképp lát
eltaposni ölni kell
a szeretet éles kés
a gyilkos zsoltárt énekel

a csend műveletlenül
irigy haragot nevel
ismét háborúk jönnek
a ruhákon újra jel

érintetlen képernyő
az emberség ablaka
nincs koppintás megnyitás
elveszett a jelszava

Ibolyák 2021

Ibolyák az árokban lábujjhegyen,
földről cikáz, zümmög a szerelem,
mintha frissen lenne az égből mosva,
nincs egy sóhaj sem, mi rajta taposna.
Csak a napsugár ragyog, arany fénye
hangtalan cuppan kék arcú bibékre,
kiknek fejük ring, hercegnőként biccent,
sóhajuk sóhajom, heverek itt lent,
tenyerembe hajló gyöngye fűszálak
mosolyt csálnak, elillanó bú-bánat.

Hold-fél-ék

mint a Hold olyanok vagytok
égre emelt nagy kövek
de tudjátok-e azt
a kövek nem belülről fénylenek
a lopott ragyogás hamis
kápráztat félrevisz
bevallom hisz igaz
így jártam veletek magam is
mint a Hold olyanok vagytok
ha kell dicsőn szép kerek
máskor csak soványka
kiért harcolnak kit féltének
tengernyi népet vonzotok
és ha kész a lelkes nagy tömeg
trónotokról pökhendin szóltok
apály ínségével menjeteK
mint a Hold olyanok vagytok
alakotok mindig más
de talán ma a Föld árnyékot vet
és újra eljön a holdfogyatkozás

gyerek ősz

didereg a hajnal
 reszket a lába
 csillog a pille
 a sár pocsolyába'
 bomlik a fényben
 ködmama kontya
 ezer szem csillog
 harmatporontya

úszik az égre
 narancs és bíbor
 olvadó arany
 kiömlő vérbor
 zümmög a reggel
 darazsak szállnak
 bukfencet mutat
 ősz az öreg nyárnak

sóhajmadár (őszidő)

odúlélek sóhajmadár
 sárga levél-eső szítál
 üres dróton néma fészken
 emlék gubbaszt bágyadt fényben
 holló kering dió koppan
 nyugati ég lángra lobban
 bíbor ömlik mint a láva
 felizzik a darázs háta
 meghasadó szőlőszemek
 pityeregnek a mag pereg
 sötétül már föld az árok
 fűben ülök rögnék állók
 árnyék-lábú este sétál
 a délután elszunyókál
 körbenézek őszi határ
 odúlélek sóhajmadár

Költészet napján 2021

De jó is lenne költőnek lenni!
Tollhegygel szántani papír földeken,
barázdákból szárba szökő betűk
magjaikat szórnák, s nőne az értelem.

De jó is lenne költőnek lenni!
Verseket suttogni hitetlen szemeknek,
arcok dombjára a pírt felültetni,
s valami szent hevet adni a szíveknek.

De jó is lenne költőnek lenni!
Igaz szóval felrázni e becsapott nemzetet,
egymásba kapaszkodva megkeresni,
mit oly rég Attila a szívünkbe ültetett,

mert jó lenne, ha ma minden költő
vallaná, s mindenütt hangoztatná azt,
„Én nem fogom be pörös számat.
A tudásnak teszek panaszt”.

De jó is lenne költőnek lenni!
A hitvány ablakába dobni a szó követ,
s ha minden toll, minden elme így tesz,
rádöbben a hatalom, e haza nem az övék!

De jó is lenne költőnek lenni!
Megélni Petőfi, s Radnóti álmát
s nem egy kifosztott nemzettel nézni,
ahogy Ady ugara elviszi a pálmát.

De jó is lenne költőnek lenni,
oly hazában hol a szavak, és a tettek is mernek,
hol ez ember tényleg él, és boldog,
ott lenne jó írni, akkor is, ha nem is ismernek!

átfutott

átfutott rajtam
szívemen lábnyomok
vénámban eremben
száradó sár futóhomok
átfutott rajtam
mindent előzve elől
nem tudom mi ez
de sejtem, hogy megöl
lábnyomok száradnak
szívem ócska falán
őriz egy képet
elfáradt retinám
félig ülsz
félig fekszel az ágyon
benned a halál

szövi árvaságom
hideg a kezed
tekinteted fénytelen
ahogy rám zuhan
szempilla réseken
átfutott rajtam
szívemen lábnyomok
huszonöt évnyi kín
megannyi sirató sorok
vénámban eremben
apad az élet vize
s ha elfogy mindegy
hogy az ember hisz-e
szívemről a lábnyomok
futnak a semmibe

Vilcsek Adrienne

Kedves Író és Olvasó társaim!

Örömömrre szolgál, hogy ismét megjelentethetem írásaimat a Verselő antológia sorozatban, idén már tizenharmadik alkalommal!

Különböző stílusú és hangulatú alkotásaimat igyekeztem egy csokorba gyűjteni, remélem találtok közülük nektek tetszőt.

Jó olvasást és lelki feltöltődést kívánok!

Szétesett perceim

Szétesett perceim,
hová gurultatok?
Szívemből visszakérek
legalább egy darabot!
Nappal is hunyorgok,
mert sötétség döngeti a földet,
haldoklik a remény,
az ajtón félelem zörget.
Szétesett perceimet
hasztalan keresem,
szürke masszává lett,
kétségek között vergődik életem.
Menekülnék, de nem tudok,
mindenhol lesnek rám sunyi ordasok.
Láthatatlan ellenség falja mohón
testem és lelkem,
bennem tanyázik, nincs hová mennem.
Maszkot veszek, mert jó nekem
hinni, hogy mögötte elrejtőzhetek,
hogy nem talál meg a vérszomjas vad,
és így féltett életemből talán több marad.
Rám zuhan ezernyi kérdés,
de választ senki sem ad.
Hozzuk vissza együtt a reményt,
mert esélyként csak az marad.

Három haiku

Falevél vagyok
Csak addig zöldellhetek
Míg él gyökerem

Csillogó felszín
alatt sötétlő mélység
mersz e ugrani?

Torlaszok között
Átrepülni önmagad
ez a bátorság

Édesanyámhoz

Álmomban ölembe hullott a csillagod.
A legragyogóbb, mit valaha láttam,
amikor képzeletben a Tejúton jártam.
Szelíd nyugalommal szórta rám
meleg fényét, a szeretetet,
őrizve az univerzumban is az érzést,
mi téged földi pályádon vezetett.

Groteszk (csak úgy)

Ha te maradsz,
én megyek.
Ha mész,
én maradok.
Zsebedbe teszek
sok kérdőjelet
a vajonokat,
miérteket.
Néhány de ha...
sok, sok: hátha....
Annyi kérdést,
hogy zsebed húzza
a miértek
sokasága.
Miért?
Hát azért.
Mindenért!

Dalom

Dalom, ha hozzád elér,
megérezel, tudom.
Távol vagy, de látom mosolyod.
Szétzúzott szavaink között kutatok,
felröppennek, majd rám zuhannak
eltévedt mondatok.
Botladozva járok nélküled,
múltunkat keresem tétován,
de sajnós csak
átutazó utas voltál életem vonatán.

Talán

Talán egy ködös hajnalon,
vagy ott, a dérlepte mezőn,
vagy a szélfúttá sziklacsúcson.
Talán...
Tudod, én még jól emlékezem,
mikor rám néztél,
és én rád néztem,
akkor szívünkben kivirágzott
a szerelem.

Régi idők

Régi idők kőhalmai alól
ne akard kikotorni múltadat.
Az évek, mint korhadó faágak
lassan szétporladnak
a mázsás súly alatt.
Merész légy,
bátran lépj előre,
hisz sok még a teendőd!
Időd nem csak egy étellel méretik,
mert utas vagy, kinek útja a végtelenbe visz.

Álmodd a tavaszt

Álmodd a tavaszt, és rád talál.
Ne kívül keresd, hol fagyos a világ.
Van ott belül egy kis hang,
és ha meghallod hívó szavát,
ott találsz meg önmagad tavaszát.

Én nem tudom...

Én nem tudom, hogy mi történt velünk
de sokat sírunk és keveset nevetünk
én nem tudom, hogy mi történt velünk
de gyakran könnytől fényes a szemünk
én nem tudom, hogy mi történt velünk
de reggel mindig félelemmel ébredünk
én nem tudom, hogy mi történt velünk
miért lett annyi nyugtalan éjjelünk
én nem tudom, hogy mi történt velünk,
hová tűnik a Jó, s a Gonosz mért marad velünk?
Én nem tudom, hogy mi történt velünk,
de kezd rémálommá válni az életünk.
Én nem tudom ...

Fejes Ibolya: A kis fenyő éjjele

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizennegyedik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

Már tizennegyedik alkalommal fog megjelenni 2022 nyarán tematikus antológiánk és folyamatosan jelennek meg önálló szerzői kötetek is gondozásunkban.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze!

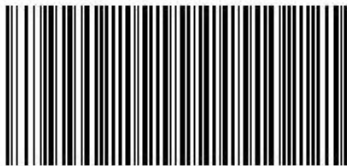
Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2022 és a tematikus nyári antológia részletes kiírását!

Ha saját kötetet szeretne készíttetni akkor is kérje ajánlatunkat!

Keressen bennünket az infoszponzor@gmail.com címen.

Érdeklődjön nálunk is mielőtt döntést hozna!

Mindent megtalál a kiadó honlapján:
<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X